

บทนำ

รถเบนซ์สีมูซึ่งสีดำคันหรูค่อยๆ ชะลอความเร็ว ก่อนจะจอดเทียบริมทางเท้าใกล้ทางเข้าสวนสนุก ‘สุขสยาม’ อดีตสวนสนุกชื่อดังขนาดย่อมซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งรวมความฝันของเด็กชายเด็กหญิงเมื่อสมัยสามสิบกว่าปีก่อน ทว่าตอนนี้มันช่างดูเสียบเหงามา ซบเซายิ่งนัก

“ที่นี่ละครับ ที่มีคนแนะนำมาว่าเจ้าของที่เขาจะขาย แต่คิดว่าพื้นที่มันเป็นคอกขวิด ตั้งอยู่หลังสวนสนุกสุขสยาม เลยทำให้กลายเป็นที่ดินตาบอด ไม่มีทางเข้าออก ถ้าเราอยากได้ คงต้องเจรจาชื้อที่ดินของสวนสนุกนี้ไปพร้อมๆ กันเลย เพราะสายข่าวแอบกระซิบมาเหมือนกันว่าสุขสยามใกล้จะเจ๊งเต็มแก่ เจ้าของเขากำลังเตรียมจะขายออก นี่เป็นโอกาสเลยนะครับนาย”

ผู้เป็นนายซึ่งนั่งเอนหลังอยู่บนเบาะในห้องโดยสารอันโอ่อ่าเอี้ยวคอมองภาพเบื้องหน้าตามคำบอกของคนสนิท แล้วจึงถามด้วยน้ำเสียงนิพนพานเหมือนไม้สีใจ ทว่านัยน์ตากลับไหวระริกตลอดเวลา

“พื้นที่กว้างแค่ไหน”

“ถ้าด้านหลังก็ราวๆ สองร้อยกว่าไร่ได้ครับ แต่ถ้าเป็นของสุขสยาม น่าจะประมาณแค่อ้อยกว่าไร่ครับ”

เจ้าของดวงตาคมทอดมองออกไปสุดสายตา หยุดหนึ่งเหมือนกำลัง ครุ่นคิดบางสิ่ง แล้วจึงสั่งว่า

“กว่านซื้อที่ดินแถวนี้มาให้หมด”

“ครับนาย” วิศวกรรับคำ พลางชำเลื่องมองเจ้านายหนุ่มผ่านกระจกส่อง หลัง เมื่อเห็นแวตาคือเป็นประกายยามจับจ้องสวนสนุกซึ่งตั้งขวางที่ดินแปลง กว้างด้านหลัง คนที่อยู่รับใช้มานานก็รู้ทันทีว่าเจ้านายของเขาคิดอะไรอยู่ เขาจึงยังไม่รีบเร่งออกรถ ปล่อยให้อีกฝ่ายนั่งคิดคำนวณผลกำไรมหาศาล ในภวภวหน้าหากเจ้าตัวสามารถรวบรวมที่ดินตรงหน้าได้ทั้งหมด

เหมราช พัชรนิกจอนันต์ เจ้าพ่อหนุ่มนักธุรกิจหมื่นล้านมองสวนสนุก สุขสยามด้วยความหมายมด ตามความคิดเขา สวนสนุกแห่งนี้ก็ไม่ต่าง ะไรกับสุสานเศษเหล็กที่มีแต่ซากโลหะไร้ประโยชน์ตั้งทิ้งเอาไว้ รอวันให้ สนิมกัดกร่อนจนทำอะไรไม่ได้ หาได้มีสิ่งใดควรค่าแก่การเสียเวลาลงทุน เลยสักนิด ยกเว้นเพียงอย่างเดียวที่สามารถดึงดูดความสนใจจากเขาได้ ในทันที นั่นก็คือ...ที่ดิน

ด้วยพื้นที่กว้างขวางราวร้อยกว่าไร่ของสุขสยามที่อยู่ติดถนนใหญ่ บวกกับพื้นที่ว่างอีกราวสองร้อยกว่าไร่ที่อยู่ถัดเข้าไป เขาคงขยายพื้นที่ สร้างโครงการไปได้เบ็ดเสร็จรวมแล้วประมาณสามร้อยกว่าไร่ ไม่ว่าจะต้อง ลงทุนสักเท่าไร เหมราชก็ไม่เคยกลัว เพราะที่ดินตรงนี้ตั้งอยู่ในชัยภูมิ ที่ดี ขับรถตรงไปอีกราวสิบกว่ากิโลเมตรก็จะถึงทางเข้าชายหาดพทยา ที่นี้เป็นเมืองท่า การขนถ่ายสินค้าจึงสะดวกสบาย ทั้งยังเป็นแหล่งท่องเที่ยว ที่ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติจากทั่วทุกมุมโลกให้ความสนใจ ใช้เวลาวันหยุด อันแสนคุ้มค่าไปกับกิจกรรมแห่งความสุขมากมาย

มิหนำซ้ำในปี ๒๕๕๘ ที่ใกล้จะถึงนี้ ยังเป็นปีแห่งการเปิดตลาด ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ AEC อีกด้วย ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจาก

สวนสนุกสุขสยามมาเป็นศูนย์การค้าเอาต์เล็ต ซึ่งเป็นแหล่งรวมสินค้าแบรนด์เนม ร้านอาหาร และเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ รวมไปถึงขยายให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ของเขาเสียจะดีกว่า

ผลจากการตัดสินใจคิดในสมองทำให้เหมราชคลี้อย่างพึงพอใจ เพราะกำไรคร่าวๆ ที่เขาน่าจะได้รับจากทำเลทองแห่งนี้นับเป็นเม็ดเงินจำนวนมากมหาศาลทีเดียว เรียกได้ว่าเป็นเลื่อนอนกินแบบสบายๆ ไปทั้งชาติ ส่วนเรื่องที่เขาจะขาดทุนนะหรือ...มีความเป็นไปได้ศูนย์เปอร์เซ็นต์เท่านั้น!

เจ้าพ่อนักลงทุนรายใหญ่ของเมืองไทยยิ้มหยันพลางสายหน้า เวทนาในความโง่เขลาของเจ้าของสวนสนุกแห่งนี้สัก หากเป็นเขา เขาจะไม่ยอมให้ที่ดินผืนทองตรงนี้กลายเป็นเพียงที่เก็บขยะไร้ค่าเด็ดขาด เด็กยุคนี้ไม่มีใครร่ำร้องให้พ่อแม่พามาสวนสนุกล้าสมัยเหมือนงานวัดขายของแบบนี้กันหรอก ในเมื่อปัจจุบันมีเทคโนโลยีที่สามารถนมิตทุกสิ่งได้ตามใจปรารถนา เพียงใช้ปลายนิ้วสัมผัส เด็กๆ ก็จะได้ก้าวเข้าสู่โลกแห่งจินตนาการที่สมจริงและน่าตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าเครื่องเล่นเก่าๆ ที่ใกล้จะพังมิพังเหลืออย่างพวกชิงช้าสวรรค์ ม้าหมุน หรือบ้านผีสิงที่มีเพียงจากผ้าใบผืนเดียวกางกันอยู่อย่างที่เห็นเป็นไหนๆ

ซ้ำร้ายการมีพื้นที่กว้างใหญ่แต่กลับมีของเล่นเพียงไม่กี่ชิ้น แค่ออสังค์เด็กก็เล่นครบหมดทุกอย่างแล้ว ยิ่งทำให้สวนสนุกแห่งนี้เสียเปรียบสวนสนุกอื่นๆ ที่มีทั้งพื้นที่กว้างขวางและเครื่องเล่นทันสมัยหลากหลายครบครันเข้าไปอีก ชื่อเสียงของสวนสนุก 'สุขสยาม' จึงไม่น่าจดจำอีกต่อไป และทำให้เขาค่อนข้างแน่ใจว่าการซื้อขายครั้งนี้คงเป็นไปได้โดยไม่ยากเย็นนัก

ปัญหารายรับที่ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ทั้งค่าน้ำ ค่าไฟ เงินเดือนพนักงาน และภาษีที่ต้องเสียในแต่ละปี ก่อให้เกิดความเครียดสะสม และเป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้ผู้บริหารของสวนสนุกแห่งนี้ลี้ลมอนนอนเลื่อนตามที่มีข่าวเมื่อเดือนก่อน...

เศรษฐกิจใหญ่ล้มตึงเป็นอัมพฤกษ์ คาดเกิดจากความเครียดที่ส่วนสนุก
สุขสยามชบเซาใกล้แจ้ง

เหมราชละสายตาดจากที่ดินแปลงสวยมายังกองหนังสือพิมพ์เก่าๆ
ที่วางอยู่ข้างตัว

มันเป็นประเด็นร้อนที่ทำให้ทุกคนตื่นตะลึงกันในวันนั้น ก่อนที่
ผู้คนจะเริ่มลืมนไปเมื่อมีข่าวน่าสนใจมากกว่าเข้ามาแทนที่...แต่ไม่ใช่
สำหรับเขา

เพราะทันทีที่วิภูนำข่าวดีเรื่องการขายที่ดินบริเวณนี้มารายงานเขา
เหมราชก็รู้สึกยินดีเป็นหนักหนา เขามั่นใจว่าลูกหลานที่ต้องรับช่วงต่อจาก
การบริหารงานที่ผิดพลาดของชัชจะตัดสินใจขายที่ดินผืนนี้ให้เขาอย่าง
ง่ายตายแน่แน่นอน เพราะทนแบกรับปัญหาทางการเงินไว้ไม่ไหว และเมื่อเห็น
ตัวเลขบนเช็ค เชื่อว่าใครก็ยากจะปฏิเสธ

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะตกอยู่ในกำมือเขาตามที่ตั้งใจไว้โดยไม่ต้อง
ออกแรงอะไรเลย

เหมราชวางแผนไว้ในใจว่า อีกไม่เกินหนึ่งปีสวนสนุกแห่งนี้จะต้อง
ถูกรื้อถอน แล้วแทนที่ด้วยเอด์เล็ทมอลล์ โครงการที่สองต่อจากโครงการ
โมเดิร์นเพลซที่หัวหิน ซึ่งเขากับนักพัฒนาที่ดินรายใหญ่ชาวสิงคโปร์ ลิม
เปง เซียง ร่วมกันสร้างจนแล้วเสร็จไปเมื่อเดือนก่อน และกำลังจะมีการ
เปิดตัวโครงการชอปปิงมอลล์แห่งนี้ให้เป็นที่รู้จักแก่บรรดานักท่องเที่ยวใน
อีกไม่กี่วันข้างหน้า ภายใต้ชื่อบริษัทพัททณกิจ แอนด์ ลิม ดีเวลอป แลนด์
จำกัด โดยมีเขาเป็นผู้ถือหุ้นหลัก นอกเหนือไปจากบริษัทเงินทุนพัททณกิจ
คอร์เปอเรชัน จำกัด (มหาชน) กิจการที่สร้างรายได้จำนวนมหาศาลให้
แก่เขาในปัจจุบัน

แล้วก่อนจะถึงวันเปิดงานโครงการแรก หากเขาเจรจาซื้อขายที่ดิน
สามร้อยกว่าไร่ในแหล่งท่องเที่ยวอันเลื่องชื่อได้ละก็ เหมราชจะอาศัย

จังหวะนี้ประกาศเริ่มต้นโครงการที่สองต่อทันที เพื่อประกาศศักดิ์ตาของ พัทธนิกจอนันต์ในฐานะที่เป็นผู้นำความเจริญมาสู่ชุมชนเล็กๆ ในละแวกนี้ ให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีรายได้สะพัดมากที่สุด

แล้วที่นี้ชื่อเสียงเงินทองมันจะติดปีกบินหนีเขาไปไหนได้...

เมื่อตัดสินใจได้แล้วว่าจะต้องเอาที่ดินตรงหน้ามาไว้ในกำมือให้จงได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เหมราชก็รีบถามคนสนิททันทีด้วยความร้อนใจ

“ภู แก่ต้องใช้เวลากี่วันถึงจะเอาที่ดินผืนนี้มาให้ฉันได้”

“ไม่น่าจะเกินอาทิตย์ครับ”

“เข้าไป!” เหมราชสั่งเสียงเฉียบ “ฉันให้เวลาวันเดียวเท่านั้น พรุ่งนี้ แก่ต้องเอาโฉนดที่นี้มาวางบนโต๊ะทำงานฉันก่อนการประชุมช่วงบ่าย”

“ครับ” ภูรีบรับคำหนักแน่น เพราะทราบถึงความกระหาย...อยากครอบครองของผู้เป็นนายได้เป็นอย่างดี

“อย่าให้ใครมาฉกตัดหน้าเราไปได้ก่อนนะ เพราะงานนี้คงมีคู่แข่งเข้าคิวรอซื้อกันเพียบแน่ อ้อ...ระวังเรื่องที่เจ้าของมันอาจหัวหมอ คิดโกงราคาเราด้วยล่ะ” คนเป็นนายกำชับทิ้งท้าย

เมื่อเห็นวิญพยักหน้ารับ เหมราชจึงสั่งให้คนสนิทออกรถ เพราะหมดธุระกับสถานที่แห่งนี้แล้ว

“ไปกันต่อได้”

“ครับนาย”

วิญหักพวงมาลัย เตรียมเคลื่อนรถออกสู่ถนนเบื้องหน้า แต่जूๆ หญิงสาวสวมชุดช่างเติมตัวสีฟ้าเข้มก็เดินทะเล่ทะล่ำเข้ามาขวางทางรถ สายตาหลอนจับจ้องอยู่ที่กระดากแผ่นใหญ่ในมือเพียงอย่างเดียว ทำให้ไม่ทันสังเกตเห็นว่าตัวเองยืนขวางทางคนอื่นอยู่ หลอนหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานโดยไม่มีที่ท่าว่าจะขยับตัวไปไหนสักนิด วิญจึงยกมือขึ้นหมายจะบีบแตรไล่ แต่คนที่นั้นอยู่ข้างหลังคว่ำไหล่เขาเอาไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว”

ชายหนุ่มจับจ้องสาวน้อยตรงหน้าด้วยแวตาคมปลาบ ดูจากเสื้อผ้าที่เจ้าหล่อนสวมใส่แล้วพอจะคาดได้ไม่ยากว่า หล่อนน่าจะเป็นคนงานคนหนึ่ง ในสวนสนุกแห่งนี้เท่านั้น แต่เหตุใดคนระดับเขากลับไม่สามารถละสายตาไปจากหล่อนได้ เหมือนมีแรงดึงดูดมหาศาลตรึงสองตาของเขาให้หยุดอยู่เพียงเรือนร่างบอบบางภายใต้ชุดตัวโคร่ง ซึ่งปกปิดส่วนเว้าส่วนโค้งจนไม่หลงเหลือสิ่งใดให้ยั่ววนชวนกระตุ่นใจชายฉกรรจ์อย่างเขาได้เลยสักนิด

ทำไม...เหมราชยามตัวเองอย่างสงสัย ไม่อาจเข้าใจความคิดของตัวเองได้เช่นกัน เพราะไม่ว่าจะดูผิวเผินหรือเพ่งพิศคนตรงหน้านานเท่าไร หล่อนก็ไม่ได้มีรูปลักษณ์อะไรโดดเด่นสะดุดตามากกว่าผู้หญิงคนอื่นที่เขาเคยพบทั่ว...เขากลับรู้สึกต้องใจในตัวหล่อนนัก

น่าแปลกเหลือเกิน...ชายหนุ่มนึกขำตัวเอง แล้วสังเกตอากัปกริยาของหญิงสาวผ่านกระจกหน้าต่างรถคันหุที่เขานั่งอยู่ต่อไป

หล่อนยังคงก้มหน้าก้มตาดูกระดาดในมือต่อไป บางทีนั่นอาจจะเป็นแบบแปลนขนาดย่อของสวนสนุกแห่งนี้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริง อย่างน้อยมันก็ทำให้เขารู้เรื่องเกี่ยวกับแม่สาวแปลกหน้าเพิ่มขึ้นมาอีกนิด ไม่น่าว่าหล่อนอาจเป็นหัวหน้าฝ่ายช่าง หรือไม่ก็เป็นวิศวกรผู้ดูแลการซ่อมบำรุงสวนสนุกแห่งนี้ก็ได้

แต่ไม่ว่าหล่อนจะเป็นใครหรือมีความเกี่ยวข้องกับสวนสนุกสุขสยามอย่างไร คนที่แอบเขิบฐานะให้หล่อนเสียดสีจรรยาพกลับรู้สึกอดสงสารหญิงสาวไม่ได้ เพราะเขากำลังจะทำให้หล่อนกลายเป็นคนตกงานไปโดยไม่ตั้งใจ

นี่ขนาดแค่เห็นหน้าใสๆ เป็นปกติ ไม่ได้ทักขี้อ้อนหรือแสร้งยิ้มอันใด เหมราชยังรู้สึกได้ว่าหัวใจของเขากว้างไกลอย่างไรชอบกล ดูราวกับไม่ใช่เจ้าพ่อนักธุรกิจใหญ่ซึ่งเห็นผลกำไรมาก่อนความรู้สึกของใครต่อใครอย่างที่เคยเป็นมาตลอด

เพราะอะไรกัน...ชายหนุ่มผู้มีความมั่นคงทางความคิดย้อนถามตัวเองอีกครั้ง แล้วเลื่อนสายตาส่งเจ้าหล่อนอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่โคนผมจดปลายเท้า เพื่อสำรวจหาต้นเหตุแห่งความหวั่นไหว

หล่อนมีใบหน้าเรียวรี เรือนผมตกดำซึ่งยาวถึงกลางหลังถูกมัดรวบเอาไว้เป็นหางม้าแบบง่ายๆ ดวงตากลมโตคู่ นั้นฉายแววมุ่งมั่นและให้ความรู้สึกสวยซึ่งในบางครั้ง รั้งกับจมูกโต่งเล็กๆ พอเหมาะพอเจาะ ช้ำยังเสริมความสนใจให้เขาด้วยริมฝีปากอวบอ้อมที่เซิดขึ้นเล็กน้อยอย่างคนถือดี สายตาชายหนุ่มหยุดอยู่ตรงริมฝีปากเขี้ยววนชวนหลงใหล พลันเขาก็บังเกิดความสงสัยยามจินตนาการไปต่างๆ นานาว่า กลีบปากสีกุหลาบคู่ นั้น จะให้ความรู้สึกหอมหวานเพียงใดเมื่อได้ลิ้มลอง

ดวงตาคมปลาบฉายแววพึงพอใจเมื่อกิริยาท่าทางของหล่อนกลับให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากคราวแรก ทันทีที่ใบหน้าหมดจดงดงามแห่งนงเยาว์ขึ้น เหมราชก็สัมผัสได้ถึงความเย่อหยิ่งจองหองที่ซ่อนอยู่ภายใต้ท่าทางเรียบเฉย ทั้งสีหน้าและแววตาของหล่อนบ่งบอกถึงความดีอันไม่ยอมใคร เมื่อเสริมกับลำคอยาวระหงเช่นนี้ ชายหนุ่มจึงยิ่งรู้สึกราวกับว่าหล่อนกำลังเซ็ดหน้าทำทนายเขาตลอดเวลา ทำให้คนมองอย่างเขารู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาติดหมัด

เจ้าพ่อหนุ่มยิ้มนิดๆ เมื่อยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกติดใจ ไม่ใช่เพียงท่าทางคือแฝงเจ้าพยศของหล่อนเท่านั้นที่ถูกใจเขา แต่ขณะที่สมองสั่งการหัวใจอยู่อย่างเงิบเขียบในตอนนั้น เหมราชรู้ดีว่ากำลังมีบางสิ่งบางอย่างตรงเข้าเล่นงานเขา มันเป็นมากกว่าความประทับใจแรกพบ เหมือนมีทั้งความอยากเอาชนะและความต้องการปกป้องรวมกัน โดยที่เขาเองก็ไม่อาจรู้ได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ว่า...ราวกับมีสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นจากข้างในตั้งแต่ที่เขาสบตาหล่อน

เหมราชมองผิวพรรณนวลเนียนขาวผ่องบริเวณลำคอของคน

ตรงหน้าคล้ายกำลังถูกยั่วยุ ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้ทำอะไรเลยแท้ๆ ถึงกระนั้น เขาก็ยังอยากเอื้อมมือไปสัมผัสสัมผัสได้เพื่อพิสูจน์ความนุ่มนวลตามที่สายตาคาดคะเน แต่ชายหนุ่มจำต้องสะกดกลั้นความปรารถนานั้นไว้ แล้วรีบดึงสติกลับมาอย่างเร่งด่วน เพราะตอนนี้เขาได้ข้อสรุปกับตัวเองแล้วว่า...

หล่อนเป็นผู้หญิงที่มีผิวพรรณผุดผ่องอย่างที่สุด จนไม่น่าเชื่อว่า จะมาจางนกลางแดดร้อนจ้า ไหนจะรูปลักษณ์อ่อนโยนบอบบางราวกับสาวน้อยแสนหวาน ตรงกันข้ามกับความเย่อหยิ่งทะนงตนที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาอย่างเต็มเปี่ยม ซึ่งลักษณะท่าทางอย่างหลังนี้เองกระมังที่ทำให้คนอย่างเขาต้องเหลียวมองด้วยความสนใจ ทั้งที่เขายังมีภารกิจต้องเดินทางไปเจรจาธุรกิจพันล้านอีก

เขาคงเป็นบ้าไปแล้ว...ถึงได้มีเวลาวางขนาดมานั่งพินิจความงามของแม่สาวรากหญ้าที่อยู่กันคนละชั้นชั้นกับเขาแบบนี้

คราวนี้ไม่เพียงนึกขึ้น เหมราชยังเปล่งเสียงหัวเราะออกมาดังๆ เหมือนนั่งดูหนังตลกเรื่องหนึ่งอยู่ก็ไม่ปาน เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังย้อนวัยกลับไปเป็นเด็กหนุ่มริริกที่หนึ่งเพื่อถึงแฟนสาวได้เป็นวันๆ เขาตอนอายุสามสิบปลายๆ ทั้งที่เพิ่งได้พบหล่อนไม่ถึงหนึ่งนาทีเดียวซ้ำ ที่สำคัญหล่อนเองก็ไม่ได้สวยงามแตกต่างจากสาวๆ คนอื่นที่เขาเคยควงมานักต่อนัก แถมบางทีอาจจะดูเซ็กซี่ขึ้นน้อยกว่าคู่ควงของเขาหลายๆ คนเสียอีก

แล้วทำไมสายตาของเขาจึงได้แต่หยุดนิ่งอยู่ที่หล่อนเพียงคนเดียว

เหมราชรู้ดีว่ามันไม่ใช่คำถามที่เขาสงสัยเองคนเดียว เพราะคนสนิทที่รู้จักกันมานานเป็นสิบๆ ปีอย่างวิภูเองก็เริ่มขยับกาย มองเขาผ่านกระจกส่องหลังเป็นเชิงถาม แล้วพูดเป็นนัยๆ ว่า

“ถ้าเราไปซ้ากว่านี้ ผมเกรงว่าอาจจะสายก็ได้นะครั้นนาย”

เหมราชขอมละสายตากลับมาที่คนสนิทอีกครั้ง ถอนใจเบาๆ แล้วกล่าวด้วยความเสียดาย

“บ๊อบแตรบอกให้หล่อนรู้ว่าเรากำลังจะออกโรง”

“ครับ” ว่าแล้ววิภูก็ลงมือทำตาม
ป็น...ป็น...

เสียงแตรดังสนั่น ทำให้คนที่ยืนอยู่ระดังสุดตัว รีบหันขวับมาทาง
ต้นเสียง ไม่นานหญิงสาวก็หลีกทางไปอีกด้าน คนขับรถของเขาจึงค่อยๆ
เหยียบคันเร่งเคลื่อนตัวออก จังหวะที่รถเคลื่อนตัวไปข้างหน้า เหมราช
ก็มีโอกาสได้สบตาหญิงสาวอย่างจางผ่านกระจกสีชาด้านข้างโดยที่หล่อ่นไม่มี
โอกาสรู้ตัวอีกครั้ง สมองบันทึกภาพใบหน้าหวานซึ่งตรึงใจนั้นไว้ได้ทัน
ก่อนที่รถสิบล้อคันสีดำนจะแล่นผ่านหล่อ่นไปอย่างรวดเร็ว

๑

‘ถึงเวลาที่หนูต้องกู้เรือคืนมาแล้วสินะคะ’

ชมพูนิชลู้ การณ์ณภาส นั่งมองใบหน้ายามหลับของบิดาด้วยแวตาทที่เปี่ยมด้วยความมุ่งมั่น เธอยังมีความหวัง トラบเท่าที่ยังจดจำคำสอนของผู้เป็นพ่อในวันที่ท่านสละตำแหน่ง ‘กรรมการผู้บริหารบริษัทสวนสนุก สุขสยาม จำกัด’ ให้แก่เธอเมื่อสองเดือนก่อนจะเกิดเรื่องขึ้นได้

‘การลงทุนทำธุรกิจ มันก็เหมือนการที่เราออกเรือไปทำประมงนั่นละ ถึงจะมีค่าเตือนจากการมอดูๆ แต่เราก็ไม่มีทางหยั่งรู้ทะเลเบื้องหน้าได้อยู่ดี หลายครั้งที่มันไม่มีวิ้วว่าจะเกิดมรสุมให้เราได้ทันไหวตัว จะรู้ก็ต่อเมื่อเราตกอยู่ท่ามกลางความบ้าคลั่งของฟ้าฝนและลมพายุที่โหมกระหน่ำ ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เรือของเราโยกไหวโงนแงนแทบอัปปาง แต่ในวินาทีต่อมา เรากลับพบปาฏิหาริย์ว่าผืนน้ำนั้นนิ่งสงบเหมือนไม่เคยพบมรสุมใดๆ มาก่อน ทุกสิ่งมีขึ้น...ก็ต้องมีลง

‘จำไว้ระนิด トラบไตที่เรายังออกเรือ นั่นหมายถึงความเสี่ยงในทุกๆ เม็ดเงินที่เราลงทุนไป ลูกจะเล่นเรือไปเจอคลื่นลมหรือมรสุมสักกี่ครั้งก็ได้

ตราใบไต้สีของผืนน้ำและแผ่นฟ้ายังเป็นสีครามเหมือนกันอยู่ ลูกก็ยังมี ความหวังที่จะรอดพ้นจากภัยพิบัติได้เสมอ ขอเพียงอย่างเดียวคืออย่าเจอ โจรสลัด เพราะมันหมายถึงจุดจบ ลูกจะพบแต่ความสูญเสียสิ้นหวัง ไม่มี อันตรายอะไรจะทำร้ายเราได้เท่าภัยของมนุษย์ด้วยกันเองอีกแล้ว'

คำพูดทุกคำของท่านยังคงไหลเวียนอยู่ในสายเลือดนักสู้ของเธอ จริงอย่างที่บิดาเคยพูดไว้ ภัยคุกคามจากมนุษย์นั้นร้ายแรงแสนสาหัส เหลือคณา โดยเฉพาะภัยที่เกิดจากความละโมภของมนุษย์จำพวก 'ปาก ปราศรัย น้ำใจเชือดคอ' ที่อยู่ใกล้ตัว เพราะกว่าจะรู้ซึ่งถึงธาตุแท้ในจิตใจ โสภมของคนที่ชั่วในคราวคนดี มันก็ทำร้ายบิดาเธอจนบาดเจ็บปางตาย เสียแล้ว

ซัลซ การ์ณภาส...ชื่อนี้เป็นชื่อที่ใครหลายคนเคยให้ความสนใจ และจดจำ เหมือนกับสวนสนุกสยามที่เคยเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ ในวันหยุดสุดสัปดาห์ของทุกครอบครัว แต่เมื่อกาลเวลาผันแปร ทุกสิ่ง รอบกายก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ต่างกับเวลาภายในสถานที่แห่งนี้ที่ยังคง หยุดไว้เหมือนตอนแรกเริ่ม

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคกี่สมัย บิดาของเธอก็ไม่เคยคิดจะพลิกพื้นผืนดิน แห่งนี้ให้กลายเป็นแหล่งแสวงหากำไรเหมือนพวกพ่อค้าหน้าเลือด แต่กลับ ยึดมั่นในอุดมการณ์ที่จะสร้างรอยยิ้มแห่งความสุข ความทรงจำ และ ความฝัน ให้อยู่คู่กับเด็กๆ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้สวนสนุกสยามยังคง ความเป็นตัวตนไว้ โดยไม่มีเครื่องเล่นทันสมัยที่สร้างความตื่นเต้น หวาดเสียวระทึกขวัญเหมือนอย่างสวนสนุกเกิดใหม่มักชอบหยิบยกมา ประชันกัน เพราะท่านคิดว่าสิ่งเหล่านั้นไม่เหมาะกับเด็กไร้เดียงสา จึงพยายาม ถนอมจินตนาการของเด็กน้อยไม่ให้แปดเปื้อนหรือเคลือบแฝงไว้ซึ่งความ รุนแรง

ช่วงแรกของการเปิดกิจการเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและใบหน้า เบื่อยิ้มของผู้คน ทำให้สวนสนุกแห่งนี้เฟื่องฟูเป็นที่รู้จักอย่างรวดเร็ว

แม้ในช่วงสิบปีต่อมาจะเริ่มมีคู่แข่งบ้าง แต่ก็ไม่ได้กระทบกับกิจการมากนัก กระทั่งปีที่ยี่สิบผ่านไป บรรดาลูกค้าทั้งขาประจำและขาจรก็เริ่มลดน้อยถอยลง สุขสยามไม่ได้รับความสนใจเหมือนที่เคย เพราะเทคโนโลยีล้ำสมัยที่หลั่งไหลเข้ามาทำให้คนตื่นตาตื่นใจ พวกมันผลจากของเก่าล้ำสมัยเดินไปสู่อุคโลกาภิวัตน์ สุขสยามจึงถึงช่วงที่กำลังเดินถอยหลังตกต่ำ จนบิดาของเธอต้องหาหุ้นส่วนมาช่วยกันคิดช่วยกันทำ และเขาคอนั้นก็คือ...นายไพศาล กิจสุพัฒน์

แต่จุดมการณ์มักเดินสวนทางกับกิเลสตัณหา บิดาที่เคยเป็นกัปตันบังคับหัวเรือสวนสนุกสุขสยามจึงพบว่าตัวเองมีความคิดขัดแย้งกับเพื่อนรัก...ในวันที่สายเกินไป

ไพศาลใช้กลโกง หลอกใช้ความไว้วางใจที่บิดาของเธอมีให้มายักยอกถ่ายโอนทรัพย์สินมีค่าของบริษัทเข้าสู่กระเป๋าทนอย่างง่ายดาย เขาทำราวกับโจรซุ่มที่ปราศจากความเมตตาปราณี ไม่มีความเห็นใจ ไม่เคยคิดถึงความสัมพันธ์อันแนบแน่นแต่ไหนหลัง ใครจะอยู่หรือตายบนเรือร้างว่างเปล่าท่ามกลางพายุโหมกระหน่ำอย่างไร...เขาก็ไม่สน!

กว่าบิดาจะรู้ตัว ก็เป็นตอนที่ฝ่ายนั้นสละเรือถีบหัวส่งหลังจากชนสิ่งของมีค่าจากไปจนแทบไม่เหลือ บิดาของเธอทนแบกรับความผิดหวังไว้มิไหวจนตรอมใจ ตกอยู่ในสภาพเหมือนคนตายทั้งเป็น นอนเป็นท่อนไม้ไร้ความรู้สึก ไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายได้ตั้งใจอีกต่อไป แม้กระทั่งปากท่านก็ยังสั่งให้มันอ้าออกได้อย่างยากเย็น เหลือเพียงลมหายใจอ่อนระโหยโรยแรงที่บ่งบอกให้เธอรู้ว่า...ท่านยังปรารถนาที่จะต่อสู้กับความอยุติธรรมบนโลกใบนี้

ดวงตากลมโตวาววับขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงเรื่องชั่วช้าที่เพื่อนรักของบิดาทำไว้ จนเป็นสาเหตุให้ท่านซึ่งเป็นโรคความดันโลหิตสูงอยู่ก่อนแล้วล้มลงอย่างแรง แล้วโจรซุ่มก็เดินจากไป ทั้งให้บิดาของเธอนอนคว่ำหน้าหมดสติอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งแม่บ้านผ่านมาพบ จึงรีบร้องขอความ

ช่วยเหลือเพื่อนำตัวท่านส่งโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน

แม้จะไม่ได้เห็นความเลวร้ายของไฟศาลกับตาตัวเอง แต่เพียงแค่นี้ก็ถึงความรู้สึกในวันนั้น...วันที่เธอเฝ้ารอบิดาอยู่หน้าห้องไอซียูด้วยความทรนทรุรายรากับใจจะขาด ดวงตาแข็งกร้าวก็ฉายแววเจ็บปวดรวดร้าวเหลือคณา

ฟ้าช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย...

คนเลวได้แสวงสุขอยู่อย่างสุขสบาย มีแต่ได้กับได้เพียงอย่างเดียว ไม่ต้องรับกรรมที่ก่อไว้ แต่คนดีๆ อย่างบิดาเธอกลับต้องมารับเคราะห์กรรมแทน ทั้งๆ ที่ท่านไม่ได้เอามิดไปจ่อคอหอยใคร แล้วข่มขู่เรียกเงินร้อยล้านเหมือนสิ่งที่นายไฟศาลทำเสียหน่อย

เธอจะไม่มีวันให้อภัยคนชั่วคนนั้น!

ชมพูนิชฐ์เฝ้าปากแน่นด้วยความคับแค้นใจ เธอไม่มีทางลืมใบหน้าและรอยยิ้มเคลือบยาพิษของคนที่พรากอุตมการณ์ ความหวัง และชีวิตของท่านไปเด็ดขาด

หญิงสาวปฏิญาณกับตัวเองว่าจะต้องทำให้สวนสนุกแห่งนี้กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้งให้ได้ เพื่อล้างแค้นให้บิดา และดับฝันของไฟศาลที่ต้องการถือครองที่ดินผืนนี้ต่อจากท่าน เธอจะไม่ยอมปล่อยให้สวนสนุกสุขสยามตกไปอยู่ในมือของคนชั่วเป็นอันขาด ต่อให้เหลือแต่ตัวหรือพบเจออุปสรรคหนักหนาสาหัสขนาดไหน ต้องถูกดูหมิ่นเหยียดหยามสักเพียงใด เธอก็จะสานต่อปณิธานของผู้เป็นพ่อให้สัมฤทธิ์ผล ให้ท่านได้ภาคภูมิใจ เธอจะไม่มีวันท้อถอยหรือยอมแพ้ให้ความยากลำบาก และจะต้องดิ้นรนฟันฝ่าหาทางรอดจากวิกฤตครั้งนี้ไปให้ได้

ชมพูนิชฐ์ไม่ได้รู้สึกถึงความแค้นเคียดที่แสดงออกบนใบหน้าของตัวเองเลยสักนิด จนกระทั่งได้เห็นดวงตาที่มีน้ำใสๆ คลอหน่วยจับจ้องมาที่เธออย่างอ่อนแรง เธอจึงนึกขึ้นได้ว่าไม่ควรแสดงความโกรธเกรี้ยวต่อหน้าคนป่วยซึ่งต้องการกำลังใจ หญิงสาวจึงรีบปรับเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยม

แล้วแอบถอนหายใจเมื่อเห็นรีรวรอยความหนักใจปรากฏอยู่บนใบหน้าารีหญิงสาวเอื้อมไปจับมือบิดาขึ้นมาแนบแก้ม พลางพูดปลอบทำนองอย่างอ่อนโยนว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะคุณพ่อ นิดจะกอบกู้ชื่อเสียงสวนสนุกของเราคืนมา วันนี้นิดจะไปเจอคนที่ช่วยเราได้ ถ้านิดสามารถเสนอแผนงานปรับปรุงสวนสนุกของเราให้เขาสนใจได้ละก็ บางที...เราอาจจะได้หุ้นส่วนคนใหม่ที่มีเงินมากพอจะช่วยกอบกู้กิจการของเราให้กลับมาดีเหมือนเดิมก็ได้แหละ”

ชมพูนิษฐ์มองบิดาอย่างอ่อนโยน น้ำตาซึมเมื่อเห็นนัยน์ตาอีกฝ่ายไหวระริกอย่างรับรู้ ปากที่บิดเบี้ยวเพราะโรคร้ายพยายามคลี่ยิ้มให้เธอทำให้เธออดดีใจไม่ได้ เพราะแม้แต่ในช่วงที่นอนเจ็บอยู่แบบนี้ บิดาก็ยังส่งกำลังใจให้เธอเสมอ แถมเธอเองก็พอจะมีโชคอยู่บ้าง จึงได้เจอเครื่องช่วยบังคับใบเรือให้เล่นฝ่ามรสุมท่ามกลางมหันตภัยใหญ่หลวงในครั้งนีไปได้ เธอไม่ต้องการอะไรมากมาย แค่ขอให้ลูกเรือที่อยู่ในความดูแลของกัปตันมือใหม่อย่างเธอปลอดภัย เพียงเท่านั้นหญิงสาวก็พอใจแล้ว

หญิงสาวรีบยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่ไหลรินลงมาอย่างสุดกลั้น แล้ววางแขนบิดาลงตามเดิม เมื่อเหลือบเห็นบานประตูเปิดออกพร้อมกับเสียงเอ่ยทักแผ่วเบา

“ยังไม่ไปทำงานอีกหรอนิด” ชิดชนกก้าวเข้ามายืนข้างกาย

“กำลังจะไปอยู่พอดีเลยคะพี่น้า” เธอลุกขึ้นผืนยิ้มให้พี่สาว แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง หลบสายตาใคร่รู้ของอีกฝ่าย “วันนี้มีอะไรงานบ้างคะ นิดชักจะเริ่มหิวๆ ซะแล้วสิ”

“มีข้าวต้มจ๊ะ”

หญิงสาวผู้มีรูปร่างหน้าตาไม่ต่างจากชมพูนิษฐ์มากนัก ทว่าดูสูงวัยกว่านิดหน่อย ส่งยิ้มให้อย่างอ่อนโยน จากนั้นก็ก้าวเข้ามายืนข้างหลังเธอ พร้อมทั้งยื่นมือมาเกาะกมู่ไหล่บอบบางทั้งสองข้างไว้อย่างให้กำลังใจ

แกมรู้สึกผิดที่หล่อนไม่สามารถช่วยเหลืออะไรน้องสาวได้เลย คราบน้ำตาบนแก้มที่ยังไม่แห้งสนิทเป็นหลักฐานบ่งบอกความทุกข์ใจของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี

“เหนื่อยมากไหมนิต มีอะไรก็บอกพี่ได้นะ เพื่อพี่จะช่วยได้บ้าง ถึงพี่จะไม่ค่อยได้ความเท่าไรก็เถอะ แต่พี่ก็จะพยายามเพื่อน้องของพี่... เพื่อบ้านของเรา”

ความตื่นตันพลันบังเกิดในหัวใจคนฟัง เพียงได้รับความห่วงใยเล็กๆ จากคนในครอบครัว ก็เปรียบเสมือนมีซุ้มพลังมหาศาลในกายเธอ มันกำลังพวยพุ่งออกมาอย่างท่วมท้น แม้ต้องเจออุปสรรคนานัปการ เธอก็พร้อมจะยึดสู้ เพื่อให้ครอบครัวของเธอและบริวารรอดพ้นจากวิกฤติครั้งนี้ไปได้

“พี่นงไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ นิดสู้ไหวค่ะ ขอแค่พี่นงช่วยดูแลคุณพ่อ ทำกับข้าวให้นิตทานทุกวันแบบนี้ แค่นั้นก็เป็นการเติมพลังให้นิดแล้วละค่ะ” หญิงสาวยิ้มยิ้มเบิกบานเพื่อให้อีกฝ่ายคลายกังวล

“แต่พี่นงจะเรี่ยรู้ธุรกิจจากคุณพ่อเหมือนนิต เราจะได้ไม่ต้องแบกรับภาระไว้คนเดียวแบบนี้”

“นิตแบกไว้คนเดียวที่ไหนกันคะ พี่นงเองก็ต้องดูแลบ้านแทนนิตเหมือนกัน ไม่เอาค่ะ อย่าทำหน้านี้ไว้หัวมวดแบบนี้สิคะ เดี่ยวแก่ก่อนวัยไม่รู้ด้วยนะ” คนพูดใช้นิ้วจิ้มกึ่งกลางระหว่างหัวคิ้วของตนแล้วหัวเราะขัน

ทว่าท่าทางเหล่านั้นก็ไม่สามารถปกปิดสายตาของคนโตมาด้วยกัน ตั้งแต่เล็กเช่นซิดชนกได้ หล่อนถอนหายใจ แล้วดึงร่างของน้องสาวเข้ามา กอดอย่างแผ่วเบา

“อย่าปิดบังพี่เลยนิต ยิ่งเราทำแบบนี้ พี่ก็ยังเป็นห่วงและรู้สึกผิดที่ช่วยอะไรนิตไม่ได้สักอย่าง ทั้งที่สถานการณ์บ้านเราตอนนี้กำลังแย่ แต่พี่ทำได้แค่เป็นตัวถ่วงนิตเท่านั้นเอง”

“โธ่... พี่นง อย่าคิดอย่างนั้นสิคะ รู้ไหมว่าเพราะนิตได้กินกับข้าวฝีมือ

พื้กทุกวันนี้แหละ นิดถึงได้มีแรง มีสมองเอาไว้คิดและจัดการกับปัญหาทุกอย่างได้ แล้วตอนนี้นิตก็หาทางออกได้ด้วยแล้วนะคะ”

“นิตมีทางออกแล้วเหรอ” คนถามอุทานตาโตด้วยความตื่นเต้นดีใจ ก็มองคนป่วยที่นอนอยู่ แล้วจึงหันมากระซิบบอกน้องสาว “เราไปคุยกันข้างนอกดีไหม พี่ไม่ยากให้คุณพ่อได้ยิน เดี่ยวจะพลอยเป็นห่วงขึ้นมาอีก คุณหมอยิ่งกำชับอยู่ว่าไม่ให้ท่านเครียด”

ชมพูนึ้ขลุ้รับคำ แล้วเดินตามพี่สาวออกไปที่ระเบียงนอกห้อง จากนั้นจึงกล่าวต่อจากที่ค้างไว้

“นิตกำลังจะไปพบคุณลิม เปง เชียง นักพัฒนาที่ดินรายใหญ่จากสิงคโปร์ ที่กำลังจะบินมาถึงเมืองไทยเย็นนี้ล่ะ”

“คนที่กำลังเป็นข่าวครึกโครมนั้นนะหรือนิด” ชิตชนกยิงท่าตาโตเข้าไปใหญ่ เพราะนักธุรกิจที่ว่าเป็นคนดังระดับประเทศ ซึ่งหนังสือพิมพ์ทุกฉบับพากันประโคมข่าวอย่างอึกทิกเรื่องที่เขากำลังจะบินมาเปิดตัวโครงการใหญ่ที่ร่วมลงทุนกับนักธุรกิจชาวไทย ขนาดชิตชนกที่ไม่ได้สนใจข่าวคราวในแวดวงธุรกิจยังรู้เรื่องนี้

“ใช่คะ นิตจะเอาโครงการปรับปรุงสวนสนุกของเราไปเสนอเขา”

“แล้วเขาจะสนใจสวนสนุก เอ่อ...ของเราหรือนิด” พี่สาวละคำว้าที่ใกล้จะเจ๊ง เอาไว้ เพื่อไม่ให้น้องสาวเสียกำลังใจ

“สนใจคะ เพราะนิตสืบมาแล้วว่าคุณลิมคนนี้กำลังมองหาการลงทุนที่เกี่ยวกับพืชผลการเกษตร หรือไม่ก็ธุรกิจท่องเที่ยวแบบไทยๆ เพราะศิลปินวัฒนธรรมบ้านเรากำลังได้รับความนิยมในหมู่ชาวต่างชาติอยู่ ยิ่งถ้าเขาได้เห็นแผนงานสวนสนุกของเราแล้วละก็ นิดว่าเขาต้องสนใจแน่นอนคะ”

“แล้วนิตจะเข้าไปยังไงล่ะ พี่ว่าคนดังระดับนั้น เราคงเข้าถึงตัวเขาไม่ได้ง่ายๆ หรอกนะ” ชิตชนกยังคงซักถามตามประสาคนขี้กังวล

“เรื่องนี้พื้กไม่ต้องเป็นห่วงนะ นิตฝากให้ขวัญช่วยเช็กข่าวมาแล้ว

ว่าคุณลิมจะพักที่ไหน แล้วเดี๋ยวขวัญจะเป็นคนพาหนีไปเจอเขาเองค่ะ”

“จริงด้วยสิ ยายขวัญทำงานเป็นนักข่าวอยู่นี่นา” คนฟังร้องบอกด้วยความยินดีเมื่อเริ่มเห็นแสงสว่างอยู่รำไร หลอนหันมามลึ้มม่อ่นโยนให้น้องสาว พลังใจกำลังใจด้วยการอวยพร “พี่ขอให้หนีดีไซค์ดิ้นะ”

“ขอบคุณค่ะ” ชมพูนินซ์ลุ้ยี้มรับ ดวงตาฉายแววเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น “หนีแน่ใจว่างานนี้ต้องสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีค่ะ”

“มีอะไรให้พี่ช่วย หนีกับออกมาได้เลยนะ”

“พี่นุกเคยอยู่เป็นกำลังใจให้หนีแบบนี้ก็พอแล้วละค่ะ รอฟังข่าวดีจาก นิดตอนค่ำๆ นะคะ เดี๋ยวหนีขอตัวไปเคลียร์งานก่อน เย็นนี้ต้องเตรียมเอกสารไปเสนอคุณลิมเขาด้วยค่ะ”

“แล้วหนีจะกินข้าวก่อนไหม พี่จะได้ให้แม่บ้านจัดให้”

“ทานค่ะ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวพี่สาวหนีจะน้อยใจ” หญิงสาวพูดยิ้มๆ

“ดีจัง เติมพลังก่อนไป พี่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง” ว่าแล้วชิตชนกก็ยกมือขึ้นลูบหัวน้องสาว แล้วกอดเอวพาชมพูนินซ์ลุ้เดินลงไปรับประทานอาหารที่ห้องด้านล่าง

ชมพูนินซ์ลุ้หนึ่งมองบุคคลแปลกหน้าที่มาเยือนสวนสนุกของเธอด้วยสายตาเคลือบแคลง ทั้งที่จะว่าไปเขาคือทูตที่กำลังจะนำเงินก้อนโตจาก นายทุนยักษ์ใหญ่มาประเมินให้ แต่ที่น่าเสียดใจคือมันไม่ใช่เม็ดเงินที่เธอปรารถนา เพราะมันต้องแลกด้วยหยาดน้ำตาและเกียรติยศ!

เจ้าของสวนสนุกสาววัยยี่สิบของเอกสาร ‘สัญญาซื้อ - ขาย’ คินไปให้คนตรงหน้าโดยที่ยังไม่ได้เปิดอ่านรายละเอียดข้างใน แล้วบอกปิดความหวังดีอย่างเร็วเอื่อย หลังจากที่เขาหนุ่มใหญ่บอกจุดประสงค์เสร็จแล้ว

“ขอโทษนะคะ ฉันคงรับข้อเสนอของคุณไม่ได้ เพราะฉันไม่เคยคิดจะขายกิจการของครอบครัวค่ะ”

“ทำไมถึงรีบปฏิเสธเร็วนักล่ะครับ ไม่ลองดูตัวเลขในเช็คก่อนหรือ”

“ไม่ต้องเปิดดูให้เสียเวลาหรือคะคุณทนาย เพราะต่อให้คุณเงิน
ชนทองมากองตรงหน้าสักร้อยล้านพันล้าน ฉันก็ยังยืนยันเจตนาเดิมตามนั้น
ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงค่ะ”

ทั้งสีหน้าและท่าทางของเธอแสดงให้เห็นว่าบอกปิดอย่างชัดเจน
ไม่อ้อมค้อม ขณะที่คนที่นั่งอีกฝั่งมีรอยยิ้มขบขัน เหมือนจะเยาะหยัน
ความโง่เขลาของเธอที่กล้าปฏิเสธเงินจำนวนมหาศาลจากนายทุนยักษ์ใหญ่
ผู้สามารถบันดาลหรือทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างทางได้ในพริบตา... ขึ้นอยู่กับ
ความพอใจ

“คุณอาจจะยังเด็กอยู่เลยไม่ค่อยประสา แต่ผมว่าคุณน่าจะลองเก็บ
ข้อเสนอนี้กลับไปคิดดูให้ดีอีกทีนะครับ ผมคิดว่าบางทีการที่คุณปฏิเสธ
คงเป็นเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่มีใครทนผืนสังขารแบกของไร้ค่าเอาไว้
บนบ่าได้นานหรอกครับ เพราะจะทั้งเหนื่อยและเจ็บตัวเปล่าๆ ทำไมคุณ
ไม่ลองปล่อยให้คนที่เขามีศักยภาพมากกว่าเข้ามาพัฒนาที่ดินของคุณให้
เจริญยิ่งขึ้นไปล่ะครับ”

ชมพูนิชชู้ได้ยื่นคำพูดลั้งสอนที่ติดแววเหยียดหยามนั้นเต็มสองหู
เธอรู้ เข้าใจ และสามารถแปลเจตนาตามคำพูดของอีกฝ่ายได้เพียงว่า
ที่เขาเพียรหว่านล้อมพูดมาทั้งหมด...ก็เพื่อต้องการให้เธอขายที่ให้พทชนกิจ-
อนันต์เสีย!

หญิงสาวยิ้มมุมปาก ไม่มีท่าทางชิงชังเหมือนก่อนหน้านี้ เพราะเธอ
เปลี่ยนความคิดใหม่ จะไม่ใช้วิธีการพูดแบบเดิมๆ ที่ไร้ผลอีกต่อไป เพราะ
บางที...กับคนบางคน ต่อให้พูดอะไรมากความ...ก็คงจะฟังไม่เข้าใจ เธอจึง
ลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ประตูห้องทำงาน เปิดมันออกกว้าง พร้อมกับพูดย้ำ
อีกเพียงไม่กี่คำ

“ฉันไม่ขาย แล้วก็ไม่ได้คิดจะเปลี่ยนใจด้วยค่ะ ที่นี้คุณได้ยื่นชดริยงคะ
คุณทนาย” เธอผายมือ “เชิญค่ะ!”

ทนายหนุ่มใหญ่มองหน้าหญิงสาวอ่อนวัยที่กล้าขับไล่เขาด้วยสีหน้า

เข้มขึ้น แต่ไม่มีปฏิริยาโต้กลับอื่นใดนอกจากกระซอกของเอกสารกลับมา แล้วรีบลุกเดินตรงไปที่หน้าประตูทันที ก่อนไปเขายังหันมาจ้องหน้าเธอ ด้วยรอยยิ้มเยาะ แล้วฝากข้อความทิ้งท้าย ซึ่งมักจะใช้ได้ผลเป็นประจำกับใครก็ตามที่กล้าแข็งข้อกับพัทธนกิจอนันต์

“มันไม่จบแค่นี้แน่ครับ คุณชมพูนิชฺฐ์!”

กล่าวจบเขาก็เดินจากไป ปล่อยให้หญิงสาวปิดประตูลงพร้อมก้มถอนหายใจ

เธอรู้ว่าไม่เคยมีใครปฏิเสธตระกูลพัทธนกิจอนันต์ได้เป็นผลเลยสักราย เพราะอำนาจเงินอันยิ่งใหญ่ล้นฟ้าของเจ้าพ่อนักลงทุนผู้มากประสบการณ์ คนที่สามารถชี้ชะตาเศรษฐกิจไทย คนเดียวกับที่เธอรู้จักหน้าค่าตาของเขาผ่านบทสัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารแทบทุกฉบับ... ผู้ชายที่ชื่อ เหมราช พัทธนกิจอนันต์

ดวงตาคมสวยฉายแววหวาดวิตกมากกว่าเดิมหลายเท่า เพราะการที่เธอปฏิเสธข้อเสนอของเขาไม่ใช่สิ่งเดียวที่ทำให้ชมพูนิชฺฐ์หวั่นใจ ทว่า มันมีैयाวไปถึงเรื่องที่เธอกำลังคิดจะทำอยู่ตอนนี้ด้วย หากอีกฝ่ายรู้ว่าคนที่เพิ่งบอกปิดเงินของเขาไปอย่างไม่ไว้หน้ากลับแอบลักไก่ ย่องไปพบหุ้นส่วนคนใหม่ของเขาเพื่อโน้มน้าวให้ฝ่ายนั้นหันมาร่วมลงทุนในธุรกิจของเธอแทนที่จะขายที่ดินให้เขาไป เจ้าพ่อหนุ่มคงจะโกรธจนหนึ่งไม่ติดเป็นแน่ และเรื่องก็คงไม่จบง่ายๆ แค่ว่าขอโทษเช่นกัน

ชมพูนิชฺฐ์หลับตาลงอย่างไม่อยากนึกภาพ แต่แล้วก็ลืมตาขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นเมื่อสลัดความอ่อนแอหวาดหวั่นออกไปจนหมดสิ้น

เธอต้องทำ...เพราะนี่คือทางรอดทางเดียวเท่านั้น!

“เธอไม่ยอมขายครับ คุณเหมราช”

ทันทีที่เดินออกจากสวนสนุกสยาม ทนายใหญ่ก็รีบโทร. รายงานผลให้เจ้านายหนุ่มรับทราบ

“เพราะอะไร”

เสียงหัวนัจด์ที่ตั้งมาจากปลายสายบ่งบอกระดับความหงุดหงิดของอีกฝ่ายได้เป็นอย่างดี ทำให้บียะต้องรีบตอบ เพราะรู้ถึงความใจร้อนของเจ้านายหนุ่ม

“เธอบอกแล้วว่ามันเป็นกิจการของครอบครัวครับ ต่อให้เราเอาเงินทองไปกองตรงหน้าร้อยล้านพันล้าน เธอก็จะไม่ยอมขายที่ตรงนี้เด็ดขาด”

“หล่อนเป็นลูกสาวของคุณชัลซังนี่หรือ”

“ครับ เป็นลูกสาวคนเล็ก ชื่อซมพูนิษฐ์ น่าจะเพิ่งเข้ามาบริหารงานต่อจากพ่อได้ไม่นาน อายุอานามคงยังไม่ถึงวัยเบญจเพสด้วยซ้ำครับ”

“อวดดี! อายุแค่นี้จะมีปัญญาพาไอ้สวนสนุกบูโรทิ้งรอดไปได้สักกี่น้ำ อย่างดีก็แค่สามวัน รับรองว่าจอดไม่ต้องแจวแน่”

“ผมเองก็คิดอย่างนั้นครับ เลยกะว่าจะรออีกสักสองสามวัน แล้วค่อยเข้าไปเจรจากับเธออีกครั้ง บางทีถึงตอนนั้นถ้าเธอได้เห็นตัวเลขในเช็คแล้ว อาจจะเปลี่ยนใจก็ได้ นะครับ”

“รอ?” เหมราชทวนคำเสียงสูง “อย่าบอกนะว่าหล่อนกล้าไล่ตะเพิดคุณออกมาด้วย”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ เธอแค่เปิดประตูให้ผมเดินออกมาอย่างสุภาพเท่านั้นเอง”

บียะแสสร้งพูดติดตลก หัวงจะช่วยบรรเทาความขัดเคืองของเจ้านายได้บ้าง เพราะคนที่ทำงานกับเหมราชมานานตั้งแต่สมัยรุ่นพ่อของเจ้าตัวรู้เป็นอย่างดีว่า การที่เขาโดนดูถูกย่อมหมายถึงความอับยศที่พัทธนกิจอนันต์ได้รับตามไปด้วย และคนอย่างเหมราชก็ไม่มีวันยอมให้ใครมาหยามศักดิ์ศรีกันได้ฟรีๆ ซึ่งเสียงกั๊ดพินกรอดๆ ที่ดังมาตามสายเป็นระยะๆ ก็ช่วยยืนยันความคิดเมื่อครู่ของเขาได้อย่างไม่ต้องสงสัย

“จองหงอ!” ชายหนุ่มคำรามลั่น แล้วสั่งเสียงเหย้ม “จากนี้ไปคุณไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ไว้ผมจัดการเรื่องนี้เอง รอให้งานเปิดตัวโครงการที่

หัวหินเสร็จเมื่อไหร่' รับรองว่าผมจะไปสอนมวยแม่เด็กเมื่อวานชื่นคนนั้นด้วยตัวเอง อยากเห็นหน้ากว่าคนที่ไม่ยอมรับเงินจากผมนะ หน้าตามันเป็นยังไงเฮอะ! ลองผมขนเงินไปกองตรงหน้า ซื้คร้านจะรีบตะครุบแทบไม่ทัน!"

"ผมว่าคุณเหมราชอย่าไปเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องเลยครับ ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผมดีกว่า"

"ไม่เป็นไร นานๆ ที่มีเหยื่อมาให้ตะปบเล่นแก้เซ็งบ้างก็ดีเหมือนกัน เขี้ยวเล็บผมจะได้ไม่ทื่อ"

คนพูดหัวเราะอย่างรื่นรมย์ จากนั้นก็ตัดสายทิ้งไปเลยๆ ปล่อยให้คนฟังได้แต่ยืนเสียวสันหลังวาบอยู่ตรงนั้น ทนายใหญ่รู้ซึ้งไปถึงหัวอกเลยทีเดียวน่า ไม่มีใครในแผ่นดินนี้ปฏิเสธเงินของพัทธนิกจนันต์ได้ และไม่มีของชิ้นไหนที่เหมราชต้องการแล้วไม่ได้ เพราะเขาจะใช้อำนาจเงินชู่เซี่ยและบีบบังคับทุกวิถีทางจนกว่าเจ้าของจะยอมปล่อยมือจากสิ่งที่เขาปรารถนาแล้วเหมราชก็จะยึดมั่นมาหลังจากที่สร้างความพินาศย่อยยับให้แก่อีกฝ่ายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ปิยะคิดแล้วถอนใจกลางสายหน้า เริ่มรู้สึกเวทนาสวานน้อยอ่อนนวยอย่างชมพูนิชชู่ขึ้นมาตึงตึงๆ แม้ว่าท่าทางของหล่อนจะดูเขี้ยวเอาเรื่อง แต่คงไม่คิดเหมือนคนเหลี่ยมจัดอย่างเหมราชนักหรอก

หล่อนดีนรณฆ่าตัวตายเองซัดๆ ถ้ายอมเจรจากับคนแค่ระดับทนายอย่างเขาโดยดีเสียตั้งแต่ที่แรก เหมราชก็คงไม่ลงมาเล่นเกมเองแบบนี้บานประตูที่จะนำ 'สวนสนุกสุขสยาม' ไปสู่ความพินาศเร็วขึ้นก็จะไม่ถูกเปิดออก ลองเจ้านายของเขาบอกว่าจะสั่งสอน ชายหนุ่มผมคงจะบีบลูกไก่ในกำมือเช่นหล่อนให้แหลกลาญจนไม่เหลือแม่แต่ถ้ากระดูก แล้วคราวนี้ละ...หล่อนอาจจะยิ้มได้อีกไม่ถึงหนึ่งวันด้วยซ้ำ

ทนายหนุ่มหันกลับไปมองภาพสวนสนุกแห่งนั้นอีกครั้ง แล้วจึงเดินกลับไปขึ้นรถของเขาที่จอดไว้ในลานจอดรถ

หญิงสาวร่างผอมบางในชุดสูทกระโปรงยาวสีเทาครึ่งเข่ายืน
สูดลมหายใจเข้าเพื่อเรียกความกล้า เมื่อเห็นชายชาวต่างชาติวัยกลางคน
เดินเข้ามาในคอฟฟี่แลนจ์ของโรงแรมใหญ่ใจกลางเมือง

ลิม เปรง เซียง นักพัฒนาที่ดินจากสิงคโปร์ เป็นเพียงความหวังเดียว
ที่จะช่วยพลิกฟื้นสถานการณ์ให้สวนสนุกสุขสยาม แต่ถ้าววันนี้ ‘แผนพัฒนา
สวนสนุกสุขสยาม’ ที่เธอดั้นดั้นหอบแพ้มงงานมาเสนอโครงการไม่ผ่านแล้ว
ละก็ ความหวังที่จะฟื้นฟูกิจการของครอบครัวคงไม่มีวันเป็นจริงอีกต่อไป
เพราะไม่มีนักลงทุนในเมืองไทยเลยสักคนที่เห็นค่า หรืออยากเสียเวลากับ
สิ่งที่มีคุณค่าทางจิตใจ แต่อาจต้องอาศัยระยะเวลายาวนานในการสร้าง
ผลกำไร

ชมพูนิชฐ์ยืนนอกผ้ายันไหล่ฝั่ง กระตุ้นตัวเองให้รู้สึกเชื่อมั่นเข้าไปว่า
จะต้องทำได้ จะต้องนำข่าวดีนี้กลับไปบอกให้บิดาที่นอนป่วยอยู่มีความหวัง
เธอจะต้องทำให้เขาสนใจแผนงานการปรับปรุงสวนสนุกกลางเมืองท่องเที่ยว
ควบคู่ไปกับการส่งเสริมจริยธรรมให้จงได้ หญิงสาวจะต้องกลับไปพร้อมกับ
ความสำเร็จ

เธอไม่ได้หวาดกลัวหรือเป็นกังวล หากต้องเดินดุ่มๆ เข้าไปขายนงาน
ทั้งที่ไม่ได้ขออนุญาตอีกฝ่ายล่วงหน้าไว้ก่อน แม้จะต้องเทหน้าตักทุ่มเดิมพัน
จนหมดตัว เธอก็พร้อมจะเสี่ยงกับการเดินหมากในเกมนี้ เพราะทุกชีวิต
ที่อยู่ในความดูแลของเธอต่างก็กำลังรอลุ้นผลการดำเนินงานครั้งนี้ ดังนั้น
เธอจะทำให้พวกเขาผิดหวังไม่ได้ เธอไม่อาจปฏิเสธโอกาสงามๆ แล้ววิ่งหนีไป
เพราะความซึ่ซลาดหรือหวาดกลัวอิทธิพลของใครบางคนได้ เธอไม่เหลือ
ทางเลือกอื่นใดแล้ว มีวิธีเดียวคือต้องลุยเข้าไปเท่านั้น

ชมพูนิชฐ์มั่นใจว่าข่าวที่เธอได้รับจากเพื่อนสนิทในวัยเด็กจะทำให้
ลิม เปรง เซียง ไม่มีวันตะเพิดเธอออกมาแน่ เพราะว่าภรรยาสุดที่รักของเขา
มีเชื้อสายไทยครึ่งหนึ่ง และมันก็เป็นเหตุผลสำคัญอีกข้อหนึ่งที่ทำให้นายทุน
ชาวสิงคโปร์ประทับใจอะไรหลายๆ อย่างบนผืนแผ่นดินไทย รวมทั้งเป็น

สาเหตุว่าทำไมเธอถึงได้เลือกนำเสนอโครงการนี้แก่เขา

“พร้อมนะนิด” อิงขวัญ นักข่าวสาวหัวเห็ดหันมาย้ำถามเพื่อความมั่นใจ

“ใจฉันมันพร้อมลุยเต็มที่อยู่แล้ว”

“งั้นก็ดี จำเอาไว้ว่าแกมีเวลาคุยกับคุณลิมนอกรอบแค่ช่วงที่เขากำลังพักผ่อนอยู่ตอนนี้เท่านั้นนะ เพราะพรุ่งนี้เข้าคุณลิมจะเปิดงานแถลงข่าวเรื่องการลงทุนครั้งใหม่ในประเทศเรา พวกนักข่าวกับนักธุรกิจจะแห่กันมาเยอะมาก แกไม่มีโอกาสเข้าถึงตัวเขาได้ง่ายๆ แน่”

ชมพูนิชฐ์พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ แล้วบอกเพื่อนสาวด้วยความซาบซึ้ง

“ขอบใจแกมากนะที่อุตส่าห์ช่วยฉัน”

“จะมาขอบอกขอบใจทำไมกัน เรื่องแค่นี้...เลิกจะตายไป” อิงขวัญ ยกมือตบไหล่เพื่อนรักเบาๆ แล้วกล่าวต่อ “อีกอย่างฉันก็ไม่อยากเห็นสวนสนุกที่พ่อแกสร้างมากับมือต้องปิดตัวลงแบบนี้ เพราะมันมีความทรงจำสมัยเด็กของฉันกับแกรวมอยู่ในนั้นด้วย”

ชมพูนิชฐ์มองรอยยิ้มอบอุ่นของคนพูดอย่างตั้งต้น เธอจะหาเพื่อนแท้แสนดีแบบนี้ได้ที่ไหนอีก บนเส้นทางแห่งการผจญภัยทางธุรกิจทุกคนพร้อมจะเหยียบย่ำซ้ำเติมคนอื่นเพื่อให้ตัวเองก้าวขึ้นไปสู่จุดสูงสุด ไม่มีใครช่วยเหลือใคร ยิ่งความตั้งใจด้วยแล้ว ยิ่งเป็นสิ่งที่หาได้ยากเหลือเกิน บนถนนสายนี้ แต่เธอยังนับว่าโชคดีที่มีกำลังใจจากเพื่อนรักและรอยเท้าของผู้เป็นพ่อที่เหลือทิ้งไว้ให้เธอได้ย่างตาม แม้ความสามารถกับอายุของเธอจะยังถือว่าเร็วเกินไปกับการลงมาคลุกคลีในแวดวงเสียสิ่งนี้ แต่ชมพูนิชฐ์ก็มั่นใจว่าเธอจะทำสำเร็จจากแรงใจที่ได้รับ

“ขอบใจมากนะขวัญ” หญิงสาวยิ้มกว้างอย่างจริงใจ “แกส่งฉันแค่นี้ก็พอ เดี่ยวที่เหลือฉันจัดการเอง”

“แกแน่ใจนะว่าไม่อยากจะฉันอยู่เป็นเพื่อน”

“เน่ใจสิ แกร็บหลบไปก่อนเถอะ เกิดไครมาเห็นเข้าจะพลอยกระทบงานแกไปด้วย”

“เรื่องนั้นฉันไม่กลัวหรอก ฉันเป็นห่วงแกมากกว่า”

“ฉันรู้” ชมพูนิชฐ์ยิ้มน้อยๆ แล้วพูดอย่างมาดมั่น “แต่ขอให้แกเชื่อเถอะว่าฉันทำได้แน่!”

อิงขวัญผ่อนลมหายใจ ชยับมือที่แตะไหล่มาพลิกกายเพื่อนรักและดันหลังให้ก้าวเดินไปด้านหลัง เมื่อเห็นว่านักธุรกิจชายวัยกลางคนเลิกหาที่นั่งข้างบานกระจกใส่เพื่อจะได้ทัศนวิทัศนรอบอาคารหลังนี้

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นแกก็ต้องสู้ จะรออยู่ทำไม รีบเดินหน้าลุยไปเลย”

ชมพูนิชฐ์ออกเดิน แล้วหันกลับมามองคนข้างหลังอีกครั้ง เห็นอิงขวัญยืนฉีกยิ้ม ยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างส่งกำลังใจให้อย่างเต็มเปี่ยม หญิงสาวจึงโบกมือเป็นเชิงตอบรับ แล้วมุ่งหน้าเดินต่อไปอย่างแน่วแน่มั่นคง

“สวัสดีค่ะ”

ชมพูนิชฐ์เอ่ยทักเป็นภาษาอังกฤษด้วยรอยยิ้ม เมื่อเดินเข้าไปหยุดอยู่ใกล้ๆ โต๊ะของคนที่เธอหมายตา

“สวัสดีครับ” นักธุรกิจหนุ่มใหญ่ผู้มีหน้าตาละม้ายคล้ายคนจีนหันมามองเธออย่างสงสัย แต่ก็ยังมีน้ำใจปราศรัยตอบกลับ

“ไม่ทราบว่าจะเป็นการรบกวนรึเปล่าคะ หากดิฉันจะขอเวลาท่านสักสิบนาที”

ชมพูนิชฐ์เอ่ยเข้าประเด็นอย่างสุภาพ มองตาคนตรงหน้าอย่างเปิดเผยจริงใจ ในเมื่อเธอเป็นใครที่ไหนก็ไม่รู้เดินทะเล่เหล่าเข้ามาทักทายเขา หญิงสาวก็ต้องเผยให้เขาเห็นความบริสุทธิ์ใจ ให้เขาคลายความเคลือบแคลง เขาจะได้ยอมพูดคุยกับเธอง่ายขึ้นอีกนิด

ลิ้ม เปง เซียง มองหญิงสาวแปลกหน้าอยู่นาน...หล่อนคงไม่ใช่พนักงาน

ที่ชอบตามกวนใจเขา เพราะไม่เห็นอีกฝ่ายถือกล้องถ่ายรูป และหล่อนก็ดูไม่เหมือนคนที่คิดเอาแต่ผลประโยชน์จากเขาด้วย เพราะดวงตาของหล่อนมีแวววิงวอนขอร้องอยู่ในที่ เขาเองก็ไม่ใช้คนใจไม่ใส่ระกำที่ไหน เพียงแค่สละเวลาเล็กน้อยฟังเรื่องที่หล่อนจะพูดระหว่างที่นั่งรอคู่หน้าของเขาเสียหน่อยจะเป็นอะไรไป

นักธุรกิจชื่อดังยอมเผยยิ้มออกมา พร้อมกับผายมือเตรียมกล่าวเชื้อเชิญให้หล่อนนั่ง แต่จู่ๆ เสียงหัวทุ้มก็ดังชัดขึ้นจากด้านหลังเขา

“ตอนนี้คงไม่สะดวกมั้จครับ ถ้าคุณมีธุระกับคุณลิ้มละก็ คงต้องรอให้ผมกับคุณลิ้มคุยกันจบเสียก่อน”

ชมพูนิชฐ์หันขวับไปมองต้นเสียงแล้วก็แทบผงะ ชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังสาวเท้ามาหาเธอและคู่หน้าของเขาอยู่ในชุดสูทล่ามอสสีดำทั้งตัว เขาเป็นคนที่เธอเคยเห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์อยู่บ่อยๆ แต่ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะได้สบโอกาสพบตัวจริงดังเช่นวันนี้ ท่วงท่ายามที่เขาเอามือข้างหนึ่งซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงบ่งบอกถึงความมาดมั่น ดูเป็นคนเปิดเผยจริงใจ แต่สำหรับเธอแล้ว...มันกลับให้ความรู้สึกลึกลับซับซ้อนยากแก่การคาดเดา และตัวเขาก็ดูแฝงไปด้วยอันตรายเสียมากกว่า

ใบหน้าคมเข้ม ปลายคางนูนดูเขี้ยวรับกับจมูกโด่งงุ้มตั้งปลายลูกศรริมฝีปากรูปกระจับฉายแววไม่พอใจ ดวงตาเรียวยาวสองชั้นหลบในดั่งคนเชื้อสายจีนหรือมองมาที่เขาอยู่ก่อนแล้ว มันเปรียบดั่งใบมีดคมกริบที่พร้อมจะชำแรกความรู้สึกไปถึงจิตวิญญาณของใครก็ตามที่ยืนอยู่ตรงหน้า และทำให้หญิงสาวรู้สึกอึ้งๆ หนาวๆ อย่างไม่พิกล

ชมพูนิชฐ์หยุดนิ่ง เมื่อคนที่ถูกเธอวิจารณ์ในใจมาหยุดยืนตรงหน้า ความสูงที่ต่างกันมากทำให้หญิงสาวต้องแหงนหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่าย ตอนนั้นเองที่เธอทันเห็นรอยยิ้มเยาะบนใบหน้าเขา แต่เพียงชั่ววินาทีมันก็แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเปี่ยมไมตรี ทันทีที่เขาหันไปยื่นมือให้นายทุนยักษ์ใหญ่แห่งสิงคโปร์ แล้วกล่าวทักทายเป็นภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียงรื่นรมย์

“สวัสดีครับ คุณลิม ขอโทษที่ผมมาต้อนรับคุณช้าไปหน่อยนะครับ เลยทำให้คุณต้องพลอยเสียเวลา”

“สวัสดีครับ คุณเหมราช นี่ยังไม่ถึงเวลานัดเลยนะครับ คุณมาช้าเสียที่ไหนกัน” ลิม เปรย เเซียง กล่าวทักทาย พร้อมกับลุกขึ้นยืนให้เกียรติอีกฝ่าย ทำเอาคนที่ยืนอยู่ก่อนหน้ามัน กลายเป็นส่วนเกินไปในทันตา

“ยังไงผมก็ต้องขอโทษคุณลิมเป็นอย่างมากครับ ที่ปล่อยให้ผมคนเข้ามา รบกวนคุณ เดี๋ยวผมจะต้องไปต่อว่าคุณธานินทร์ซะหน่อยแล้ว โทษฐานที่ไม่กำชับพนักงานให้ดี”

แม้ปากของเหมราชจะต่อว่าเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาลูกหนี้ของเขา แต่สายตากลับเหล่มองมายังแขกผู้ไม่ได้รับเชิญ อย่างถากถางเหมือนจะประณามการกระทำอันเสียมารยาทของเจ้าหล่อน ทำเอาชมพูนิษฐ์ถึงกับหน้าร้อนขึ้นมาจนไม่อาจระงับความโกรธไว้ได้ หญิงสาวจึงไต่กลับด้วยการหันไปแยมยิ้มกับนักธุรกิจใหญ่ แล้วเอ่ยแก้ตัวเสียงเรียบ

“ขอโทษจริงๆ นะคะคุณลิม ถ้าฉันทราบว่าคุณมีนัดอยู่ก่อนแล้ว ฉันคงไม่กล้ามารบกวนเวลาของคุณหรอกค่ะ ขอบคุณนะคะที่คุณอุตส่าห์มีน้ำใจยอมรับฟังเรื่องที่ผมจะพูด หวังว่าเราคงจะได้พบกันอีกนะคะ สวัสดีค่ะ” เธอยกมือไหว้หนุ่มใหญ่อย่างอ่อนน้อม แล้วหมุนกายเดินจากไปทันทีด้วยใบหน้าที่เซิดตรง ไม่ซายตาแลเหมราชเลยแม้แต่นิดเดียว

“ตามไปกักตัวหล่อนไว้ ฉันอยากรู้หน้าว่าหล่อนมาหาคุณลิมทำไม” เหมราชกระซิบสั่งวิภูเร่วจี แล้วหันมายิ้มให้นายทุนใหญ่ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ผมต้องขอโทษอีกครั้งนะครับที่ทำให้คุณเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

“ไม่เป็นไรครับ เพราะอันที่จริงเขาก็ไม่ได้ทำอะไรผมรู้สึกรำคาญใจเลยด้วยซ้ำ” คนกล่าวยิ้มตอบ

เหมราชไม่ได้พูดอะไรอีกนอกจากบ่นยี้มให้อีกฝ่าย จากที่เคยเห็นหน้ากันเมื่อวันก่อน ทำให้เขาพอจะเดาได้ว่าหญิงสาวที่เพิ่งเดินออกไปเป็นคนจากสุขสยาม การได้พบหน้าหล่อนอีกครั้งพร้อมกับเอกสารบางอย่างในมือทำให้เหมราชโยนความคิดแรกที่นี่กว่าหล่อนเป็นเพียงคนงานธรรมดาๆ ทิ้งไปได้เลย เขาอยากกระซอกหล่อนเข้ามาเค้นถามให้รู้ความแน่กว่าหล่อนเป็นใครกันแน่ แต่ก็จำต้องทำเหมือนไม่ใส่ใจ เพราะยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการก่อน ทว่าภาพใบหน้าของสาวน้อยกลับตรงเข้าเล่นงานวณเวียนอยู่ในสมองไม่จางหาย ซ้ำยังเด่นชัดมากขึ้นจนเขาต้องเตือนสติตัวเองว่า เขากำลังจะเสียมาริเพราะเจ้าของใบหน้าสวยหวานคนนั้น

เหมราชจึงรีบชักชวนนายทุนใหญ่ให้ร่วมกันนั่งสนทนา จากนั้นก็ยื่นเอกสารกำหนดการงานเปิดตัวชอปปิงมอลล์ในหัวหินวันพรุ่งนี้ให้ พร้อมกับพูดคุยเพื่อกรุยทางให้โครงการสร้างเอาต์เล็ตขนาดใหญ่แห่งใหม่ เพราะลึๆ ในใจเขารู้ดีว่าความสงบนิ่งที่ตนเคยมีถูกทำลายลงไปแล้ว... พร้อมกับลางสังหรณ์บางอย่างที่กำลังเกิดขึ้น

๒

ชมพูนิษฐานนิ่งเหม้มปากมองคนตรงหน้าเขม็งอย่างไม่พอใจ เพราะขณะที่เธอเดินออกจากคอฟฟี่แลานจีไปยังลานจอดรถ จู่ๆ ก็มีชายร่างสูงกำยำที่เธอจำได้ว่าน่าจะเป็นคนของเหมราชตรงเข้ามาล็อกแขนทั้งสองข้างเอาไว้ แล้วกระซิบหูเธอเสียงเข้มว่า

‘ช่วยเดินตามผมมาดีๆ จะได้ไหมครับ คุณผู้หญิง เพราะผมไม่อยากใช้กำลังหากไม่จำเป็น’

เมื่อหันไปรอบๆ ลานจอดรถอันเงียบสงบแห่งนี้แล้วไม่เห็นใครหญิงสาวจึงจำต้องปล่อยให้อีกฝ่ายดึงตัวไปจนกระทั่งถึงรถสี่ล้อซินโด้โดยไม่กล้าทำอะไรพลีผลาม เพราะกลัวจะเกิดอันตรายร้ายแรงกับตัวเอง จากนั้นเขาก็กดคิระชะจับตัวเธอยึดเข้ามาในรถสีดำคันหรู หญิงสาวจึงอาศัยช่วงที่เป็นอิสระรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมกดหมายเลขฉุกเฉิน แต่คนที่ตามเข้ามาในรถติดๆ มือไวกว่า คว่าโทรศัพท์เธอไปได้อย่างว่องไว

เขานิ่งอยู่ที่เบาะหน้า คอยเฝ้าเธอไม่ให้พลาดสายตา ชมพูนิษฐานรู้ดีว่า

ถ้าเธอขยับตัวเพียงเล็กน้อย เขาก็จะตรงเข้ามาล็อกแขนล็อกขาเธอไว้ได้ทันทีตามเคย ดังนั้นหญิงสาวจึงนั่งนิ่งๆ เพื่อความปลอดภัยเมื่อรู้ว่าตนเองหมดทางหนีโดยปริยายในสถานการณ์อันน่าอึดอัดเช่นนี้

คนพวกนี้มีแต่ความกักขฬะหรือโง่งนะ...หญิงสาวตั้งคำถามในใจเมื่อนึกถึงแวตดาเหี้ยมดหยาบยามที่ผู้เป็นนายของเธอออกปากไล่เธอต่อหน้าแขกคนสำคัญ ชมพูนิชฐ์จึงไม่แปลกใจอีกต่อไป ขนาดเจ้านายยังมีนิสัยหยาบกระด้างแบบนั้น แล้วคนที่เบ็ญลูกน้องจะมีมารยาทกับเธอได้อย่างไรกัน

หญิงสาวชิงชังการกระทำที่แสดงออกราวกับว่าตัวเองอยู่เหนือกฎหมายของพวกพวกรักจอนันต์จับใจ เขาคิดว่าบ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแปะนี่จะทำอะไรกับใครก็ได้เช่นนั้นหรือ หรือว่าคนในสกุลพัทธนิกจอนันต์ไม่ต้องเกรงกลัวใครแล้ว เพราะอำนาจเงินในมือเหมราชมันยิ่งใหญ่ล้นฟ้าขนาดสั่งให้ลูกน้องกระทำการอุกอาจจับคนมาทักขังไว้ในรถเป็นชั่วโมงก็ยิ่งกล้า ไม่มีการเกรงกลัวผู้รักษากฎหมายหน้าไหนทั้งสิ้น

“เมื่อไหร่จะปล่อยฉันสักที” ชมพูนิชฐ์กระแทกเสียงถาม

“คงต้องหลังจากที่คุณได้เจอนายผมแล้วครับ” วิภูตอบด้วยสีหน้าราบเรียบราวกับหุ่นยนต์

“พวกนายไม่กลัวกฎหมายกันบ้างหรือไง”

“ผมยังไม่ได้ทำผิดอะไรนี่ครับ”

“การที่จับตัวฉันมาขังไว้เป็นชั่วโมงๆ แบบนี้นะเธอที่ยังเรียกว่าไม่ผิด” หญิงสาวย้อนถาม

“ผมไม่ได้กักขัง แต่เชิญให้คุณมาพบเจ้านายของผมหน่อยเท่านั้นเองครับ”

“แต่ฉันไม่เต็มใจ! เพราะฉะนั้นการที่นายทำแบบนี้ก็เท่ากับเป็นการคุกคามสิทธิและจำกัดเสรีภาพของคนอื่น เข้าใจไหม” ชมพูนิชฐ์ตะโกน ก้องด้วยความเดือดดาล

ทันใดนั้นประตูรถตอนหลังฝั่งที่เธอนั่งอยู่ก็เปิดออก พร้อมกับที่ชายหนุ่มเจ้าของรถลูบตัวแทรกเข้ามาด้านใน วิญญาณเปิดประตูก้าวออกจากรถไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องรอลำสั่ง ปล่อยให้หญิงสาวเผชิญหน้ากับเจ้านายหนุ่มของเขาแทน

“กับคนไร้มารยาท แคนี่ลูกน้องของฉันทันทีดูสภาพเกินไปด้วยซ้ำ” เสียงหัวทุ้มที่กระซิบอยู่ข้างหู รวมทั้งมือที่สัมผัสและลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดต้นคอทำให้หญิงสาวตัวแข็ง รีบยกมือขึ้นปิดปลายนิ้วอีกฝ่ายออกไปให้พ้นตัวด้วยความรังเกียจ

“คุณ!” ชมพูนินะฐ์หันขวับมาถลึงตาใส่เขา แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ได้อะไรสักอย่าง ชั่วยังมองไล่ไปทั่วดวงหน้างามอย่างเปิดเผยอีกต่างหาก

เหมราชต้องยอมรับว่า เมื่อได้พิศเจ้าหล่อนในระยะประชิดแบบนี้ ผิวพรรณของหล่อนดูผุดผ่องเป็นสีชมพูระเรื่อมากกว่าวันที่เขามองหล่อนจากในรถเป็นไหนๆ แถมสัมผัสเนียนนุ่มก็ยิ่งติดอยู่ที่ปลายนิ้วไม่จางหายจนแทบจะอดใจเลื่อนมือขึ้นไปแตะต้องกายสาวอีกครั้งไม่ได้ หากไม่คิดว่าสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยเพราะเขากับหล่อนกำลังจะเปิดศึกกันละก็ เขาคงได้ทำตามความปรารถนาส่วนลึกอย่างสมใจ

ชายหนุ่มยับยั้งความคิดของตนอย่างแสนเสียดาย พลางหันไปเลื่อนกระจกบัง โบกมือเป็นเชิงบอกให้คนสนิทไปที่อื่นก่อน เพราะเขาต้องการความเป็นส่วนตัวมากกว่านี้ วิญญาณเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

ชมพูนินะฐ์อ้าคัยช่วงที่เหมราชและลูกน้องไม่ทันระวัง เตรียมพลิกกายหมายจะเอื้อมมือไปเปิดประตูแล้วพุ่งตัวหนีออกไป แต่เพียงแค่อยับปลายเท้าเท่านั้น เจ้าของมือหนักก็เอื้อมมาคว้าหมับเข้าที่หัวไหล่อย่างว่องไว ออกแรงกระตุกเพียงน้อยนิด ร่างบอบบางก็ลอยละลิวเข้าสู่อ้อมอกกว้างทันที

“ว้าย!”

หญิงสาวร้องอย่างตื่นตระหนก ตกใจกับสัมผัสสวามแปลกใหม่

ชมพูนิจฐ์จึงรีบพลิกกายหันกลับมาใช้สองมือยันออกกว้างเพื่อไม่ให้แผ่นหลังของเธอสัมผัสกับไออุ่นบนเรือนกายเขา แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้ใบหน้าอันหล่อเหลานั้นลอยเด่นอยู่ห่างจากตัวเองไม่ถึงคืบ

เจ้าของแแก้มแดงระเรื่อตื่นชุลุกซลัก พยายามดันร่างของตนออกห่างจากกายแกร่งให้มากที่สุด เพราะรู้สึกอึดอัดทุกครั้งทีลมหายใจร้อนพะผ่าว เป่ารดทั่วดวงหน้า รวากับว่าเธอกำลังถูกเขาร่ายมนตร์ใส่ ปากก็ซู่ฟ่อ

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ คุณเหมมราช!”

“อ้อ... รู้จักฉันด้วย?” เขาเลิกคิ้วถามด้วยท่าทางสบายๆ จากนั้นก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมดุคั่นเมื่อยิงคำถามต่อไปใส่หล่อน “รู้ทั้งรู้ว่าคุณลิขิตทำธุรกิจกับฉัน แต่ก็ยังมาเจรจาลับหลัง แสดงว่าเธอมีจุดประสงค์แอบแฝงใช้มัย!”

“ฉันไม่รู้จริงๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจ” คนตอบรีบหลบตา สะบัดหน้าหนีความผิด

“หึ! ไม่ได้ตั้งใจ แต่กลับมาถูกที่ถูกลงเวลา แถมยังเตรียมเอกสารมาพร้อมเสร็จสรรพ เธอคิดว่าฉันโง่มากრიง” เหมมราชกัดฟันพุด

“เรื่องนั้นมันก็แล้วแต่คุณจะคิดค่ะ” ชมพูนิจฐ์ตอบอย่างไม่พอใจ ออกแรงผลักอกกว้างโดยไม่สนคำกล่าวหา ทว่าคนที่ยังไม่ได้รับคำตอบที่น่าพึงใจกลับยิ่งโอบกระชับเอวคอดกิวจนมันแทบหัก ทำให้คนที่ตกอยู่ในวงแขนแข็งแกร่งถึงกับทำหน้าเหยเพราะหายใจไม่ออก ซ้ำยังปวดหนึบบริเวณนั้นเอว

“ฉันเจ็บนะคุณเหมมราช!” หญิงสาวแหงใส่อย่างเหลืออด

เหมมราชไม่สนใจเสียงทัดทาน กลับยิ่งออกแรงรัดรี้งเจ้าของร่างบางหนักขึ้น เขาขยับใบหน้าถมึงทึงเข้ามาประชิดติดดวงหน้าหวาน สบตาเธอด้วยแววตาเรื่อรอง แล้วยิ้มมุมปากราวกับจะเยาะอีกครั้ง

“เจ็บนั้นแหละดี” เขาร้องบอกด้วยความสะใจ แล้วกระซอกเสียงถาม “บอกมาว่าเธอเป็นใคร สุขสยามส่งเธอมาใช้มัย แล้วคิดจะมาหา

ผลประโยชน์อะไรจากคุณลิม”

ถ้อยคำดูแคลนอย่างร้ายกาจที่ตั้งกระหนาบโศตประสาททำให้ใบหน้าและร่างกายของชมพูนินซ์ชัวร์ขาวไปหมดเหมือนกับถูกกระแสไฟฟ้าแรงสูงชอร์ต เธอต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการหักห้ามใจไม่ให้ฟาตปากคนยโสโอหัง แล้วข่มเสียงเพื่อไม่ให้เป็นการตะเบ็งบอกเขา

“ฉันไม่ได้คิดจะเอาผลประโยชน์อะไรจากคุณลิมทั้งนั้น”

“นั่นเธอ” คนฟังเล็กคิ้วสูง พลังเหยียดปากบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าไม่ได้เชื่อถ้อยคำพูดของหล่อนแม้แต่น้อย เขาละมือข้างหนึ่งจากเอวบางเพื่อเอื้อมไปหยิบแฟ้มเอกสารที่วางอยู่ข้างกายหญิงสาว แล้วชูหลักฐานเพื่อบีบให้หล่อนยอมสารภาพ

“แล้วนี่อะไร” เหมราชเล็กคิ้วถาม เมื่อเห็นหล่อนแน่นปาก พยายามเอื้อมมือมาคว้ามักกลับไป เขาก็ขยับมือหนีให้มันอยู่สูงเกินจะเอื้อมถึงพร้อมกันนั้นก็กวาดตาอ่านออกเสียงอย่างชัดเจนว่า “แผนพัฒนาปรับปรุงโครงการสวนสนุก ‘สุขสยาม’ โครงการใหญ่ที่จะผลักดันให้ชลบุรีเป็นมากกว่าเมืองท่องเที่ยวแห่งแสงสี...”

เหมราชละลายตาจากตัวหนังสือที่พิมพ์ไว้อย่างเป็นระเบียบกลับมามองคนตรงหน้า พลันลางสังหรณ์ที่มีอยู่ก็ได้รับความกระจ่างชัด เมื่อเห็นชื่อเจ้าของโครงการในบรรทัดต่อมา และทำให้เขารู้ว่า...หล่อนเป็นใคร

“ชมพูนินซ์ชัวร์ การ์ดณภาส” ชายหนุ่มครางเสียงแผ่วเมื่อเห็นชื่อลูกสาวเจ้าของสวนสนุกบนแฟ้มของคนตรงหน้า ตอนที่นายของเขารายงานเรื่องหล่อนให้เขารับทราบเมื่อเช้า เขาอยากเห็นหน้าค่าตาของคนอวดดีที่กล้าแข็งข้อกับเขานัก มาถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่า ‘คนอวดดี’ คนนั้น...หน้าตาเป็นอย่างไร

เหมราชไม่อยากจะเชื่อเลยว่าโลกจะเล่นตลกกับเขา ด้วยการส่งหญิงสาวที่เขาประทับใจให้กลับมาพบกันอีกครั้งในฐานะ ‘อริ’

“เธอเป็นลูกสาวของคุณชัช?” เขาถามย้ำอีกที

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวเซิดหน้าตอบอย่างหนักแน่น “ฉันเป็นเจ้าของที่ดินที่คุณเพิ่งจะส่งทนายความมาขอซื้อเมื่อเช้านี้ไงล่ะคะ และฉันก็ขอยืนยันเจตนาเดิมตรงนี้เลยว่าฉันไม่ขาย! เพราะฉะนั้นคุณกับพวกของคุณอย่ามาตามตื้อฉันให้เสียเวลาเลยดีกว่า ไปหาที่ดินใหม่เถอะค่ะ”

แวตตาที่จับจ้องดวงหน้างามยามนี้ลูกลุโข โใบหน้าของเหมราชฉายแววโกรธจัด สันกรมหนูขึ้นขณะเจ้าตัวกล่าวเสียงลวดไรรพิน

“อ้อ...ฉันเข้าใจแล้วว่าเธอมาที่นี่ทำไม เพราะสวนสนุกพิเศษเหล็กนั้นมันใกล้เจ๊งแล้วละสิ เธอถึงได้ยอมมาฉกตัวลูกค้าคนอื่นเขาแบบหน้าด้านๆ”

“คุณเหมราช! กรุณาสุภาพกับฉันด้วยค่ะ” ชมพูนิชฐ์ตำหนิ “ฉันไม่ใช่แมวขโมย เพราะฉันมาอย่างเปิดเผย”

“อืม...ฉันพูดผิดไปสินะ จริงๆ แล้วต้องบอกว่าเธอไม่ได้แอบมาแต่เดินทะเล่อทะล่าเข้ามาลักไ่ก่กันซึ่่งๆ หน้าเลยต่างหาก”

“คุณจะเชื่อยังไงก็ตามใจ ฉันชี้แจงอธิบาย” คนมีชนักพูดตัดบทแล้วเอ้อมมือไปย้อยุด พยายามช่วงชิงเอกสารสำคัญกลับคืนมาให้ได้ “ขอเพิ่มฉันคืนด้วยค่ะ”

เหมราชตอบรับคำขอของหล่อนด้วยการโยนเพิ่มไปด้านหลังตัวเองอย่างไม่ใยดี ละมือจากเอวก็แล้วขยับมายึดแขนเล็กๆ นั้นไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง กระตุกให้เจ้าของร่างบางขยับเข้ามาแนบชิดกายแกร่งมากขึ้นอีกซิด...ซิดที่ว่าริมฝีปากของเขาเกือบจะทาบทับกลีบปากอิมอยู่รอมร่อ

“คุณ!” หญิงสาวแหวัดใส่ พลันรู้สึกกระอักกระอ่วนใจหัวโนไหวแปลกๆ แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่สะทกสะท้านแล้ว ยังกล่าวเสียงเยียบเย็นผิดกับใบหน้าเกรี้ยวกราดที่ชวนให้คนมองอย่างเธออดขนลุกไม่ได้

“ฉันขอเตือนไว้ก่อนเลยนะชมพูนิชฐ์ อย่าริอ่านแข่งข้อกับฉันเป็นอันขาด เพราะว่าเรามันกระตุกคนละเบอร์กัน เธอเนี่ยยังห่างชั้นกับฉันอยู่มาก แต่ฉันออกแรงบีบเธอนิดเดียว ชีวิตเธอก็ป่นปี้เป็นผุยผงคามือฉันแล้ว”

คนที่ถูกสบประมาทแหม่มปากแน่น เธอยอมรับว่าถ้าจะให้เอาชนะผู้ชายตรงหน้า คงเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญที่สุด เพราะทั้งคำพูด สีหน้า ท่าทาง และแววตาของเขาก็บอกอยู่ใต้ง่า ว่าเจ้าตัวร้ายกาจขนาดไหน หากเด็กกอมมืออย่างเธอยังอาจหาญพาดฟันกับเขาต่อไป สุดท้าย...เธอลองไม่ต่างอะไรกับไม้จิ้มฟันที่หักกลางลำ เพราะพยายามหาทางจัดกับไม้ซุงอย่างเขา

แค่คิดเธอยังออกอาการหัวั่นๆ แต่ถ้าจะให้ยอมทำใจยกธงขาว ตั้งแต่ยังไม่เริ่มยกแรก ชมพูนิชชู่จะเอาหน้าที่ไหนไปบอกบิดาที่ยังนอนรอความหวังกันล่ะ เธอทำไม่ได้...ไม่มีวัน!

ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่ต้องทำหั่นกันจริงๆ บางทีเธอลองต้องเริ่มศึกษากลยุทธ์ทุกรูปแบบเพื่อนำมาใช้รับมือจอมมารอย่างเขา เธอจะต้องเดินหน้าลุยต่อไป จะท้อถอยเหมือนคนขี่ขลาดไม่ได้เด็ดขาด เพราะยังมีคนในปกครองอีกหลายชีวิตที่ฝากไว้ในมือเธอเช่นกัน

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ รวบรวมความกล้า แล้วขีดหน้าโต้ตอบเจ้าพ่อใหญ่อย่างแสนสัน

“อย่ามาเขียนเลื่อให้ฉันกลัวหน่อยเลยคะ คุณเหมราช เพราะสิ่งที่ฉันเห็นมีแค่หนูตัวเล็กๆ ที่เอาแต่วิ่งติดฉัน เพียงเพราะเอาชนะผู้หญิงอย่างฉันไม่ได้ คุณคงจะรู้สึกเสียหน้ามากละสิคะ ถึงได้แก่งโมโหเป็นไฟเป็นไฟเพื่อกลบเกลื่อนความอับอายของตัวเองแบบนี้” ชมพูนิชชู่ก็มองมือตัวเองที่ถูกเกาะกุมอย่างถือสิทธิ์สลัดกับมองหน้าคนไร้มารยาท

“ปากดีนั่นนะ!” เหมราชสบถลั่น ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเกรี้ยวกราด

“อะ ฉันกลัว และฉันก็บ้ามากกว่าที่คุณคิดไว้ด้วย เพราะฉะนั้นอย่าเอาฉันไปเทียบกับพวกอ่อนหัดที่คุณเคยเจอมา”

“ดี!” เหมราชผลักหญิงสาวให้ออกห่างจากตัว แล้วยกมือขึ้นชี้หน้าหล่อน “ทำให้ได้อย่างที่พูดก่อนก็แล้วกัน แล้วเรามาลองดูกันว่า สามเดือน

หลังจากนั้นจะยังมีชื่อของสวนสนุกสยามอยู่ในประเทศไทยอีกไหม”

“คุณจะทำอะไร” หญิงสาวล่ำลือลึกลับถาม

“ฉันไม่จำเป็นต้องบอกเธอ” คนพูดสะบัดเสียง ยิ้มเยาะเมื่อเห็นอาการอดรนทนไม่ได้ของอีกฝ่าย “เก่งนักไม่ใช่หรือ งั้นก็ลองหาทางเอาตัวรอดให้ได้สิ”

ชมพูนินซ์ก็ดปากอย่างขัดเคือง...คนพาล!

หญิงสาวรีบขยับกายหมายจะเอื้อมไปหยิบแฟ้มงานที่อยู่ข้างหลังเขาคืนมา เธอไม่อยากเสียเวลาล່อยให้คนโอหังมาข่มขู่จนทำให้ขวัญหนีหาวไปกว่านี้อีกแล้ว แต่คนประสาทไวกลับเขยิบกายเข้ามาบัง ทำให้เธอคว้าได้เพียงอากาศ

“เอาเอกสารฉันคืนมาเดี๋ยวนี้” เธอแผดเสียงสั่งอย่างเอาเรื่อง

“ไม่! จะเอาไปทำไม ในเมื่ออีกไม่นานมันก็ต้องเจ๊งเพราะน้ำมือฉันอยู่ดี”

“คนเลว!”

“พูดให้ดีๆ นะชมพูนินซ์” ใบหน้าดูตึงยิ่งแข็งกร้าวมากขึ้น พุดเสียงลดโรฟันว่า “คนอย่างฉันไม่เคยให้ใครหน้าไหนมาด่าฟรีๆ โดยเฉพาะกับเด็กที่ปากยังไม่ลิ้นกลืนน้ำนมแบบเธอ”

“คุณไม่ใช่พระเจ้าสักหน่อย ทำไมฉันจะว่าคุณไม่ได้” หญิงสาวเซิดหน้าทำท่าย

“แน่ใจหรือ” เขาย้อนถามเสียงเย็น จ้องหน้าหล่อนขมิง

แม้จะรู้สึกหวาดวันไปจนถึงกระดูกสันหลัง แต่ชมพูนินซ์ก็ยังกัดฟันโต้เขา

“ฉันไม่กลัวคุณ!”

เหมราชกระตุกยิ้ม หัวเราะหึ

“ดี! งั้นก็คอยดูไปว่าภายในสามเดือนนี้ ฉันจะสามารถยึดที่ดินที่เธอรักนักรักกหนามาไว้ในกำมือได้ไหม และจงรู้เอาไว้ด้วยว่าพัทธนกิจอนันต์

ไม่ใช่เสียหลักที่ใครคิดจะมาเหย่เล่นได้ง่ายๆ ในเมื่อเธอตันเซ่อซ่าเดินหลงเข้ามาในกรงเล็บเสือ ก็จงอย่าร้องโอดโอยแล้วกันเวลาที่ถูกขย้ำจนไม่เหลือแม่แต่กระดูก!”

หญิงสาวกลืนน้ำลายอย่างยากเย็นเมื่อถูกสายตาวาววับของพยัคฆ์ร้ายตรึงไว้ แม้จิตสำนึกจะคอยย้าเตือนถึงหน้าที่ที่เธอต้องปกป้องทุกคนในความดูแล แต่พอได้มาเจอเสือตัวจริงในสนามแบบนี้ ชมพูนิชฐ์ก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่าเริ่มจะหวาดหวั่นต่อวันข้างหน้าเสียแล้ว เธอจะเอาชนะเขาได้อย่างไร ด้วยวิธีไหน เพราะถึงจะพุ่มพวงแข็งแรงใจจนเหนื่อยแทบหืดจับ ก็ไม่แน่ว่าจะชนะเขาได้ ชั่วร้ายดีไม่ตีเธออาจถูกเขาตะบปตตายเสียก่อนก็เป็นได้

ชมพูนิชฐ์เพิ่งจะรู้สึกตัวในวินาทีนี้ว่าเธอกำลังลงดีกับพญาราชสีห์ ทั้งที่ตัวเองตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ในกรงที่อึดอัด คับแคบ แสบไม่มีทางหนี ถือเป็นความท้าทายที่ตั้งอยู่บนเส้นด้ายแห่งหายนะ เธอต้องตั้งสติให้มั่นคงมากกว่านี้ ทั้งความกริ่งเกรง แล้วค่อยหนึ่งนึ่งเป็นฝ่ายตั้งรับคอยดูสถานการณ์ต่อไป

ขณะที่เหมราชก็แปลกใจไม่น้อย เมื่อจู่ๆ แม่สาวปากกล้าก็ทำตัวสงบเสียงขึ้นมาเสียดื้อๆ เขาจึงกลืนคำพูดโต้ตอบแสบสันที่เตรียมเอาไว้แล้วเปลี่ยนมานั่งพินิจพิเคราะห์ลูกแมวน้อยจอมพยศที่รูปลักษณะภายนอกหลอกตาว่าน่าทะนุถนอมเป็นที่สุดแทน พร้อมทั้งบอกตัวเองในใจว่า

เขานี้แหละ...ที่จะเป็นคนที่ปราบหล่อนให้ยอมศิโรราบแต่โดยดี

แต่ก่อนที่หล่อนจะได้เจอของจริง เขาจะยอมใจดีให้หล่อนได้มีโอกาสรอกลับไปทำใจ เตรียมตัวรับศึกใหม่เต็มรูปแบบจากเขา เจ้าพ่อหนุ่มจึงยอมปล่อยเหยื่อสาวไปอย่างง่ายดาย

“ออกไปได้แล้ว และอย่าได้เสนอหน้ามาให้ฉันเห็นอีกเป็นครั้งที่สอง ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ใจดีกับคนขี้โกงอย่างเธอแบบนี้อีก” เขาสั่งเสียงเฉียบ คนที่รู้สึกอึดอัดและอยากออกไปจากสถานการณ์ตรงหน้านี้โดยเร็ว

รีบเลื่อนมือไปเปิดบานประตู แล้วก้าวออกมาบนอภรต วิภูซึ่งยืนห่างออกไปไม่กี่โกนก็รีบวิ่งตรงมา จากนั้นเขาก็ก้าวเข้าไปนั่งประจำตำแหน่งสารทรี แล้วขับรถลีมูซีนจากไปทันที

ชมพูนินซ์ลุ้ยยืนถอนหายใจด้วยความกลัดกลุ้ม เมื่อหวนระลึกถึงคำพูดของนายใหญ่แห่งพัทธนกิจอนันต์อีกครั้ง เธอไม่คิดว่ามันเป็นเพียงคำขู่ เพราะแหวตาคอมกริบบงบอกอยู่แล้วว่าเขาเป็นคนพูดจริงทำจริงทุกอย่าง แต่ถึงจะรู้อย่างนั้นเธอก็ต้องทำ ในเมื่อมันคือหนทางสุดท้ายที่จะทำให้สวสนุกของเธอกลับมายืนหยัดได้อย่างสง่าผ่าเผยอีกครั้ง

เธอต้องไม่กลัว!...ชมพูนินซ์ลุ้ยปลอบใจตัวเองให้ฮึกเหิมเข้าไป แม้จะหวั่นเกรงอิทธิพลของเขาเพียงใด แต่ถ้าเทียบกับความเป็นความตายของบิดาที่ยังนอนรอความหวังจากเธอเพียงคนเดียวแล้ว ต่อให้ต้องบุกถ้ำเสือของเหมราชอีกสักทีสิบเที่ยว หญิงสาวก็คิดว่ามันยังน่ากลัวน้อยกว่าการนั่งดูตายแล้วปล่อยให้สมบัติของบิดาถูกทำลาย เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปบอกท่านได้อย่างไร...

ไม่สามารถรักษาสมาบัติของตระกูลเอาไว้ได้

ชมพูนินซ์ลุ้ยสุดลมหายใจเรียกแรงฮึดเฮือกใหญ่ แหวตารื่องรองเยี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นอีกครั้ง...เธอต้องทำให้ได้ วิฤติครั้งนี้จะต้องผ่านพ้นไป บิดาจะได้กลับมามีกำลังใจต่อสู้โรคร้ายอย่างเข้มแข็ง หญิงสาวเฝ้ากระตุ้นตัวเองอยู่อย่างนั้นซ้ำๆ จนพอใจ แล้วจึงเดินกลับไปขึ้นรถตัวเองที่จอดไว้ไม่กี่โกนก็ พร้อมกับตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นว่า

ถึงอย่างไร...เธอก็จะต้องหาทางติดต่อกุณลิมให้ได้!

วันรุ่งขึ้น คนที่เพิ่งถูกเจ้าพ่อหนุ่มข่มขู่เมื่อวานกลับมายืนหงุดหงิดๆ เข้าไปในห้องแกรนด์บอลรูมซึ่งใช้จัดงานแถลงข่าวเปิดตัวโครงการ 'สีสันทันหยุด' ซึ่งเป็นความร่วมมือกันระหว่างนักธุรกิจยักษ์ใหญ่ของสองชาติ หญิงสาวเห็นกลุ่มบอดีการ์ดชุดดำร่างยักษ์เดินตรวจตราไปรอบๆ งาน

อย่างละเอียดถี่ถ้วนทั่วทุกซอกทุกมุม

ดูท่าเหมราชคงจะรู้ว่าเธอต้องมาแน่ เลยเตรียมการต้อนรับด้วยการจัดทีมคุ้มครองหุ่นส่วนคนใหม่ชุดใหญ่ เธอจึงไม่มีโอกาสเสียดเข้าไปใกล้ นายทุนชาวสิงคโปร์

คนนี้ฉลาด!... ชมพูนิชฐ์กัดปากบริภาษเจ้าตัวในใจ... เขาคงจะรู้ดีนะสิว่าถ้าคุณลิ้มได้เห็นแผนงานพัฒนาของเธอแล้วจะต้องชื่นชอบและสนใจอยากร่วมลงทุนกับเธอแทนโครงการเอาต์เล็ตของเขาแน่นอน เหมราชถึงได้ใช้วิธีสกรกกัดกันเธอแบบนี้

ชมพูนิชฐ์มองสถานการณ์ตรงหน้าแล้วยังรู้สึกขัดเคืองระคนหนักใจมากขึ้น ไม่ใช่เพราะเพิ่งจะมากลัวเอาตอนนี้แต่อย่างใด ทว่าอุปสรรคที่กีดขวางเส้นทางของเธอสู่เป้าหมายนั้นมีมากเกินไป แล้วจะให้เธอเดินทะเล่หะล่าเข้าไปในงานอย่างมาดมั่นได้อย่างไร เพราะไม่รู้ว่าคุณเหลี่ยมจัดจะเตรียมอะไรเอาไว้เซอร์ไพรส์เธอบ้าง ชมพูนิชฐ์จึงต้องรอเวลาและหากลยุทธ์ป้องกัน เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดจนกลายเป็นการชุดหลุมฝังตัวเองแทน

หญิงสาวตัดสินใจเดินหลบฉากไปยืนแอบอยู่ตรงมุมมืดใกล้ๆ มุมเครื่องดีมทำงาน ปะปนไปกับแขกหรือที่ทยอยมาลงทะเล่เบียนและล้อมวลชนบางส่วนที่ยังปักหลักถ่ายรูปคนดังหนุ่มหล่อสาวสวยที่เพิ่งเดินเข้ามา เธอเฝ้ารออย่างใจเย็นจนกระทั่งเริ่มเข้าสู่พิธีเปิดงาน ประตูทุกบานกำลังจะปิดลงพร้อมกับไฟในห้องที่ถูกหริ่จนมืดสลัว ชมพูนิชฐ์จึงอาศัยโอกาสนั้นรีบเดินเข้าไปขอเซ็นชื่อ แล้วยิ้มหน่อยๆ เมื่อเห็นพนักงานหญิงฉีกยิ้มกว้างมาให้ จากนั้นจึงรีบกลับบ้านประตูเข้าไปในงานอย่างว่องไว

ภายในห้องจัดงานขนาดใหญ่ มีแขกที่มาพร้อมเป็นสักขีพยาน รวมถึงนักข่าวสายเศรษฐกิจจากสื่อต่างๆ ยืนกระจายตัวกันอยู่อย่างอุ่หนาผาดั่งหญิงสาวค่อยๆ เดินเลาะกำแพงไปยืนห่างจากบันไดเวทีในระยะที่พอไม่ให้คนข้างบนเห็นว่ามิ้แขกไม่ได้รับเชิญปะปนอยู่ในห้องจัดงานแห่งนี้ด้วย

เมื่อพิธีสิ้นสุดลง เธอจะได้สะกดรอยตามเป้าหมายไปได้ทันที

“ขอต้อนรับเข้าสู่งานแถลงข่าวเปิดตัว ‘โมเดิร์นเพลซ หัวหิน’ ซอปปิงมอลล์แห่งใหม่ที่จะสร้างสีสันให้คุณและครอบครัวในวันหยุดสุดสัปดาห์ ด้วยสินค้าแบรนด์ดังสุดชิคมากมาย รวมถึงบริการอันหลากหลายสุดเพิลิตเพลินที่รอต้อนรับคุณอยู่...”

ชมพูนิชฐ์ยืนฟังพิธีกรบนเวทีเกริ่นเปิดงาน แต่หาได้ใส่ใจเนื้อหาที่เขากล่าวไม่ เพราะสองต่ายังคงจับจ้องแต่นักพัฒนาที่ดินรายใหญ่... ลิมเปง เชียง เพียงคนเดียว

“บริษัทพัทธนกิจ แอนด์ ลิม ดีเวลอป แลนด์ จำกัด เป็นการร่วมหุ้นระหว่างคุณเหมราช พัทธนกิจนันต์ กับคุณลิม เปง เชียง มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาที่ดินในประเทศไทยให้กลายเป็นแหล่งรองรับการเปิดตลาดการค้าประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า และเมืองท่องเที่ยวที่จะเป็นเป้าหมายในการพัฒนาเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นแหล่งต่อไปก็คือ... พัทยา คุณเหมราชและคุณลิมสัญญาว่าจะพลิกโฉมแห่งที่สองนี้ให้เป็นอย่างยิ่งกว่าชายทะเลในวันหยุดอีกนะครับ ขอเสียงปรบมือดังๆ ให้แก่ปณิธานอันแน่วแน่ของนักพัฒนามือทองแห่งยุคทั้งสองท่านด้วยครับ”

พิธีกรกล่าวเชิญเจ้าภาพทั้งสองให้ขึ้นมาถ่ายรูปร่วมกันบนเวที ชมพูนิชฐ์ซึ่งยังไม่ละสายตาไปจากเป้าหมายแม้แต่นิดขยับกาย ตั้งสติให้มั่น เตรียมดำเนินการตามแผนขั้นต่อไป เธอเห็นเหมราชพาหุ้นส่วนคนสำคัญออกมาปรากฏกายกลางเวทีอย่างโดดเด่นเป็นสง่าท่ามกลางแสงแฟลชชวบวบจากเบื้องล่าง ทั้งสองต่างส่งยิ้มขึ้นมึนให้บรรดาช่างกล้องจากหลายสำนักพิมพ์

ชมพูนิชฐ์มองรอยยิ้มชวนฝันของหนุ่มเจ้าเสน่ห์อย่างลึ้มตัว วันนี้เขาดูภูมิฐานยิ่งกว่าเมื่อวานที่เธอได้สบตาด้วยเป็นไหนๆ ทรงผมได้รับการจัดแต่งให้หลังตัวรับกับใบหน้าคมเข้มอย่างเหมาะสมแล้วเสริมทัพความ

หล่อเหลาอย่างฉกาจด้วยสัทธาเต็มเข้ารูปเนื้อดี เรียกว่าทุกสิ่งทีที่ก่อกปรกกัน
อยู่บนตัวเขาทำให้เธอแทบลืมหายใจ และเกิดความรู้สึกเสียดายไปพร้อมๆ
กัน เพราะไม่อยากให้ชายตรงหน้าเป็นคนที่จ้องจะตะครุบที่ดินของเธอเลย
เพราะเธอไม่มีวันขาย...แม้ว่าเขาจะยอมทุ่มเงินไม่อั้นก็ตาม
และเธอก็ไม่อยากเป็นศัตรูกับใคร...โดยเฉพาะกับคนที่ทำให้หัวใจ
ของเธอหวาดหวั่นและหวั่นไหวไปพร้อมๆ กัน

ชมพูนินซ์ต้องรีบหยุดความคิดลงทันที เมื่อจู่ๆ เจ้าของงานหันมา
มองบริเวณที่เธอยืนอยู่ หญิงสาวจึงรีบก้มหน้าหลบไปข้างๆ โดยอาศัย
คนที่ยืนอยู่ข้างหน้าช่วยบัง เพราะเกรงว่าสายตาด้านเฉียบคมของคนบนเวที
จะสะดุดกับเธอเข้า

หลายนาที่ผ่านไป พิธีการบนเวทียังคงดำเนินไปตามปกติ ชมพูนินซ์
จึงค่อยโล่งใจ...สงสัยเธอจะคิดมากไป เหมราชไม่มีทางสังเกตเห็นเธอหรอก
เพราะจุดที่เธอยืนอยู่นั้นไกลออกมาพอสมควร แถมในห้องแกรนด์บอลรูม
แห่งนี้ก็มีเพียงไฟสลัวๆ ถ้าเขาตาเป็นลึบประดกก็ว่าไปอย่าง ถึงตอนนั้น
ถ้าเขาเห็นเธอขึ้นมาจริงๆ ชมพูนินซ์จะยอมชุก ปล่อยให้เจ้าพ่อหนุ่ม
จับตัวแต่โดยดีเลย

ชมพูนินซ์แฝงตัวอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งล่วงเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของงาน
แถลงข่าว เหมราชกับ ลิม เบง เเซียง ต่างก็จับมือโค้งให้กันอีกครั้ง ช่างภาพ
ที่ยืนรอถ่ายรูปรูปเต็ดยู่ด้านหน้าต่างก็พากันรัวชัตเตอร์เพื่อให้ได้ภาพ
ประวัติศาสตร์ของการร่วมมือระหว่างสองนักธุรกิจใหญ่ หญิงสาวจึงอาศัย
จังหวะที่ทุกคนพากันพุ่งความสนใจไปที่เวที เดินไปยังทางออกที่ใกล้บันได
ทางลงมากที่สุด เพื่อรอดติดตามนักธุรกิจชาวสิงคโปร์ไปหลังจากที่เขาแยก
กับเหมราชและบอดีการ์ดร้ายยักษ์ทั้งหลายแล้ว จากนั้นเมื่อสบโอกาส
เธอจะนำเสนอแผนงานของตนให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ทว่าหญิงสาวกลับทำได้เพียงแค่อคิด เมื่อมีมือคู่หนึ่งเอื้อมมาปิดปาก
ปิดจมูกเธอจากด้านหลังอย่างว่องไวเฉียบโดยที่เธอไม่ทันรู้ตัว ชมพูนินซ์

สัมผัสได้ถึงความเย็นชื้นบนผ้าที่โปะลงมา จากนั้นไม่นานสติสัมปชัญญะ
ของเธอก็ค่อยๆ เลื่อนราว ร่างกายอ่อนเปลี้ยไร้เรี่ยวแรงอยู่ในอ้อมแขนของ
ชายร่างสูงใหญ่...คนที่เธอคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นเขาเดินกับเหมมราช

คนสนิทของเขา...วิภู!

แล้วเสียงตะโกนสุดท้ายที่เล็ดลอดผ่านเข้ามาในแก้วหู ก่อนที่
ประสาทการรับรู้ของเธอจะดับลงก็คือ

“หลีกทางหน่อยครับ คนเป็นลม!”

๓

ร่างบอบบางที่นอนหลับใหลอยู่บนเตียงกว้างขยับตัวเล็กน้อย เพราะแรงลมของเครื่องปรับอากาศซึ่งตกกระทบผิวกายพอดี จากนั้น คนนี้หนาวกัค่อยๆ พลิกตัวควานหาผ้าห่มผืนใหญ่ที่เคยมอบให้อุ่นให้ เป็นประจำ แต่โศตประสาทกลับได้ยินเสียงชายสองคนที่กำลังสนทนากัน ดังแว่วมา สมองจึงระลึกรสภาพสุดท้ายก่อนตัวเองจะสลบไปได้ในทันใด

ใช่แล้ว...เธอโดนคนสนิทของเหมราชวางยา

นั่นหมายความว่า...ตอนนี้เธอถูกจับเป็นเชลย!

หญิงสาวเบิกตากว้าง พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่ฤทธิ์ยาที่ยังตกค้างทำให้ซมพุนิชฐ์ไม่สามารถขยับกายได้รวดเร็วตามใจสั่ง ผิดกับ หูที่ได้ยินอีกฝ่ายถามเยาะๆ อย่างชัดเจนว่า

“พีนแล้วสินะ”

“คุณ!” ซมพุนิชฐ์หันขวับไปทางต้นเสียง ภาพของเหมราชที่นั่งไขว่ห้างสบายอุราหรือตามองมาอย่างมีความหมายทำให้หัวใจของหญิงสาว กระตุกวบ รู้ชะตากรรมตัวเองต่อจากนี้ได้เป็นอย่างดี

ภารกิจของเธอฟังไม่เป็นท่า และพยัคฆ์ร้ายอย่างเหมราชก็คงไม่เก็บคนที่กล้าหยามหน้าหน้าเขาไว้ถึงสองครั้งสองคราเช่นกัน ดังนั้นคำตอบแทนที่ชมพูนิษฐ์จะได้รับจากการที่ถูกเขาจับได้ในครั้งนี้จึงมีเพียงบทลงโทษอันแสนทรมาณ ซึ่งถ้าเธอไม่ยอมกลายเป็นนมดที่ถูกบีบแบนก็ต้องรีบหาทางออกจากห้องนี้ให้ได้โดยเร็วที่สุด

ชมพูนิษฐ์อาศัยช่วงที่ชายหนุ่มยังไม่ได้ขยับกาย รีบพุ่งตรงไปทางประตู ตั้งใจเอาตัวรอดจากสถานการณ์เฉพาะหน้าให้ได้ก่อน ส่วนเรื่องที่เขาจะตามจ้องล้างจ้องผลาญเธอนั้นคงต้องคิดแก้กันวันหลังอีกที แต่ยังไม่ทันก้าวขาไปได้ก็ก้าว เธอก็ถูกขวางไว้ด้วยกำแพงหนาใหญ่ที่พุ่งพรวดเข้ามาดักหน้าอย่างรวดเร็ว

“โอ๊ย!”

หญิงสาวชนเข้ากับปราการเหล็กอย่างจังจนชนเซไปด้านหลังหลายก้าว กว่าชมพูนิษฐ์จะตั้งหลักได้ เจ้าของร่างสูงตระหง่านก็ปราดเข้ามาประชิดตัวเธออย่างว่องไว ใช้สองมือยึดไหล่ไว้อย่างแน่นหนาแล้วออกแรงดันให้ร่างของเธอล้มหงายไปบนเตียงกว้างเหมือนเก้าอี้ โดยมีร่างของเขาคร่อมทับอยู่ข้างบน

ชมพูนิษฐ์ลืมตาโผลงด้วยความตกใจ สมองสั่งการร่างกายให้ออกแรงต่อต้านขัดขืนทันทีตามสัญชาตญาณ ทว่ากำลังวังชาน้อยนิดของหญิงสาวหรือจะสามารถต้านทานพลังมหาศาลของคนตัวใหญ่อ่างเขาได้ มีหน้าซ้ำสองมือที่ใช้ประทุษร้ายก็กลับถูกเขาตรึงไว้เหนือศีรษะเมื่อเขาเริ่มรำคาญขึ้นมา และยังทำให้เธอตกอยู่ในสภาพล่อแหลมวาบหวิวมมากขึ้นไปอีก

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ!” เธอแหวไส้เขาเสียงสั่น

“เธอมีสิทธิ์อะไรมาสั่งฉัน”

เจ้าของใบหน้าคมคายก้มหน้าลงมาถามไถ่ๆ ขบครามแน่น ทำเอาชมพูนิษฐ์ถึงกับสะอึกไป นอกจากเขาจะไม่ทำตามแล้ว เหมราชยังทิ้งน้ำหนัก

ลงบนแขนเธอมากขึ้นยามเน้นเสียงพูดต่อ

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่ามาลั๊กไ่กักันอีก!”

“ฉันยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย คุณอย่ามาหาเรื่องกันดีกว่า คิดว่าเป็นคนรวยแล้วจะรังแกใครง่าย ๆ ก็ได้ไงคะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธเสียงแข็งพร้อมทั้งเอาตัวรอดด้วยการบื้อความผิดไปให้เขาแทน

“แต่ไปได้เรื่อยๆ แก้วตัวน้ำซุ่นๆ ถ้าเธอไม่ได้คิด แล้วจะมาที่นี่ทำไมใครเชิญ!”

“ฉันก็แค่...เอ่อ...มารวมงานที่โรงแรมนี้ แต่สงสัยจะเข้าผิดงาน” ชมพูนิชฐ์ขีดหน้าพูด เธอไม่มีทางยอมให้เขาจับได้ในสภาพล่อแหลมที่ตัวเองกำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบแบบนี้หรอก แต่ดูว่าอีกฝ่ายคงจะรู้ เขาก็ส่งเสียงเยาะในลำคอตั้งที แล้วไล่เบียดถามต่อ

“มาผิดงาน?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง “แต่ฉันเห็นเธอยืนหลบมุมอยู่ตรงส่วนนั้นตั้งนานสองนานกว่าจะยอมโผล่หัวออกมาได้ คงกะจะอาศัยที่เปลว หลบหลังฉันด้วยการเข้าไปตีสนิทกับคุณลิมละสิท่า”

เขารู้ได้อย่างไร...ชมพูนิชฐ์ทำตาพองด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ทันได้ถามอะไร เหมราชก็เฉลยข้อข้องใจให้เธอฟังซัดๆ เต็มสองหูเสียเอง

“เธอคงนึกว่าตัวเองฉลาดแล้วว่าแอบเข้ามาช่วงงานเริ่ม แล้วก็ไปยืนปะปนอยู่กับแขกหรือ นักข่าว เพื่อไม่ให้พวกการ์ดทันสังเกต แต่...” เขายิ้มหยันมุมปากอย่างเป็นต่อ “เธอลิมเฉลียวใจไปรีไปล่าว่าทันทีที่เธอเซ็นชื่อลงบนกระดาษ พนักงานของฉันก็จะรีบโทร. เข้ามารายงานแล้ว ฉันก็เลยจัดแจงให้วิภูออกไปรอต้อนรับเธอยังไงล่ะ”

ชมพูนิชฐ์กัดปากด้วยความเจ็บใจ ใครจะไปคาดคิดว่าเพราะความสะเพร่าเล็กๆ น้อยๆ จะทำให้เธอเสียท่าเจ้าพ่อหนุ่มง่ายๆ แบบนี้ นี่เขาคงจะเตรียมสอนมวยเธออย่างเต็มที่เลยละสิ

ยิ่งคิดก็ยิ่งโกรธตัวเอง แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมัวมานั่งโทษตัวเอง สิ่งสำคัญคือเธอต้องหาทางเอาตัวรอดไปจากตรงนี้ให้ได้ก่อน

หญิงสาวจึงยิ่งออกแรงดิ้นขลุกขลักก็ให้หลุดพ้นจากการจ้องจำอันแสนวาทวาม แต่ยิ่งทำก็ยิ่งเหมือนเดินเข้าสู่หลุมพรางเสนหาโดยไม่รู้ตัว เพราะยิ่งดิ้นรนมากเท่าไร เหมราชก็ยิ่งใช้กายหนากายำแนบชิดติดตึ้งเรือร่างบอบบางของเธอมากขึ้นเท่านั้น โดยที่เขาหาฐู้ไม่ว่า...มันแทบจะหยุดลมหายใจของเธอไปด้วยเช่นกัน!

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี” เธอตวาดก้องด้วยความเดือดดาล

“แพ้แล้วพาลหรือไง ชมพูนินชู้” เหมราชเลิกคิ้วถามอย่างยียวน ลุ่มเสียงรื่นเรียงึงเยาะหยันแสดงถึงความพึงพอใจ ยิ่งฟังก็ยิ่งกริดลึกลงในความรู้สึกลึกของคนที่ได้ยิน

“คุณมันคนเจ้าเล่ห์” เธอต่อว่าเขาอย่างเหลืออด

“แล้วคนชู้โกงอย่างเธอละ ดีหนักหนารึ” เขาย้อนกลับอย่างแสนสัน

“ค่ะ ฉันมันคนชู้โกง ฉันแอบลักไก่อย่างที่คุณพูดมาทุกอย่าง แต่ฉันก็ไม่ได้เบียดเบียน ทำให้ธุรกิจหมื่นล้านของคุณเสียหายสักหน่อย เรื่องแค่นี้คุณจะไม่บ่นให้กันสักนิดไม่ได้เลยหรือไงคะ เงินที่ฉันตั้งใจจะขอให้คุณลิมลงทุนด้วยมันเทียบไม่ได้เลยกับเงินจำนวนมหาศาลที่คุณต้องการจากเขา แถมมันก็ไม่ได้มาจากกระเป๋าสเงินคุณสักหน่อย แล้วคุณก็จะเห็นแก่ตัวทำเป็นหวังกำไรกำไร” ชมพูนินชู้แหงใจอย่างสุดทน

“ที่ฉันไม่ยอม เพราะเธอมันเล่นไม่ซื่อ คิดจะเอาเปรียบฉันยังงี้ละ” เหมราชตอกกลับจนคนฟังเกือบหน้าหงาย “เฮอะ! ทำเป็นหยิ่งจ่องทองไม่ยอมขายที่ให้ฉัน แต่กลับคิดฉกฉวยผลประโยชน์ที่คนอื่นเขาขวนขวายหามาแบบไร้ความละอาย ทำตัวลึนคิดจนฉันละเนี่ยก็งสารคุณชู้ชชะจริงที่มีลูกสาวไม่ได้ความแบบเธอ”

“กรุณาถอนคำพูดด้วยค่ะ คุณเหมราช!” ชมพูนินชู้ตาวาว

“ถอนทำไม ในเมื่อมันคือความจริง!” แววดตาของเหมราชเองก็แข็งกร้าวไม่แพ้กัน

“ทำอย่างกับพัทธนกิจ คอร์เปอเรชั่น ไสยะอาดหนักหน่าอย่างนั้นแหละค่ะ” คนพูดเหยียดปากดูแคลน “หรือจะปฏิเสธคะว่าที่คุณโกรธเป็นพื้นเป็นไฟอยู่นี้ เป็นเพราะรับไม่ได้ที่ฉันดันไปเลียนแบบพฤติกรรมชอบซิกแซกของคุณเข้าให้ล่ะ”

“อวดดีนั่นนะ!” เหมราชคำรามลั่น รู้สึกเหมือนมีควันออกหู ดวงตาลุกโชนราวกับมีเปลวไฟสุ่มอยู่ในนั้น

“หรือที่ฉันพูดมันไม่จริงล่ะคะ” หญิงสาวหยิบยืมคำพูดของเขามายกย่อน “ผ่านมาก็ร้ายแล้วล่ะคะ ลูกหนี้ที่คุณบีบไม่ให้เขาเหลือทางเดินอย่างฉัน สุดท้ายเมื่อเรากลายเป็นหมาจนตรอก ทุกคนก็ต้องดิ้นรนเอาตัวรอดด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีสกปรกแบบไหน เราก็จะต้องโตะกลับมาร้ายอย่างคุณ เพราะฉะนั้นอย่ามาโทษกันเลยนะคะที่ฉันขอเป็นตัวแทนของทุกคนที่เคยถูกคุณกระทำ สั่งสอนคุณกลับในสิ่งที่คุณควรได้รับไปบ้างก็เท่านั้นเอง!”

“จำสิ่งที่คุณพูดเอาไว้ให้ดี เพราะฉันคนนี้จะสงเคราะห์ให้คนอย่างเธอรู้ซึ้งถึงกระดูกดำเลยว่า ‘หมาจนตรอก’ ที่แท้จริงนะมันเป็นอย่างไง”

เหมราชออกแรงบีบแขนเล็กๆ จนแทบจะหักคามือ สร้างความเจ็บปวดทรมานให้แก่หญิงสาวเป็นอย่างมาก ถึงกระนั้นชมพูนินซ์ก็สู้กัดฟันไม่ยอมปริปากร้องออกมาให้อีกฝ่ายได้สาแก่ใจ ซ้ำยังประสานสายตากับพญามารอย่างไม่เกรงกลัว พร้อมกับเน้นย้ำชัดทุกถ้อยคำ

“ฉันไม่-เคย-กลัว”

“แล้วฉันจะคอยดู อยากรจะรู้ว่าเมื่อถึงวันที่เธอต้องหนีหัวซุกหัวซุน เพราะถูกพญาข้างอย่างฉันไล่บี้เข้าจริงๆ เธอจะยังทำเป็นปากแกงแบบนี้ได้อยู่วรีเปล่า เพราะฉันจะสรรหาทุกวิธีมาทรมานให้เธอตายทั้งเป็น อย่างเช่นแบบนี้ล่ะ”

เหมราชยิ้มเหี้ยมเกรียม แล้วก็หันหลังมาหาหล่อนอย่างรวดเร็ว ทำให้ชมพูนินซ์ที่ไม่ทันได้ตั้งตัวรีบหันกลับไปด้วยความตื่นตระหนกสุดขีด

หญิงสาวนอนเนื้อตัวลั่นเทา ใจหายวาบ เมื่อปลายจมูกโด่งจุ่มเคลือบลงมา จดปลายจมูกของเธอ แล้วจงใจยั่วเย้าด้วยการไล่ไปมา ก่อให้เกิดกระแสไฟ ประหลาดแล่นไปทั่วร่างจนหญิงสาวลั่นสะท้าน มิหนำซ้ำยังจงใจลากไล่ไป ยิ่งแค้นมวนเพื่อสุดความหอมหวานจากกายสาวอย่างเชื่องช้า แล้วจึงค่อยๆ เคลื่อนต่ำลง...ต่ำลงมา...จนปลายจมูกของเขาลากเรื่อยมาถึงพวงแก้มด้าน หน้า

ชมพูนิชชู้แทบหยุดหายใจ เมื่อเรียวปากที่คาดว่ามันจะอยู่ห่างเธอ ไปไม่ถึงคืบกำลังใกล้เข้ามา แล้วสิ่งที่เขาจะดำเนินการต่อเพื่อสร้างความเสียหายให้ริมฝีปากอวบอ้อมก็ทำให้เธอรู้สึกปั่นป่วนในท้องน้อย เพราะรู้ว่า... กำลังจะเกิดอะไรขึ้น

หญิงสาวกลั่นใจรอสิ่งที่นึกหวาดกลัวด้วยใจระทึก ประสาทสัมผัส ทุกส่วนในร่างกายดูจะพร่าเลือนไปหมด ขนาดเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่นาที ยิ่งนานเหมือนเป็นปีเป็นชาติในความรู้สึกของเธอ แต่จนแล้วจนรอด ชมพูนิชชู้กลับไม่รู้สึกรถึงสัมผัสชวนวาบหอมหรือน่าประหวั่นอันใด คน ที่นอนนิ่งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมอง แล้วก็พบกับ ใบหน้าของเหมราชที่กำลังยิ้มเยาะรออยู่ ชมพูนิชชู้จึงรู้ทันทีว่าเขาไม่ได้ คิดจะทำสิ่งที่เธอนึกกลัว เพียงแต่ต้องการแกล้งให้อับอายขายหน้าเท่านั้น เพื่อตอกย้ำคำพูดของเขาที่ว่า จะสรรหาทุกวิธีมาทรมาณเธอ ดวงตาสวยซึ่ง จึงวาวโรจน์ด้วยความซึ่งโกรธทันที

“ฉันจะไม่มีวันยอมแพ้คุณเป็นอันขาด”

เหมราชมองสาวปากกล้าด้วยดวงตาแวววาวไม่ต่างกัน เขาจะจดจำ ใบหน้าอวดดีของหล่อนไว้ เพราะอีกไม่กี่วันหลังจากนี้มันจะต้องเต็มไปด้วย คราบน้ำตา ถึงตอนนั้นหล่อนจะรู้ว่าไม่ควรริมาต่อกรกับคนอย่างเขา... เจ้าพ่อหนุ่มนักลงทุณผู้ซึ่งเป็นชู้ตายใครก็ได้

“แล้วเราจะได้เห็นตีกัน” เขาพูดทิ้งท้ายเสียงเย็น แล้วคลายมือออกจากแขนเล็กๆ ลุกไปเปิดประตูหน้าต่างค้างไว้ จากนั้นจึงหันกลับมามอง

หล่อนอีกครั้งด้วยแววตาแข็งกระด้าง พลังเอ่ยปากสั่งเมื่อหมดธุระกับหล่อน

“กลับไปได้แล้ว ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ”

ชมพูนิชฐ์ไม่ได้โต้เถียงอะไร รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งพรวดออกไป แต่ขณะที่กำลังจะก้าวขาพ้นขอบประตู คนที่ยืนอยู่ก็กลับเอื้อมมือมาคว้าท่อนแขนเธอเอาไว้อีกครั้ง ทำให้หญิงสาวถึงกับสะดุ้งสุดตัว รีบหันขวับมาองเขาตาโต ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายเกิดเปลี่ยนใจ

คนที่หันเห็นความหวาดหวั่นในดวงตาคู่สวยอดยิ้มขำไม่ได้ แม้ว่าหล่อนจะกล้าหาญชาญชัยสักเพียงใด ความจริงแล้วหล่อนก็เป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ในความคิดของเขา ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่ใช่อุปถัมภ์ที่สมน้ำสมเนื้อกับเขาอยู่ดี เหมราชจึงอนุโลมปล่อยให้หล่อนได้มีโอกาสลิ้มรสความสุขในช่วงสุดท้ายของวันนี้ ก่อนที่วันรุ่งขึ้นจะได้เจอเจอแต่นรกของจริงเพราะความดีร้ายของตัวเอง

“อ้อ...ยังมีอีกเรื่องที่คุณต้องรู้ไว้ ฉันส่งคุณลิมกับครอบครัวไปพักผ่อนที่ยุโรปแล้ว เธอคงไม่มีวันเข้าไปหาผลประโยชน์จากเขาได้อีก เสียใจด้วยนะ” เขาบอกสาเหตุที่ยังกักตัวหล่อนไว้

ชมพูนิชฐ์กัดฟันกรอด สะบัดมือออกเต็มแรง แล้วตะโกนใส่หน้าเขาด้วยความเคียดแค้นว่า

“คนทุเรศ! ฉันขอให้คุณเจอแต่ความโชคร้ายมากกว่าสิ่งที่คุณทำกับฉันในวันนี้ก็ร้อยเท่าพันเท่า!”

หญิงสาวจ้องหน้าเขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วจึงเดินเซิดหน้าผ่านไป โดยมีสายตาของเหมราชมองตามจนลับตา

เขาไม่ได้สะทกสะท้านกับคำแช่งแช้งของหล่อนเท่าไรนัก ถึงอย่างไรตอนนี้เขาก็ถือไฟเหนือกว่า เพราะหล่อนไม่มีวันพลิกยุโรปหาหุ้นส่วนของเขาพบแน่นอน สิ่งที่หล่อนทำได้มีเพียงการถอดใจหรือไม่ก็หานายทุนคนใหม่ ซึ่งประเด็นแรกดูจะเป็นเรื่องง่ายกว่า เพราะเขาเชื่อว่าในเมืองไทย

ไม่มีใครคิดฆ่าตัวตายด้วยการเป็นศัตรูกับนักลงทุนรายใหญ่อย่างเขาแน่นอน

แล้วที่นี้หล่อนจะอย่างไรละ...ในเมื่อหนทางตีบตันจนแทบไม่เหลือที่ให้หล่อนยืน สุดท้ายสวนสนุกที่รอวันแจ้งก็ต้องตกเป็นของเขายู่วันยังค่ำ

เหมราชคิดอย่างสะใจกลางยี่มเยาะ รู้สึกเวทนามกับการต่อสู้อันไร้ค่าของอีกฝ่ายเป็นหนักหนา เพราะสิ่งที่หล่อนจะได้กลับไปเป็นค่าตอบแทนคือ...ความว่างเปล่า

ถ้าเป็นเขา...คงจะยอมแพ้เสียตั้งแต่ยกแรก เพื่อจะได้ไม่ต้องเจ็บตัวไปมากกว่านี้

แต่บังเอิญว่าเขาดันเกิดมาเพียบพร้อมทั้งรูปโฉม ทรัพย์สินสมบัติ และความฉลาดหลักแหลม เหตุการณ์ดังกล่าวจึงไม่มีวันเกิดขึ้นกับเขาเด็ดขาด ทรายไต่ที่เขายังมีเงินเป็นตัวสร้างอำนาจ มีอิทธิพลบันดาลทุกสิ่งให้เป็นไปตามใจปรารถนา และมีสมองไว้คอยควบคุมทุกคนให้เป็นลูกไก่ในกำมือได้เหมือนเช่นทุกวันนี้

ฉะนั้นเรื่องที่หล่อนคิดจะงัดข้อกับเขา ต่อให้ล้มตายยังเดาผลลัพธ์ได้เลยว่า...

หล่อนแพ้ราบคาบตั้งแต่ยังไม่เริ่มเกมด้วยซ้ำ!

ชมพูนิชฐ์นั่งกุมขมับด้วยความหนักอกหนักใจอยู่ที่โต๊ะทำงานในออฟฟิศส่วนตัวซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังสวนสนุกสุขสยาม...เธอจะอย่างไรดีเมื่อศึกยกแรกที่เปรียบเสมือนเป็นการเรียกน้ำย่อย เธอพลาดท่าแพ้เหมราชอย่างหลุดลุ่มย หนทางที่คิดว่าน่าจะช่วยกู้วิกฤติของครอบครัวและผู้ที่อยู่ใต้อุปการครองตัวบุบทั้งนี้ พร้อมกับที่ความเครียดครั้งใหม่มาเยือน เธอต้องแก้ใจหทัยให้ได้ว่าหาเงินมาปรับปรุงสวนสนุกได้อย่างไรโดยไม่ต้องเสี่ยงเอาโฉนดที่ดินไปวางเพื่อให้ได้เงินกู้มา เพราะเธอไม่รู้ว่ามีผู้ออกเงินกู้แต่ละคนไว้ใจได้มากน้อยแค่ไหน

แล้วถ้าจะเอาโฉนดไปวางไว้กับธนาคาร เธอก็คงจะได้เงินมาหมุนไม่มากนัก แล้วยังต้องรอขึ้นตอนอะไรอีกมากมายหลายอย่าง เพราะคงไม่มีสถาบันทางการเงินไหนที่อยากเสี่ยงปล่อยเงินกู้ให้กิจการที่กำลังซบเซา เสี่ยงเหงามาเป็นแรมปีอย่างสวนสนุกของเธอแน่

ครั้นพอครุ่นคิดหนักแต่ยังไม่สามารถหาทางออกได้ หญิงสาวจึงเงยหน้าเหม่อมองไปยังโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้โดยไม่ได้สนใจแทน ปล่อยให้ภาพและเสียงในจอวิ่งผ่านหูผ่านตาไป จวบจนกระทั่งได้ยินเสียงผู้ประกาศข่าวในจอโทรทัศน์ช่องเดิมอ่านรายงานข่าวเศรษฐกิจและแนวโน้มตลาดหุ้นในไทยอยู่ ทำให้ชมพูนิษฐ์จุกใจคิดถึงอะไรมากมายขึ้นมาได้ทันควัน

ใช่แล้ว...เล่นหุ้น!

ดวงตาที่เคยฉายแววหม่นหมองกลับทอประกายขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนที่หญิงสาวจะหวนระลึกรั้งคำสอนของบิดา ตอนที่ท่านยังดำรงตำแหน่งเจ้าของสวนสนุกอันยิ่งใหญ่ว่า

‘ช่วงเวลาที่เราประสบปัญหาทางการเงิน หากหนุ้อับจนหนทาง ไม่มีวิธีการแก้ไขแล้วละก็ หนุจแบ่งเงินก้อนสุดท้ายออกมาครึ่งหนึ่ง แล้วนำไปขอคำปรึกษาจากคุณอาปองธรรมที่ทำงานอยู่ในตลาดหลักทรัพย์นะลูก เขาจะเป็นคนช่วยทำให้เงินมันงอกเงย’

‘แต่ว่าเขาจะยอมช่วยหนุหรือคะ’

‘เขาเต็มใจช่วยหนุแน่ๆ เพราะเขารู้จักมักจี่กับพ่อเป็นอย่างดี’

ชมพูนิษฐ์จำได้ว่าปองธรรมเคยเป็นหนี้บุญคุณพ่อเธออยู่หลายครั้ง ท่านจึงค่อนข้างมั่นใจว่าหากเธอต้องการความช่วยเหลือ เขาจะไม่วันปฏิบัติอย่างแน่นอน สุดท้ายท่านยังกำชับให้เธอไตร่ตรองความเสี่ยงที่จะตามมา ยามใช้หนทางนี้อีกว่า

‘จำไว้ะหนิด ยิ่งหนุได้กำไรจากเงินก้อนแรกมากเท่าไร หนุยิ่งต้องพึงระลึกไว้ว่า การเล่นหุ้นแบบเก็งกำไรในระยะสั้นมันมีแต่ความเสี่ยง เหมือนกับหนุเล่นพนันไป เมื่อมีได้ก็ต้องมีเสีย เราไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่เราจะ

ถูกกินแบบหมดหน้าตัก เพราะฉะนั้นหนูห้ามหลงละเลิงไปกับมันเด็ดขาด พ่ออยากให้เราเล่นเท่าที่เราจะใช้ จากนั้นก็รีบถอนตัวออกมาก่อนที่จะเราจะไม่เหลืออะไรเลย นิดเข้าใจที่พ่อพูดนะลูก'

เวลานี้หญิงสาวเข้าใจคำสอนของท่านเป็นอย่างดี และพร้อมที่จะปฏิบัติตามทุกอย่าง เธอค้นพบวิธีหาเงินล้านให้ได้ภายในระยะเวลาอันสั้นแล้ว แต่หัวใจสำคัญก็คือ...เธอกำลังเผชิญความเสี่ยงนั้นด้วยหรือเปล่า

อันที่จริงชีวิตเธอในตอนนี้อย่างไร ทุกวินาทีก็ไม่ต่างอะไรกับการไต่หน้าผาสูงชันอยู่แล้ว หากเธอคิดแล้วว่าใช้มือเกาะขอบหินไว้ให้มั่นแล้วจะรอด ร่างของเธอคงได้ร่วงลงสู่พื้นเพราะความเมื่อยล้าเข้าสักวัน ถ้าอย่างนั้น ลูเธอบินหน้าผาขึ้นไปอีกนิดเพื่อหาแรงเหวี่ยงที่จะหยุดพัก เก็บพลังไว้สำหรับ ลูเธอรอต่อไปไม่ดีกว่าหรือ

เพราะหากสิ่งที่เธอทำประสบผลสำเร็จ พนักงานทุกคนก็จะมั่งคั่งต่อไป ส่วนตัวเธอก็สามารถรักษาสมบัติของผู้เป็นพ่อไว้ได้ด้วยความสามารถภูมิ

'ยายนิด เธอจะต้องไม่แพ้ เธอจะต้องทำให้ได้!'

หญิงสาวรวบรวมกำลังกายกำลังใจ สร้างความฮึกเหิมให้ตัวเองอีกครั้ง แล้วจึงหันไปคว้ากระเป๋าฉุกเฉินขึ้นเดินออกจากห้องทำงานที่เธอนั่งเครื่องเคียดอยู่เพียงลำพังมาตั้งแต่เข้าทันที

สายตาของเหมราชจับจ้องดัชนีราคาหุ้นซึ่งมาจากการจัดทำของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเพื่อแสดงความเคลื่อนไหวของราคาหุ้นสามัญในแฟ้มรายงานที่เขากำลังอ่านอยู่ เขาพลิกหน้ากระดาษข้ามไปดูกราฟค่าเฉลี่ยของราคาปิดในวันก่อนๆ เพื่อวิเคราะห์ แล้วจึงเงยหน้าขึ้นกล่าวกับผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ว่า

"ผมคิดว่าการที่ตลาดหุ้นของเราปรับตัวลดลงแบบนี้ยังไม่มียอะไรน่าวิตกหรอกครับ มันเกิดจากการปรับตัวที่มาจากความผันผวนของราคา

ในตลาดโลกเท่านั้น เรายังไม่จำเป็นต้องใช้มาตรการเสริมพิเศษอะไร เพียงแต่ต้องเฝ้าระวังไว้หน่อย อย่าให้มีการลงทุนเก็งกำไรในระยะสั้นๆ ช่วงนี้เพราะพวกนักเก็งกำไรนี่แหละที่จะยิ่งปั่นหุ้นจนทำให้ราคาผันผวนมากขึ้น ทางที่ดีที่สุดตอนนี้คือรออีกสักพัก ผมรับรองว่าตลาดหุ้นในไทยจะต้องปรับตัวขึ้นแน่นอนครับ”

เหมราชปิดแฟ้มรายงานส่งคืนให้คนตรงหน้าซึ่งรู้จักกันมาช้านาน เขาสละเวลามาเป็นที่ปรึกษาให้อีกฝ่ายเป็นครั้งคราว เพราะ ปองธรรมวิเศษสาร ไม่ใช่คนอื่นคนไกล แต่เคยทำงานร่วมกับบิดาของเขามาก่อนหลายปี จนสามารถไต่เต้าขึ้นมาได้ดีที่สุดในหน้าที่การงานเช่นทุกวันนี้

“ขอบคุณมากนะครับคุณเหมสำหรับคำแนะนำ สงสัยผมคงจะกังวลกลัวว่าวิกฤติในยุโรปจะส่งผลทำให้ตลาดของเราชะงักยาวมากเกินไประยะครับ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ถึงมันจะมีผลทำให้ตลาดหุ้นของเราแกว่งหรือมีทิศทางไม่แน่ชัดอยู่บ้าง แต่ผมคิดว่าน่าจะเป็นระยะสั้นๆ เท่านั้น แล้วหลังจากนี้กลุ่มประเทศในตลาดเกิดใหม่ที่กำลังพัฒนาอย่างเราจะมีอัตราการเติบโตที่สูงและรวดเร็วกว่า เราแบกรับภาระน้อยกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วอยู่มาก การฟื้นตัวจากวิกฤติเศรษฐกิจจึงน่าจะทำได้ง่ายกว่าครับ”

ปองธรรมรับฟังการวิเคราะห์หลักการอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผลของเจ้าพ่อนักลงทุนมือหนึ่งด้วยความตั้งใจดี แล้วจึงพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย เมื่อเห็นภาพตามสิ่งที่เขาพูด พลังเอ่ยเสริมว่า

“นั่นสิครับ ผมลืมเรื่องนี้ไปได้ยังไงกัน”

เหมราชไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่คลี่ยิ้มเล็กน้อย แล้วเสียดสีโทรศัพท์รุ่นไฮเทคที่ตั้งขึ้น เขาจึงขอตัวเดินแยกออกมาห่างพอประมาณเพื่อรับสายลูกน้องหนุ่มคนสนิท

“มีอะไร” เขาถามคนสนิทสั้นๆ

“ผมเห็นคุณชมพูนิชู้ครับ”

คนฟังขมวดคิ้วมุ่น แล้วจึงถาม

“หล่อนมาทำอะไร”

“ผมไม่แน่ใจครับ แต่เห็นว่าเธอกำลังเดินไปที่ห้องของคุณปองธรรม”

“หือ...” เขมราชส่งเสียงครางในลำคออย่างฟุ้งพ้อใจ เมื่อสมองประมวลผลสิ่งที่หล่อนคิดจะทำหลังจากลักไก่เขาไม่สำเร็จ การที่หล่อนมาปรากฏตัวที่อาคารตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้หมายความว่าเจ้าหล่อนคงตั้งใจจะเล่นหุ้นเก็งกำไรเพื่อหาเงินก้อนใหญ่เข้ากระเป๋ายาในระยะเวลาอันสั้น ละลืทำ...เข้าใจคิดเหมือนกันนี่นา!

บางทีหล่อนอาจจะคิดเล่นหุ้นอภินิหาร ซึ่งเป็นการเก็งกำไรจากหุ้นในบริษัทเล็กๆ ซึ่งอาจเป็นแค่ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่แข่งขันด้วยการตัดราคากันเป็นหลัก แต่พอถือหุ้นไปสักพักราคาจะพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะว่า ‘คนเล่น’ ซึ่งส่วนใหญ่เป็น ‘กลุ่มสปอนเซอร์’ ที่มีกำลังเงินจะปั่นราคาหุ้นธรรมดาให้มีราคาสูงลิ่ว เพื่อสร้างภาพลวงให้นักลงทุนเห็นว่าตัวเองคิดถูก หุ้นตัวนี้น่าลงทุน และแหกกันเข้ามากว่าซื้อหุ้นไปอย่างง่ายดาย

แต่ไม่มีแมลงเม่าตัวไหนจะทันได้นี้กว่า ไม่นานความเป็นอภินิหารนั้นก็หมดไป เมื่อสปอนเซอร์รายใหญ่เลิกเล่นหรือถอนหุ้นไปหมดแล้วสุดท้ายหุ้นตัวนั้นก็จะต้องร่วงมาสู่จุดตกต่ำดั้งเดิม เหมือนกับคนธรรมดาที่พอแต่งเสริมเติมสวยเข้าหน่อยก็กลายเป็น ‘นางฟ้า’ ขึ้นมาในพริบตา แต่เมื่อลบเครื่องสำอางออกเมื่อไรก็กลับมาเป็น ‘คนธรรมดา’ เหมือนเดิม

นั่นได้ก็ฉันทันนั้น...หุ้นธรรมดาที่มันลอยฟ้า ก็ต้องกลับลงมาเดินดินเหมือนเดิม

และถ้าเขาคิดไม่ผิด เขมราชมั่นใจว่าชมพูนิชู้มาพบปองธรรมเพื่อขอความช่วยเหลือหรือขอคำปรึกษาเรื่องดังกล่าวว่าหล่อนควรลงทุนหุ้นตัวไหน ตอนใด แล้วจะเทออกขายเมื่อไรเพื่อให้ได้กำไรสูงสุด เพราะ

สิ่งสำคัญในการเล่นหุ้นก็คือ...จังหวะ

ถ้าหล่อนเง็งถูกตัว ซื่อถูกแต่ขายแพงกว่า ถ้าไรที่ได้ก็จะมีหวังคุณ ยิ่งถ้าหล่อนโชคดีมากๆ อาจจะหาเงินเพิ่มได้เป็นสิบเท่าในครั้งเดียวเลย ด้วยซ้ำ แต่ถ้าหล่อนไม่มีความรู้พื้นฐานด้านนี้ดีพอ แล้วเกิดมองแนวโน้มทางการตลาดพลาด เข้าซื้อผิดตัว ถ้าไรที่ควรได้จะกลายเป็นเศษฝุ่นไร้ค่าที่ปลิวหายไปในช่วงพริบตา

เหมราชยิ้มเยาะอย่างคนที่เหนือชั้นกว่า เพราะแม้ว่านี่จะเป็นวิธีอันชาญฉลาดที่หล่อนคิดได้ในช่วงวิกฤติเช่นนี้ แต่มันยังมีช่องโหว่ของปัจจัยทางเศรษฐกิจอีกมากมายที่เด็กเมื่อวานขึ้นอย่างหล่อนยังไม่เข้าใจ และเขาคอนี้ก็จะยอมลงทุนเสียสละเวลาอันล้ำค่า มอบบทเรียนราคาแพงที่หาจากที่ไหนไม่ได้ให้หล่อนด้วยตัวเอง

เพื่อ...มนุษย์ที่อาจหาญต่อกรกับพญามาร

เพื่อ...คนที่ทำให้เจ้าพ่อนักลงทุนยักษ์ใหญ่อย่างเขาต้องเสียหน้า

เพื่อ...คนที่ชอบเชิดหน้าทำหายเขา แถมยังลักไก่กันซึ่งๆ หน้า

และเพื่อ...คนที่กล้าปฏิเสธอำนาจเงินของเขาอย่างหยิ่งทะนง

เขาจะจัดเล่ห์เหลี่ยมมกลโกงและชั้นเชิงทั้งหมดมาสั่งสอนให้เด็กอย่างหล่อนรู้ซึ่งไปถึงทรวงเลยว่า อย่าได้ริอ่านยื่นมือเข้ามากระตุกหวดเลื่อนแบบสุ่มสี่สุ่มห้า เพราะผลที่ตามมา...อาจเป็นความตาย!

“จับตาดูหล่อนเอาไว้ อย่าให้รู้ตัว” เหมราชสั่งการ

“ได้ครับนาย”

เมื่อวิภูรับคำ เหมราชจึงวางสาย แล้วเดินกลับมาหาผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ที่นั่งรออยู่ ชายหนุ่มยิ้มและพูดอย่างเกรงใจ

“ขอโทษที่ให้คอยนะครับคุณปองธรรม”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมต่างหากละที่ต้องเกรงใจ” ปองธรรมยิ้มตอบ “ทั้งที่งานของคุณหมังก้อออกจะมากแ้ก้ๆ แต่ยังอุตส่าห์สละเวลามาเป็นที่ปรึกษาให้ผมอีก ที่ผมได้นั่งแก้อ้ผู้จัดการตลาดฯ สบายๆ แบบนี้

ก็เพราะความช่วยเหลือของคุณกับคุณพ่อคุณทั้งนั้นแหละครับ”

“คุณปองธรรมก็พูดเกินไปครับ ที่คุณมีวันนี้ได้เป็นเพราะความสามารถของคุณเองต่างหาก ผมไม่ได้ช่วยเหลืออะไรมากมายเสียหน่อย” เหมราชกล่าวยิ้มๆ อย่างถ่อมตน แต่กลับปรายตามองไปที่อินเทอร์เน็ตคอมเป็นระยะ แล้วในที่สุดมันก็ดังขึ้นอย่างที่เขาคาดหวังไว้

“ครับ คุณสิริวรรณ” ปองธรรมพูดกับเลขา หน้าห้องหลังจากกดรับแล้ว

“มีแขกมาขอพบท่านค่ะ เธอบอกว่าชื่อ ชมพูนิจชฎี การ์ณนภาส เป็นลูกสาวของคุณชัชชค่ะ”

ปองธรรมทำท่านึก แล้วก็พยักหน้ารับเมื่อได้ยินเลขา สาวกล่าวอ้างชื่อของผู้มีพระคุณ

“อ้อ...ฉันเชิญเธอไปนั่งรอผมที่ห้องรับรองก่อน เดี๋ยวผมเสร็จจรูระทางนี้แล้วจะรีบออกไปพบเธอครับ”

“ได้ค่ะท่าน”

ผู้จัดการหนุ่มใหญ่เอื้อมมือไปปิดอินเทอร์เน็ตคอมแล้วจึงหันมายิ้มเป็นเชิงขอภัยแขกคนสำคัญ ทว่านอกจากเจ้าตัวจะไม่มีท่าที่ใส่ใจแล้วยังบอกเขาด้วยความอารีอีกว่า

“คุณปองธรรมไปดูแลแขกก่อนดีกว่าครับ เพราะทางเราน่าจะต้องคุยกันอีกยาว วันนี้นอกจากจะแวะมาเยี่ยมคุณแล้ว ผมยังชอบแผนพัฒนาที่ดินผืนใหม่ของผมมาขอคำปรึกษาจากคุณด้วย”

“แต่ผมกลัวว่าคุณจะรอนานนะสิครับ”

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาครับ วันนี้ผมว่าง ไม่ได้มีงานเร่งด่วนอะไรผมรอได้ครับ”

ชายหนุ่มส่งรอยยิ้มที่เคลือบแฝงไว้ด้วยแผนการบางอย่างไปให้คนที่กำลังจะกลายเป็นหมากโดยไม่รู้ตัว ปองธรรมไม่รู้ความหมายแฝงนั้นจึงยิ้มตอบ ขึ้นชมความเอื้อเฟื้อของอีกฝ่าย

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเวลาสักครู่นะคะครับ”

เหมราชชาย่มือพร้อมกั้ม้อมศีรษะชนิดหนึ่งแทนคำตอบ พอคล้อยหลังเจ้าของห้อง เขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทันควันแล้วโทร. หาคณสันนิท

“เตรียมมาร์เกตติงมือเขียนของเราไว้สักคน ฉันจะส่งไปช่วยสอนเด็กเล่นหุ่นชะห่น้อย”

ชมพูนินะฐ์วางหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะตัวเล็กตรงหน้า แล้วหันไปมองชายวัยสี่สิบกว่าๆ ที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา หญิงสาวยกมือไหว้โดยไม่ต้องมีผู้ใดกล่าวแนะนำ เพราะจำได้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“สวัสดีค่ะ คุณอาปองธรรม จำนิตได้ไหมคะ”

ปองธรรมยกมือขึ้นรับไหว้ ก่อนจะเดินมาหย่อนกายลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ หญิงสาว แล้วจึงทักทาย

“โอ้โห...นี่คุณหนูนิตตัวน้อยคนนั้นหรือครับ เดี่ยวนี้โตเป็นสาวสวยเสียจนอาจำแทบไม่ได้แน่ะ” เขากะระเซ้า แล้วไม่ลืมหามาเฝ้าอาการป่วยของบิดาหล่อนซึ่งเคยให้ความช่วยเหลือตน

“ว่าแต่อาการของคุณพ่อเป็นยังไงบ้างครับ อาเห็นจากข่าวแล้วก็รู้สึกไม่สบายใจจริงๆ นี่อาตั้งใจว่าจะรีบเคลียร์งานทางนี้ให้เสร็จ จะได้ไปเยี่ยมคุณชัชชเสียหน่อย”

“ขอบคุณคุณอาามากนะคะที่มีใจนึกถึงคุณพ่อ” ชมพูนินะฐ์คลี่ยิ้มเศร้าสร้อยให้อีกฝ่าย แล้วบอกตามความจริง “นิตขอเรียนคุณอาตามตรงเลยนะคะว่าอาการของคุณพ่อยังทรงๆ อยู่เลย ตั้งอยู่ในความดูแลของคุณหมออย่างใกล้ชิด นิตก็เลยจ้างนางพยาบาลมาคอยดูแลท่านอย่างใกล้ชิดค่ะ”

“เข้มแข็งไว้ นะครับคุณนิต คุณชัชชเป็นคนดี จะต้องหายวันหายคืนแน่ๆ ครับ” คนฟังปลอบใจ

“นิตก็เชื่ออย่างนั้นค่ะ นิตถึงต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ท่านมีกำลังใจ
สู้ต่อไป”

“ถ้าคุณนิตมีอะไรให้อาช่วยก็บอกได้นะครับ อาเต็มใจ” ปองธรรม
ชั้นอาสา

ชมพูนินฐ์มองอีกฝ่ายด้วยความซาบซึ้ง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้ว
รีบกล่าวเข้าเรื่องอย่างรวดเร็วก่อนที่ความกล้าจะหายไป

“อันที่จริง...ที่นิตมาพบคุณอาวันนี้ ก็เพราะมีเรื่องอยากรบกวนขอ
คำปรึกษาจากคุณอาแน่แหละค่ะ”

“คุณนิตมีปัญหาอะไรก็พูดมาเถอะครับ เพื่อว่าอาพอจะช่วยอะไร
ได้บ้าง”

“คือ...ตอนนี้มีปัญหาระบบการเงินนิตหน่อยนะค่ะ”

“คุณนิตอยากให้อาหาแหล่งเงินทุนให้หรือครับ”

“ปะ...เปล่าค่ะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธทันที “นิตคงไม่กล้ารบกวน
คุณอาถึงขั้นนั้นหรอกค่ะ นิตเกรงใจ เพียงแต่...นิตอยากให้คุณอาช่วย
หามาร์เกตติ้งมีเดียให้หน่อยได้ไหมค่ะ คือ...นิตอยากเล่นหุ้นค่ะ”

“หุ้น?” หม่อมใหญ่อุทานอย่างสงสัย “อย่าบอกนะครับว่าคุณนิตคิดจะ
หาเงินด้วยวิธีการเก็งกำไรในระยะสั้น”

คนที่ถูกรู้ทันค่อยๆ พยักหน้ารับด้วยความมั่นใจ

“นิตไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้วค่ะ”

น้ำเสียงเบาหวิวของหญิงสาวทำให้คนฟังอดสะท้อใจไม่ได้จนต้อง
เอ่ยปากถาม

“คุณนิตลองติดต่อขอกู้จากธนาคารดูริยังครับ”

“ลองแล้วค่ะ แต่งบส่วนใหญ่ที่ธนาคารปล่อยกู้ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งของ
เงินที่นิตต้องใช้ในการปรับปรุงสวนสนุกเลยค่ะ ครั้นจะให้นิตไปกู้เงิน
นอกระบบ ดอกเบี้ยก็มหาโหดเหลือเกิน นิตบอกตามตรงว่าคงไม่กล้าเสี่ยง
หรอกค่ะ”

“คุณนิตคิดถูกต้องแล้วละครับ” ปองธรรมมองหน้าบุตรสาวผู้มีพระคุณด้วยความเห็นใจแล้วถามต่อ “แล้วคณะกรรมการการบริหารทำอื่นล่ะครับ ทั้งคุณไพศาลและคุณสมยศ ทำไม่ถึงไม่มีใครออกมาช่วยอะไรคุณนิตบ้างเลย”

พอได้ยินชื่อคนที่เป็ต้นเหตุ แวดตาหญิงสาวก็ปลิ้นแข็งกร้าวขึ้นมาทันที

“จะช่วยทำไมล่ะคะ ในเมื่อนายไพศาลนั่นแหละที่เป็นคนทำให้คุณพ่อต้องนอนป่วยเป็นอัมพฤกษ์แบบนี้” ชมพูนินะฐ์บอกด้วยน้ำเสียงกระด้างเกือบระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่

“คุณพระ! ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ล่ะครับ ก็คุณชัลชกับคุณไพศาลเป็นเพื่อนสนิทกันไม่ใช่หรือ”

“นิตขอไม่กล่าวถึงตรงนั้นดีกว่าค่ะ จนกว่านิตจะหาหลักฐานมามัดตัวคนผิดได้” หญิงสาวพยายามข่มเสียงให้ฟังเป็นปกติมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วอธิบายต่อด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ส่วนคณะกรรมการคนอื่นๆ ก็พากันหลงลมปากของนายไพศาลกันหมด พวกเขาไม่ไว้ใจนิต หว่านิตยังเด็กเกินกว่าจะดูแลสวนสนุกได้ พอคุณพ่อป่วยไม่ทันไร พวกเขา ก็พากันมาขอถอนหุ้นออกจากสุขสยาม นิตเลยต้องรองไปว่า ภายในครึ่งปีถ้านิตไม่สามารถบริหารสวนสนุกให้กลับมามีกำไรเหมือนเดิมได้ละก็ นิตจะหาเงินมาคืนพวกเขาให้หมดค่ะ”

“แล้วคุณพวกนั้นยอมหรือครับ” คนพูดถามอย่างเป็นกังวลแทน

“ยอมค่ะ เพราะนิตเชื่อว่าถ้าพวกเขาไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ นิตก็จำเป็นต้องให้ไปฟ้องร้องเอาในชั้นศาล แต่กว่ากระบวนการจะเสร็จคงกินระยะเวลา นาน แถมยังสิ้นเปลืองเงินทองและเวลาโดยใช้เหตุด้วย สู้ให้ออกาสนิตอีกสักหน่อยดีกว่า เพราะถึงจะเสียเวลา แต่ก็ยังได้เงินคืนครบทุกบาททุกสตางค์อย่างคุ้มค่า พวกเขาเลยยอมตกลงค่ะ”

“อย่างน้อยก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้เปลาะหนึ่งแล้วนะครับ”

ปองธรรมพลอยรู้สึกโล่งใจไปด้วย

“แต่ก็ยังไม่ทั้งหมดหรอกค่ะ เพราะก่อนหน้านั้นนี่ตั้งใจจะไปเสนอแผนงานปรับปรุงสวนสนุกให้นักธุรกิจคนหนึ่งพิจารณา แต่นิดก็ทำพลาดทำให้ต้องมาพึ่งคุณอาเนี่ยแหละค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับคุณนิด อย่าไปคิดถึงมัน” คนพูดเอื้อมมืออบอุ่นมาแตะไหล่บอบบาง พลังกล่าวกวักใจ “คุณพ่อของคุณนิดชอบพูดไว้เสมอว่าไม่มีใครไม่เคยผิดพลาด เพียงแต่อย่าย่ำคิดย่ำทำ แค่ปล่อยให้ความผิดหวังจากเราไป แล้วเลือกเก็บไว้เฉพาะเหตุการณ์ที่จะสอนใจเราเท่านั้น จากนั้นจงลุกขึ้นสู้ใหม่อีกครั้ง แล้วสักวันความสำเร็จจะต้องเป็นของเราครับ”

“ขอบคุณค่ะ คุณอา” ชมพูนิชชัญญ์ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ตรงหน้าด้วยความตื่นตัน “คุณพ่อท่านพูดไว้ไม่ผิดจริงๆ ว่าถ้าหากจวนตัวแล้วละก็ให้นัดนำเงินก้อนสุดท้ายมาขอค่าปรึกษาจากคุณอา ท่านบอกว่าคุณอาจะช่วยให้มันงอกเงยค่ะ”

ปองธรรมมองดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยความหวังและแวววาววอนด้วยความสงสารจับใจ ทั้งยังเห็นใจในเคราะห์กรรมที่เด็กสาวตัวเล็กๆ เช่นหล่อนต้องประสบเป็นที่สุด เขาจึงตัดสินใจยื่นมือเข้าช่วยเหลือหล่อนทันที

“ตกลงครับ อาจจะช่วยคุณนิดหามาร์เกตติ้งม็อดที่ไว้ใจได้ให้ แต่อาจขอเวลาสักสองสามวันนะ รอให้อาเคลียร์งานด้านนี้เสร็จก่อน แล้วอาจจะรีบจัดการให้”

“ได้ค่ะคุณอา ขอขอบคุณคุณอาอีกครั้งนะคะ” ชมพูนิชชัญญ์พูดด้วยความยินดี

หลังจากนั้นหญิงสาวก็พูดคุยกับเขาต่ออีกเล็กน้อย ก่อนที่ปองธรรมจะเป็นฝ่ายขอตัว เพราะกลัวว่าแขกคนสำคัญที่ยังนั่งรออยู่ในห้องทำงานจะรอนาน ซึ่งผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ไม่ได้กล่าวว่าเป็นผู้ใด และหญิงสาว

ก็ไม่ได้สนใจใครรู้สิ่งใดมากไปกว่าความสำเร็จที่เธอได้รับ ชมพูนิชูลึ่จิ่งไม่เคย
คาดคิดเลยว่า...ผู้ชายที่ชื่อ เหมราช พัทธนกัจจนันต์ จะตามไปรังควาน
ถึงในอนาคต เพียงเพื่อจะเอาชนะเธอ!

๔

เสียงเปิดประตูทำให้ชายร่างสูงที่นั่งอยู่ในห้องเงยหน้าขึ้นมองผู้จัดการหนุ่มใหญ่ซึ่งเดินกลับเข้ามาด้วยแวตาคู่รู้เหลือคณา แต่เหมราชจำต้องสงวนท่าทีเพื่อไม่ให้คนตรงหน้าสงสัย แล้วถามด้วยท่าทางเป็นปกติ

“เสร็จธุระแล้วหรือครับ”

“ครับ” ปองธรรมพยักหน้ารับ ขณะเดินเข้าไปหย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้ด้านในตรงข้ามอีกฝ่าย “พอดีคุณนิด...เอ่อ...แขกคนที่ว่าน่าจะครับ เธอมาขอคำปรึกษาผมนิดหน่อย”

“เธอคงสนใจอยากเล่นหุ้นละมังครับ” คนฟังถามเข้าประเด็นได้อย่างแนบเนียน เพราะคนที่มาอาคารตลาดหลักทรัพย์แห่งนี้ต่างก็ต้องการแสวงหากำไรด้วยวิธีการดังกล่าวแทบทั้งสิ้น

ปองธรรมพยักหน้ารับแทนคำตอบ แล้วเล่าให้อีกฝ่ายฟังโดยไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องเสียหายอะไร

“ครับ เธอมาขอให้ผมช่วยแนะนำมาร์เกตติ้งม็อดี้ให้สักคนนะครับ”

“มาร์เกตติงหรือครับ” ชายหนุ่มเล็กคิ้วเล็กน้อย ซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ไว้มืดซิดภายใต้หน้ากากแห่งความอารี แล้วจึงอาสาช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ “ผมพอจะรู้จักอยู่คนหนึ่ง เก่งเรื่องการวิเคราะห์ตลาดมาก ไม่ทราบว่าคุณปองธรรมสนใจรีเปล่า ผมจะได้ให้วิญช่วยติดต่อให้”

สิ่งที่เจ้าพ่อนักลงทุนกล่าวได้ผลเกินคาด เมื่อปองธรรมมีท่าทางกระตือรือร้นขึ้นมาทันตา

“สนลึครับ แต่...ผมเกรงว่ามันจะเป็นการรบกวนคุณมากเกินไป”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ พวกเราคนกันเองทั้งนั้น มีอะไรพอช่วยเหลือกันได้ก็ช่วยๆ กันไป ถือซะว่าเป็นการตอบแทนเรื่องโครงการใหม่ที่ผมตั้งใจจะมาปรึกษาคุณปองธรรมวันนี้เลยก็แล้วกันครับ” คนที่รอเวลาน้อยอยู่แล้วโบกมือบอกลบตัวอย่างใจกว้าง

“ขอบคุณมากนะครับคุณเหม ที่อุตสาหมีน้ำใจช่วยผมถึงขนาดนี้ เอาเป็นว่าผมจะช่วยเหลือโครงการของคุณอย่างเต็มที่เลยครับ” ปองธรรมยิ้มกว้างให้คนตรงหน้าด้วยความจริงใจ

เจ้าพ่อนักธุรกิจหนุ่มคลี้อยู่หมัดน้อยๆ ด้วยความยินดี ไม่ใช่เพื่อตอบรับความจริงใจที่อีกฝ่ายมอบให้ แต่เพราะกำลังนี้กระหึ่มยืมย่องกับแผนการยิงปืนนัดเดียวได้นกหลายตัวอยู่ในใจ นอกจากปองธรรมจะไม่หวาดระแวงตัวเขาแล้ว ยังทอดตัวเป็นสะพานให้เขาเดินข้ามไปหาคู่พิพาทอย่างง่ายดาย ทั้งยังให้ความร่วมมือช่วยเหลือธุรกิจของเขาอย่างเต็มที่ เรียกว่าแผนการสร้างพระคุณในครั้งนี้อาจสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ไม่ผิดไปจากแผนสร้างพระเดชที่เขามักใช้อย่างเชี่ยวชาญเป็นประจำ ซึ่งรวมถึงแผนตลบหลังที่เขากำลังจะนำไปใช้กับผู้หญิงที่ต่อต้านคนนั้นอีกด้วย

เพียงแค่นี้ว่าหล่อนจะทำหน้าอย่างไรกันหนอ...ในวันที่รู้ว่าตัวเองแพ้เขาหลุดลุ่ย เหมราชก็ตื่นเต้นจนแทบจะอดใจรอให้ถึงวันนั้นไม่ไหว เพราะเขานี้แหละที่จะไต่ยีนค้ำหัวหล่อน แล้วเปล่งเสียงหัวเราะดังๆ เพื่อประกาศชัยชนะของตนให้คนไม่เจียมตัวได้รู้สำนึกเสียบ้างว่า...

สุดท้าย...หล่อนก็ต้องกลายเป็นมดอีกตัวที่ถูกเขบี้นั่น!

“ทำอย่างนี้จะดีหรือครับ” วิภูต์ตัดสินใจถามด้วยความสงสัย หลังจาก
ขับรถพาเจ้านายหนุ่มออกจากอาคารตลาดหลักทรัพย์ได้พักใหญ่

“เรื่องอะไร”

“ก็เรื่องที่เจ้านายกำลังลงทุนทำอยู่...” ลูกน้องหนุ่มที่ไม่กล้าก้าว
ไปแต่เกริ่นถาม

“จะเป็นอะไรไปละ เงินแค่นี้ก็ลืบล้านไม่ทำให้ชนหน้าแข็งฉันร่วง
หรือก ถือซะว่าเป็นค่าที่ดินที่ฉันเอาไว้ผ่อนจ่ายหล่อนล่วงหน้าก่อนก็ได้”
เหมราชยิ้มมุมปากนิดๆ อย่างมาดมั่น

“แต่ผมเกรงว่าสุดท้ายแล้ว เธอก็จะยังไม่ยอมขาย...”

วิภูยังพูดไม่ทันจบ คนที่เหล่มองมาอยู่ก่อนแล้วก็เอ่ยตลอกจาก
เบือนหน้า

“อย่าทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมไปหน่อยเลย แกอยู่กับฉันมาตั้งนาน
เกิดไม่มั่นใจฝีมือของฉันทันทีไร”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ” วิภูรีบบอกปิด

“งั้นก็ไม่ต้องแย้งอะไรอีก ฉันท้าความ!”

วิภูที่ยังคงนึกค้ำใจไม่ได้กล่าวอะไร นอกจากรับคำว่า “ครับ”

หลังจากนั้นเขาก็ตั้งสายตาและสมาธิกลับมาสู่ท้องถนนเบื้องหน้า
ทว่าความคิดบางส่วนยังคงวนเวียนอยู่กับเรื่องของนายหนุ่มและคู่อริสาว
หล่อนมีแวตามุ่งมั่น และทันทีที่เขาได้เห็น วิภูก็เชื่อมั่นว่าหล่อนจะไม่มีวัน
ยอมศิโรราบให้แก่เจ้านายของเขาอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าเหมราชจะจัดเล่ห์เหลี่ยม
กลใดมาใช้เล่นงานหล่อนก็ตาม

สุดท้ายคนที่จะต้องเจ็บปวดจากการเล่นเกมห้าพันในครั้งนี้อาจ
ไม่ได้มีเพียงหล่อนคนเดียวก็ได้

เรื่องนี้วิภูค่อนข้างแน่ใจ เพราะรู้ซึ่งถึงความอ่อนโยนที่ซ่อนอยู่

ภายในจิตใจลึกๆ ของนายหนุ่มเป็นอย่างดี วันใดที่เหมราชได้เห็นความ ย่อยยับของหญิงสาวซึ่งเหล็กคามือเขา ได้มองร่างกายสะบักสะบอมที่ ทนแบกรับความทุกข์ระทมแสนสาหัสจากสิ่งที่เขาก่อขึ้น และได้เพ่งพิศ น้ำตาที่ไหลอาบทั่วดวงหน้างาม วันนั้น...วิญญูกล้าเอาหัวเป็นประกันเลยว่า เจ้าตัวจะเจ็บช้ำยิ่งกว่าหล่อนหลายเท่าหนัก

นั่นเพราะเหมราชไม่ใช่คนใจคอโหดเหี้ยมอย่างที่ใครๆ เข้าใจ และนี่ก็เป็นสิ่งที่ลูกน้องผู้จงรักภักดีต่อนายนี้กังวลจนต้องตัดสินใจ ปรีปากถาม เพราะเขามั่นใจว่าการลงทุนในครั้งนั้น...จะเสียเปล่า

นับตั้งแต่เกิดความผิดปกติขึ้นกับเหมราชยามจ้องมองสาวน้อย ที่ยืนอยู่หน้าสวนสนุกชนิดไม่วางตา แววดตาที่ส่องประกายแห่งความ ปรรารถนาจากหัวใจอย่างลึกซึ้งก็ดูเหมือนมีแรงดึงดูดมหาศาล พร้อมจะ กลืนกินร่างของอีกฝ่ายให้จมหายไปในดวงตาคมกล้า

นี่สินะที่เขาเรียกกันว่า...ดวงตาคือหน้าต่างของหัวใจ

เพราะมันชัดเจนเสียจนคนอย่างเขากล้าพูดอย่างเต็มปากเต็มคำ ว่าไม่เคยเห็นผู้เป็นนายให้ความสนใจผู้หญิงคนไหนมากเท่าหล่อนมาก่อน ทั้งที่หล่อนเป็นเพียงผู้หญิงบอบบาง ไม่ได้แตกต่างจากสาวสวยคนอื่นๆ เท่าไรนัก

ยกเว้น...ใบหน้าหึงผยองและแววดตาทะนงคู่นั้นที่สะกดสายตา ของเจ้านายเขาได้

วิญญูเชื่อว่าเหมราชติดอยู่ในบ่วงพิศวาสตั้งแต่วันนั้น ไม่เช่นนั้นคนที่ เกลียดการรอดคอยเข้าล้อมอย่างเขาคงไม่ยอมปล่อยให้หล่อนยืนขวางทางรอ อยู่นานสองนานโดยไม่ทำอะไร ในขณะที่ตัวเองมีนัดเจรจาธุรกิจสำคัญ รออยู่เป็นแน่ นี่ยังหมายรวมถึงการปล่อยตัวหล่อนไปอย่างง่ายดายทุกๆ ครั้งที่หล่อนกล้าหักหน้าเจ้านายหนุ่มอย่างไม่ไว้หน้าอีกด้วย

เมื่อลองประมวลถึงเหตุและผลทั้งหมดทั้งมวลดูแล้ว วินาทีนี้วิญญูก็ยัง ปักใจเชื่อมั่นว่า แรงปรารถนาที่ทะลักล้นออกมาจากกายของเจ้านายหนุ่ม

จะทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในอนาคตอันใกล้นี้มันอาจจะกลายเป็นตัวหลอมละลายหัวใจอันแข็งกร้าวของพญามารให้อ่อนแอลงจนไม่สามารถต้านทานแรงเสียดทานที่เกิดขึ้นได้

ท้ายที่สุด สิ่งที่หลงเหลือไว้หลังการพาดฟันกับหญิงสาวแล้วอาจมิใช่ชัยชนะ แต่เป็น...ความปราศัย

วิญญูได้แต่ภาวนาขอให้เหมราชมองเห็นสิ่งที่รอเขาอยู่เบื้องหน้า เพราะไม่อยากจะให้คนที่เขารักและเทิดทูนก้าวพลาดจนต้องมานั่งเสียดใจภายหลังบนที่ดินผืนทองซึ่งเขาพยายามไขว่คว้ามา เหมราชจะต้องจ่ายค่าตอบแทนในราคาสูงลิ่ว ยิ่งเขาต้องการครอบครองมันมากเท่าไร ก็ยิ่งต้องวางเดิมพันมากขึ้นเท่านั้น แล้วในที่สุด...สิ่งที่หลงเหลืออยู่ในอุ้งมือของเขอาจเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความรักที่ไม่อาจมีค่าหากเทียบกับเงินตราก็เป็นได้

วิญญูเก็บสิ่งที่เขาคრุ่นคิดเอาไว้เพียงในใจ ก่อนจะบังคับพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าสู่ลานจอดด้านหน้าอาคารพัชรนกิจ แล้วหันมารอรับคำสั่งของคนที่นั่งอยู่ที่เบาะหลังอย่างเงียบสงบ

“พรุ่งนี้นั้นจะไปเกาะล้าน นายอย่าลืมเตรียมเอกสารหลักฐานการกู้เงินทั้งหมดของรีสอร์ทปรายรักไว้ให้ฉันด้วย” เหมราชกล่าวสั้นๆ จากนั้นพนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าบริษัทก็เดินมาเปิดประตูให้เขาก้าวลงจากรถอย่างสุภาพ

ส่วนคนที่ยังคงนั่งอยู่ในตำแหน่งเดิมก็พยักหน้ารับ และค่อยๆ ขับรถออกไปจากหน้าอาคาร

หลังจากพลาดหวังที่จะได้นักธุรกิจชาวสิงคโปร์มาเป็นหุ้นส่วนคนใหม่ เพราะถูกเหมราชขัดขวาง ชมพูนิชลิ่งจึงจำต้องยอมตัดใจ และกลับมานั่งครุ่นคิดหาทางฟื้นฟูสวนสนุกสุขสยามอีกครั้งอย่างเร่งด่วน หญิงสาวนั่งอ่านเอกสารแผนการดำเนินงานกองพะเนินตั้งแต่เช้ายันบ่าย จนกระทั่งพอจะ

เห็นทางรอดด้วยวิธี 'แบ่งปลากิน' ตามที่บิดาเคยสอนเอาไว้

'ถ้ามีปลาอยู่ตัวเดียว นิดจะทำยังไงให้เราได้กินมันตลอดปี'

ด้วยความที่ตอนนั้นยังเด็กอยู่ เธอจึงไม่ทราบความนัยที่ท่านต้องการให้คิด ชมพูนินซ์ลุ้เลยออกไปตามประสาชื่อทันที

'ก็เอามันไปขายลึคะ จะได้เก็บเงินไว้ซื้อตัวใหม่ในวันหน้า'

คำพูดของเธอทำให้บิดามองมาด้วยแวตตาบออุ่นพร้อมกับรอยยิ้มเอ็นดู เธอจึงรู้ว่าความคิดของตนช่างตื้นเขินเพียงใด

'ไม่ได้หรอกลูก ชายปลาแค่ตัวเดียวจะได้เงินสักกี่บาทกันเชียว ลู้เราเอาปลาตัวนั้นไปแกง แล้วแบ่งให้เพื่อนบ้านได้ทานด้วยกันไม่ดีกว่าหรือลูก'

'ถ้าทำอย่างนั้นก็เท่ากับเราขาดทุนนะลึคะคุณพ่อ นอกจากจะต้องแบ่งของให้คนอื่นแล้ว ยังไม่ได้สตางค์คืนอีก'

'เด็กโง่ จำคำพ่อเอาไว้นะลูก 'กำไร' ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เป็นตัวเงินเสมอไป 'การให้' ก็ถือเป็นการสร้างกำไรที่ดีที่สุดไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เพราะปลาตัวที่ลูกแบ่งปันให้คนอื่นในวันนั้นมันจะย้อนกลับมาหาลูกในวันหลัง'

ถึงตอนนี้ชมพูนินซ์ลุ้เพิ่งเข้าใจความหมายของประโยคที่ว่า 'แบ่ง... เพื่อรับในวันข้างหน้า' และเธอก็กำลังจะปฏิบัติตามแนวทางของท่านเพื่อให้ได้รับสิ่งที่มีค่ามากกว่าแก้วแหวนเงินทอง นั่นก็คือน้ำใจ ซึ่งเธอจะได้คืนกลับมาแบบไม่มีวันหมด

ดังนั้นหญิงสาวจึงตั้งใจจะนำคูปองส่วนลดค่าเข้าชมสนุก ซึ่งเป็นโปรโมชันที่เธอกับพนักงานช่วยกันจัดทำขึ้น ไปฝากขายกับ 'มิตร' ที่เธอกำลังจะเดินทางไปขอพึ่งเขา โดยจะนำข้อเสนอที่น่าสนใจไม่แพ้กันไปเป็นการแลกเปลี่ยนด้วย

ชมพูนินซ์ลุ้คิดอย่างกระหยิ่มใจ ปิดแฟ้มแล้วหยิบมันติดมือออกไปหาเลขาฯ หน้าห้อง

"คุณรติรส ช่วยถ่ายเอกสารให้หน่อยดีสักสองสามชุดที่คะ พรุ่งนี้นิด

จะเอาไปคุยงานที่เกาะล้าน”

“ได้ค่ะ”

ชมพูนิชฐ์เดินทางมายังพัทยาใต้ แล้วนั่งเรือเฟอร์รี่ข้ามฟากต่อมายังเกาะล้าน หญิงสาวยิ้มให้ชายหนุ่มเจ้าถิ่นร่างสูงโปร่งที่ยืนโบกมืออยู่ไม่ไกลหยิบกระเป๋าสัมภาระใบย่อมขึ้นสะพายหลัง แล้วรีบก้าวขึ้นฝั่งเดินไปหาเจ้าตัวอย่างว่องไว

“สวัสดิ์ค่ะ พี่ณพ” ชมพูนิชฐ์ยกมือไหว้เพื่อนชายคนสนิทที่อายุมากกว่า ซึ่งอุตส่าห์ออกมารอรับเธอด้วยตัวเอง

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะเนิด เผลอแป็บเดียวคนเก่งของพี่โตเป็นสาวซะแล้ว”

ชมพูนิชฐ์ยิ้มรับคำทักทายอันอบอุ่น ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปสักกี่ปี เขาก็ยังคงเป็นที่ชายที่น่ารักของเธอเสมอ

“นิตไม่ได้มารบกวนพี่ณพกะทันหันเกินไปใช่ไหมคะ” เธอถามยิ้มๆ เพราะรู้คำตอบอยู่แล้ว

“นิตมารบกวนพี่ช้าเกินไปต่างหากล่ะ” อรรถณพก็ยิ้มกว้าง พลางเอื้อมมือไปรับสัมภาระของหญิงสาวมาแบกไว้

ชมพูนิชฐ์ขอบคุณคนตรงหน้าเบาๆ พร้อมกับมองเขาด้วยแววตาชื่นชม อรรถณพเป็นบุตรชายคนโตของอิทธิ...เพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งของบิดา ซึ่งเธอเดินทางมาขอความช่วยเหลือเรื่องงานหลังจากที่โทร. เล่าเรื่องราวและความจำเป็นให้เขาฟังเมื่อสองสามวันก่อน

“นิตไม่กลัวพี่ณพว่าหรอกค่ะ แต่เกรงใจคุณลุงต่างหาก ที่जूๆ ก็มีเรื่องเดือดร้อนมาขอพึ่งท่าน”

“จะเกรงอกเกรงใจอะไรกัน นิตก็รู้ดีว่าครอบครัวพี่เต็มใจช่วยเหลือนิตเสมอ แล้วเรื่องที่นิตขอ...ก็แค่ฝากขายบัตรผ่านสวนสนุกในงานเอกซ์โปเท่านั้นเอง ทำไมพี่จะทำให้ไม่ได้ล่ะ อายว่าแต่ขอพื้นที่เล็กๆ

เลย จะขอสักครึ่งบูทพี่ก็ได้นะ”

“ขอบคุณค่ะพี่ณพ” หญิงสาวกล่าวอย่างซึ่งใจ

“เอาเถอะ ไม่ต้องคิดมากหรอก” อรรถนโปกไม่โปกมือเป็นเชิงห้ามไม่ให้หญิงสาวถือเป็นบุญคุณมากมายนัก แล้วจึงกล่าวต่อ “เดี๋ยวเราเอาของไปเก็บที่ห้องพักก่อน แล้วออกไปเดินเล่นชายหาดกันสักพัก เย็นๆ พี่ถึงจะพานิดไปกราบคุณพ่อ เพราะตอนนี้ท่านกำลังมีแขก คงไม่สะดวกคุยกับเราหรอก”

“ค่ะ” ชมพูนิชฐ์พยักหน้าเข้าใจ แล้วเดินเคียงข้างชายหนุ่มไปยัง ‘รีสอร์ตปรายรัก’ โดยไม่ได้คาดคิดเลยว่าโชคชะตาจะเล่นตลกให้เธอโคจรมาพบกับคู่ปรับที่มีปรรณานาจะต่อกรด้วยเลยแม้แต่น้อย...อีกครั้ง

เจ้าหนี้รายใหญ่จอมเขี้ยวของรีสอร์ตสวยกำลังนั่งเอนกายไขว่ห้างอย่างสบาย มองดูลูกหนี้ที่นั่งหลบตาเขา พร้อมกับยิ้มน้อยๆ ชวนให้คนถูกมองรู้สึกขุ่นลุกขุ่นชัน จากนั้นก็ถามถึงเงินต้นเงินดอกที่หายไปนานเกือบสามเดือนเต็ม

“ขอโทษทีนะครับที่ผมมากะทันหันไปหน่อย หวังว่าคงไม่เป็นการรบกวนคุณอิทธิมากเกินไปนะครับ”

เหมราชดักคอ รู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้อยากเจอหน้ากัน เพราะถ้าเห็นเขาเมื่อไร...ย่อมหมายความว่าอีกฝ่ายต้องจ่ายหนี้ให้เขาครบถ้วนโดยไม่มีการผ่อนผัน

“ไม่เลยครับ ผมไม่เคยคิดว่าเป็นการรบกวนเลยสักนิด นี่ก็ตั้งใจว่าจะแวะไปหาคุณอยู่พอดี แต่พอดีว่าคุณมาเยี่ยมผมถึงที่เสียก่อน” อิทธิรีบพูดแก้ตัวพลัน

“อย่างนั้นหรือครับ” คนฟังกระตุกยิ้ม “งั้นก็แสดงว่าผมคงจะเข้าใจผิด คิดไปเองว่าคุณกำลังจะเบี้ยว ไม่ยอมจ่ายหนี้ที่ค้างอยู่”

อิทธิฟังแล้วแทบสะดุ้งโหยง ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้แสดงท่าทางคุกคาม

หรือวางอำนาจใส่เขา แต่ความหมายที่สื่อออกมานั้นชัดเจนจนน่าประหลาด ยิ่งกว่าการตกอยู่ในวงล้อมของอันธพาลที่กระหึ่มกระหือรืออยาก เช่นฆ่าเขาให้ตายหลายสิบเท่านี้

“ผมขอโทษครับคุณเหมราช ผมไม่เคยคิดจะเบียดเบียนคุณเลย แต่สองสามเดือนมานี้เป็นช่วงโลว์ซีซั่น ยอดจองห้องพักร้างลดลงไปมาก ผมเลยต้องเอาเงินไปออกบูทเรียกลูกค้าในงานท่องเที่ยวไทยก่อน เพื่อจะได้มีเงินไปจ่ายคืนคุณให้ครบทุกบาททุกสตางค์ใจครับ” อิทธิรีบแจงข้อสงสัยให้เจ้าหน้าที่รายใหญ่เข้าใจเป็นการด่วน

“คุณกำลังจะบอกผมว่า...ให้ผมรอไปก่อนใช่ไหมครับ” เขาหรีตถาม

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นครับ เพียงแต่อยากขอความเห็นใจจากคุณเหมราช...”

เจ้าของรีสอร์ทกล่าวอย่างไม่ทันจบ คนที่คร้านจะฟังก็โพล่งขึ้นอย่างไม่ไว้หน้า เพราะเมื่อข้ออ้างเดิมๆ ของบรรดาลูกหนี้ที่เขาได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วน

“กฎก็ต้องเป็นกฎครับ หวังว่าคุณอิทธิคงจะเข้าใจ และไม่ทำให้ผมลำบากไปมากกว่านี้”

“โอ้ คุณเหมราช ช่วยยืดเวลาให้ผมอีกสักหน่อยเถอะครับ ไม่ใช่ที่ผมคิดจะเหนียวหนึ่หรือไม่ยอมจ่ายอะไรนะครับ แต่ว่าตอนนี้ผมดินไม่ออกจริงๆ ช่วยรอผมอีกสักเดือนได้ไหมครับ รอให้ผมได้เงินจากการออกบูทเสียก่อน แล้วผมจะรีบชำระคืนให้ทั้งต้นทั้งดอกเลยนะครับ”

อิทธิอ่อนวอนด้วยสีหน้าซีดเซียว ถ้าไม่ติดที่ตนเป็นผู้ใหญ่กว่าอีกฝ่ายอยู่มาก เขาอาจยกมือไหว้เจ้าตัวไปแล้วก็ได้ หากจะทำให้เจ้าหน้าที่ตมดักดีรายนี้เห็นใจในความยากลำบากของเขาขึ้นมาบ้าง แต่ทำไมไม่ทำ...ไม่ใช่เพียงเพราะความต่างด้านอายุเท่านั้น แต่เพราะอิทธิรู้ว่าต่อให้คุกเข่าก้มลงกราบ เหมราชก็ไม่มีวันใจอ่อนยอมผ่อนผันทั้งเงินต้นและ

เงินดอกให้เขาแน่นอน

นี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้อิทธิหายหน้าไปเฉยๆ ไม่ได้โทร. บอกเรื่องความขัดสนที่กำลังประสบอยู่ให้เจ้าหนี้ใหญ่รู้ เพราะกะจะถ่วงเวลาไว้ช่วงสั้นๆ จนกว่ารายได้จากการออกบูทในงานเอกซ์โปล์ปดาร์หน้าจะเข้ามานอนอยู่ในบัญชีของเขา ถึงตอนนั้นอิทธิจะแบ่งเงินออกเพื่อนำไปจ่ายหนี้สินทั้งหมดที่ติดค้างเจ้าตัวอยู่ ซึ่งเขาคิดว่าแผนการครั้งนี้จะได้ผล เพราะเจ้าพ่อเงินกู้นุ่มอาจไม่ทันสังเกตหรือมีเวลามานั่งดูว่าลูกหนี้คนไหนบ้างที่ยังไม่ได้จ่ายเงินให้เขาในช่วงเดือนสองเดือนนี้

หว่า...อิทธิคิดผิดถนัด เพราะยังไม่ทันถึงกำหนดชำระหนึ่งงวดที่สามดี เจ้าตัวก็เล่นตามมาทวงเงินเขาถึงที่เสียแล้ว แต่สายตาเหยียดหยันที่เจ้าตัวมองมาก็ให้ความรู้สึกน่าอึดอัดและคาดเดาอะไรได้ยากเหลือเกินแล้ว อิทธิจึงนั่งสงบปากสงบคำ จวบจนเหมราชเป็นฝ่ายพูดความประสงค์ออกมาสั้นๆ

“ถึงผมจะรู้สึกเห็นใจคุณมาก แต่ก็คงไม่สามารถผ่อนผันให้คุณได้มากกว่าคนอื่น ไม่อย่างนั้นจะเสียการปกครองกันไปหมด เอาเป็นว่าผมให้เวลาคุณสามวัน ระหว่างนั้นผมจะไม่คิดดอกเบี้ยคุณเพิ่ม แต่คุณต้องหาเงินมาคืนผมทั้งหมด หวังว่าคุณคงจะเข้าใจ”

พูดจบ เหมราชก็ลุกขึ้นยืน แล้วหมุนกายเดินออกไปจากห้องรับแขกทันที

“เดี๋ยวลีครับคุณเหมราช!” อิทธิรีบลุกตามอีกฝ่ายไป แต่เพราะชายหนุ่มก้าวขาฉับๆ ทำให้เขาเดินตามไม่ทัน ครั้นทั้งสองก้าวพ้นประตูหน้ารีลอร์ตได้ไม่เท่าไร อิทธิก็ต้องรีบเบรค เมื่อคนที่เดินอยู่ข้างหน้าหยุดชะงักเสียตื้อๆ

เจ้าของร่างสูงหยุดการเคลื่อนไหวกะทันหัน ไม่ใช่เพราะคำร้องขอของลูกหนี้ที่เดินตามหลังเขาอยู่ แต่เป็นเพราะสายตาคมปลาบเหลือบไปเห็นสองหนุ่มสาวที่เดินเคียงคู่หัวร่อต่อกระซิกกันอย่างมีความสุขอยู่ตรง

ชายหาดนั้นต่างหาก ดูแล้วชวนให้ชั่ตหู ชั่ตตา และชั่ตใจเป็นที่สุด เหมราช
จึงหันขวับมาทางเจ้าของรีสอร์ต พลางกระซอกเสียงถามอย่างเอะอื่อ

“นั่นลูกชายคุณใช่ไหม”

“ใช่ครับ นั่นนอร์รณพ ลูกชายคนโตของผมเอง” อีกฝ่ายตอบเสียง
เบาหวิว แล้วถามอย่างขลาดๆ “คุณเหมราชมีอะไรกับลูกชายผมรีเปล่า
ครับ”

“มี!”

น้ำเสียงที่ตอบกลับยิ่งฟังห้วนจัดกว่าตอนเอ่ยปากทวงหนี้เขาเสียอีก
ทำให้คนถามถึงกับหน้าเสีย รีบบอกอย่างร้อนรน

“ตาณพแกยังเด็กอยู่มาก ถ้าทำอะไรผิดกาลเทศะหรือทำให้คุณ
เหมราชไม่พอใจละก็ ผมหวังว่าคุณจะไม่ถือสาหาความแค้นะครับ”

“คงจะไม่ได้ เพราะผมอยากรู้ว่าเขาเป็นอะไรกับผู้หญิงคนนั้น”
คนถามบ่นไปไปยังหญิงสาวอีกคน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีท่าทางฉงนสงสัย

อิทธิขมวดคิ้วมองตาม แล้วจึงหันมาสบตาเจ้าหนี้หนุ่มอีกครั้ง เห็น
ประกายแวววาวที่แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของอย่างเด่นชัดในดวงตาคู่นั้น
จึงพอจะเข้าใจสถานะของบุตรชายที่อยู่ในความคิดของคนตรงหน้าขึ้นมา
บ้าง เพราะมันไม่มีคำใดที่อธิบายได้ดีไปกว่าคำว่า ‘บังอาจ!’

“คุณหมายถึงหนูนิดนะเหรอครับ แกเป็นลูกสาวเพื่อนรักของ
ผมเอง ก็เลยสนิทกับตาณพเหมือนเป็นพี่น้องกันแท้ๆ เพราะเป็นเพื่อน
เล่นมาตั้งแต่เด็กๆ นะครับ” อิทธิพยายามฝืนยิ้มขณะแก้ต่างให้บุตรชาย

“นั่นเหรอครับ” เหมราชเลิกคิ้ว โบกหน้าคมคายคลายความบึ้งตึง
ลงเล็กน้อย แต่ยังคงไม่สบอารมณ์เหมือนเดิม ก่อนจะยังคำถามต่อมาว่า
“แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ล่ะครับ”

อิทธิไม่ได้ตอบทันที เพราะกำลังชังใจอยู่ว่าสมควรพูดเรื่องส่วนตัว
ของหญิงสาวออกไปหรือไม่ แต่คนที่เกลียดการรบกวนกลับยิ่งเร่งเร้า
พร้อมทั้งยกผลประโยชน์ที่อีกฝ่ายไม่มีทางปฏิเสธได้ขึ้นมาอ้าง

“ทำไมถึงเงียบไปล่ะครับ หรือว่าคุณอิทธิไม่อยากจะใช้เวลาผัดผ่อนหนีจากผมแล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับคุณเหมราช” เจ้าตัวรีบบอกเร็วจี “เพียงแต่ที่ผมไม่กล้าพูดเพราะเห็นว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวของหนูนิดเขา่ะครับ”

“ถ้าเป็นแบบนี้คุณยิ่งต้องรีบบอกผมมา”

เหมราชสั่งเสียงเฉียบด้วยท่วงท่าคุกคามอย่างเด่นชัด ทำเอาอิทธิแทบขวัญผวา นึกหวั่นใจในความบ้ำระห่ำที่สะกดกลั้นเอาไว้ภายใต้ท่าทางสุ่มเยือกเย็น ใบหน้าของเขาแข็งกระด้างดุจพญามารที่สามารถสร้างและทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างได้ภายในชั่วพริบตา ผู้เป็นเจ้าของรีสอร์ตซึ่งยังมีคติติดค้างอยู่กับเขาเลยยังไม่กล้าแข็งข้อ รีบเปิดปากสารภาพหมดเปลือก

“เธอมาฝากขายตัวสวนสนุกที่บูทของผมน่ะครับ”

“ในงานท่องเที่ยวไทย?”

“ใช่ครับ” อิทธิพยักหน้ารับ “ผมเห็นว่าไม่ได้เหลือปากกว่าแรงอะไรก็เลยรีบปากเธอไปครับ”

“ใจบุญจังเลยนะครับคุณอิทธิ” เหมราชพูดราวกับตื่นตัน ใบหน้าดูตันพลันปรากฏรอยยิ้มอย่างรวดเร็ว “ผมคงต้องทบทวนข้อตกลงของเราทั้งหมดอีกครั้งซะแล้วล่ะครับ เพราะสมัยนี้คนตีๆ ใ่ว่างจะหากันได้ง่ายๆ ผมไม่ควรทำอะไรที่เป็นการเสียมารยาทกับคุณเลย ไม่ควรจริงๆ”

เหมราชตะขอกอกอีกฝ่ายให้เดินกลับเข้าไปในห้องรับรองด้วยกันใหม่ เล่นเอาอิทธิถึงกับงงงันกับท่าทางที่เปลี่ยนไปชนิดหน้ามือเป็นหลังมือของเจ้าหนีน้หนุ่ม จับต้นชนปลายไม่ถูก

แทนที่จะดีใจเมื่อได้รับโอกาสดังที่เจ้าตัวบอก อิทธิกลับเกิดความหวาดระแวงขึ้นมา เพราะเขารู้ดีว่ายังมีเบื้องลึกเบื้องหลังอยู่ในแววตาที่มาร่วมกับรอยยิ้มอารีนั้น มิหนำซ้ำลางสังหรณ์ที่มักจะแม่นยำเสมอมา ยังร้องบอกเขามากกว่าข้อตกลงของอีกฝ่ายคงไม่ธรรมดา มันอาจต้องแลกด้วย

ความกล้ากลืนผืนหน ซึ่งเขาค่อนข้างมั่นใจว่าคงไม่ต่างกับการที่เขาต้องเพียรวิ่งวนของผืนดินที่ลื่นเหมือนเมื่อครูนี้อ หรือไม่ก็อาจจะแย่งกันกว่านั้น เพราะเขาเชื่อว่า...

คนอย่าง เหมราช พัทธนกัจฉานันต์ ไม่เคยปราณีใครเพียงเพราะความสงสารเป็นอันขาด!

ตกเย็นวันนั้น อรรถณพพิพาชมพูนิชลุ้ไปพบบิดาตามที่บอก ภาพแรกที่ทั้งสองเห็นหลังจากเดินเข้าไปในเรือนรับรองแล้วก็คือ ภาพชายสูงวัยที่กำลังนั่งก้มหน้ากุ่มขมับอยู่บนโซฟาตัวเหลืองกลางห้อง

ชมพูนิชลุ้หันมาสบตาคนข้างกายด้วยความสงสัย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุร้ายแรงอันใดกับคุณลุงที่เธอเคารพรักหรือไม่ จะใช้เรื่องที่เขาขอความช่วยเหลือหรือเปล่า บางทีท่านอาจลำบากใจที่จะช่วยเหลือเธอก็เป็นได้ แต่ไม่กล้าปฏิเสธให้เสียหน้าใจ หญิงสาวจึงไม่กล้าเอื้อนเอ่ยคำใดออกไปได้แต่รอให้อรรถณพเป็นผู้เริ่มกล่าวทักทายบิดาของเขาแทน

“พ่อครับ”

“อ้าว ณฑพ...หนูนิด”

อิทธิงยหน้าขึ้นมองด้วยรอยยิ้มซิดเซียว หญิงสาวสังเกตเห็นว่าแววตาที่ทอดมองมาที่เธอดูอึดอัดอย่างไรชอบกล คนที่กำลังจะมาขอความช่วยเหลือจึงหน้าสลดลง แต่ก็ไม่กล้าถามอะไรออกไป เพราะเกรงจะเป็นการเสียมารยาท

“สวัสดิ์ค่ะคุณลุง”

“ไหว้พระเถิดลูก” อิทธิงพูดเสียงอ่อน แล้วชักชวนให้ทั้งสองเข้ามาหนึ่งใกล้ๆ จากนั้นจึงกล่าวเข้าเรื่อง “ที่หนูนิดจะฝากขายตัว ตกลงว่าลุงจะช่วยนะ”

“ขอบคุณมากนะคะคุณลุง” หญิงสาวยิ้มกว้างด้วยความดีใจ รู้สึกโล่งอกขึ้นมาบ้าง จึงหยิบเอกสารในกระเป๋าส่งให้อีกฝ่ายดู “อันนี้เป็นตัวอย่าง

“คุณปองที่นิตจะฝากขายในงานคะ”

“อืม”

ผู้สูงวัยรับไปดูเกณฑ์ เหมือนไม่มีกะจิตกะใจ ทำให้ชมพูนิชฐ์หน้าเสียอีกครั้ง แต่เธอก็ยังไม่ถอดใจ รีบขอความเห็นต่อ

“คุณลุงว่าเป็นยังไงบ้างคะ มีอะไรที่นิตต้องปรับปรุงเพิ่มไหม”

“ไม่นี่” อีกฝ่ายส่ายหน้า แล้วถามสั้นๆ “ว่าแต่หนูทำตัวเสร็จหรือยังล่ะ”

“จวนเสร็จแล้วค่ะ เดี่ยวนิตจะส่งไปให้คุณลุงที่งานเลยนะคะ คุณลุงจะได้ไม่ต้องลำบากเป็นธุระให้นิตอีก” เธอบอกอย่างเกรงใจ

“เอาสิ แล้วแต่หนูนิตสะดวก” อิทธิรีบกล่าวรวบรัดตัดข้อความ แล้วเตรียมจะผละหนี เพราะทนสู้หน้าเด็กสาวไม่ไหว “หนูนิตมีอะไรอีกไหม ถ้าไม่มีลุงคงต้องขอตัวไปทำงานก่อนนะ ถ้าหนูขาดเหลืออะไรให้ณพดูแลต่อก็แล้วกัน”

พุดจบเจ้าบ้านก็เตรียมจะลุกขึ้นเดินจากไป แต่หญิงสาวรั้งตัวเขาเอาไว้เสียก่อน เพราะเธอยังมี ‘ของ’ ที่จะตอบแทนน้ำใจเขา

“เดี๋ยวคะคุณลุง นิตยังมีธุระสำคัญอีกเรื่องหนึ่งคะ” ชมพูนิชฐ์รีบยื่นเอกสารอีกปึกไปวางตรงหน้า “คือนิตรู้มาว่าคุณลุงมีสวัสดิการจะพาพนักงานไปท่องเที่ยวช่วงปลายปีนะคะ นิตก็เลยจัดเตรียมแผนการตั้งแคมป์ภายในสวนสนุกไว้ให้ นิตคิดกิจกรรมไว้เยอะแยะมากมาย ถ้าคุณลุงไม่รังเกียจ นิตอยากให้ลองเปิดดูสักหน่อยคะ เพราะนิตตั้งใจทำมาเพื่อเป็นการตอบแทนน้ำใจของคุณลุงโดยเฉพาะเลยนะคะ”

อิทธิมองแฟ้มตรงหน้าอย่างซึ้งใจ ยอมเปิดอ่านเพียงไม่กี่หน้าก็ปิดลง แล้วรีบส่งคืนให้หญิงสาว เพราะรับรู้ได้ถึงความตั้งใจที่สอดแทรกไว้ภายในแผนงานซึ่งทำออกมาอย่างละเอียดสมบูรณ์ จนเขาละอายใจ

“ไม่ต้องทรอกนิต ลุงเกรงใจ”

“คุณลุงอย่าพูดอย่างนั้นสิคะ นิตต่างหากแหละที่ต้องเกรงใจ นิตนำ

เรื่องเดือดร้อนมาให้คุณลุง เพราะฉะนั้นนิตก็ควรทำอะไรเพื่อเป็นการตอบแทนคุณลุงบ้าง แต่ครั้งจะให้นิตตอบแทนเป็นทรัพย์สินเงินทอง คุณลุงก็คงจะพอรู้สถานการณ์บ้านนิตดีอยู่ นิตก็เลยคิดว่าทำแบบนี้น่าจะดีกว่า จะได้ไม่ถือเป็นการดูถูกน้ำใจของคุณลุงที่ยอมช่วยนิต แล้วก็ช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายของคุณลุงไปด้วยยังไงล่ะคะ”

อิทธิฟังแล้วแทบจะอึ้ง ยิ่งรู้สึกอดสูกับสิ่งที่เขาจำเป็นต้องทำตามข้อตกลงของเจ้าหนี้รายใหญ่ เพื่อให้กิจการของตนดำรงอยู่ได้ เพราะอีกฝ่ายกำชับเอาไว้หนักหนาว่า

‘อย่าให้หล่อนรู้ตัวเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นริสอร์ทนี่เจ๊งแน่!’

ลูกหนี้ที่ไม่มีเงินจะจ่ายอย่างเขาจึงต้องยอมก้มหน้า แล้วพิมพ์มาๆ

“นิตไม่ต้องละอายใจหรอก ลุงต่างหากที่ต้องรู้สึกแบบนี้”

ชมพูนิชจุลส์สะดุดทุกกับคำพูดของอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น มองหน้าคนพูดด้วยความสงสัย ทำให้อีกฝ่ายรีบพูดกลบเกลื่อนทันที

“เอ่อ...ลุงหมายความว่า...ลุงไม่ได้ช่วยอะไรหนูมากเสียหน่อย แล้วจะให้ลุงเอาเปรียบหนูนิตแบบนี้ได้ยังไงกันล่ะ”

“คุณลุงเอาเปรียบนิตซะที่ไหนกันล่ะคะ เท่าที่คุณลุงยอมช่วยนิตเอาตัวของสวนสนุกไปวางฟรีๆ นิตก็ไม่รู้จะขอบคุณคุณลุงยังไงดีแล้ว คุณพ่อเองท่านก็เคยสอนนิตไว้ว่า เกิดเป็นคนอย่าเห็นแก่ตัว คิดแต่จะเอาเปรียบคนอื่น เมื่อเราได้รับน้ำใจจากใคร ก็ควรให้เขาคืนกลับไปเหมือนกัน เพราะฉะนั้นนิตก็เลยอยากทำอะไรดีๆ เพื่อคุณลุงบ้างนะคะ คุณลุงยอมรับน้ำใจจากนิตเถอะนะคะ นิตขออ้อ”

“ใช่ครับ คุณพ่อรับน้ำใจของนิตไว้เถอะครับ ไม่อย่างนั้นเด็กคนนี้นคงจะติดอยู่แบบนี้ไม่ยอมเลิกแน่ๆ” อรรถนพช่วยพูดอีกแรง

อิทธิจึงมองหน้าบุตรชายสลัดกับแววตาจริงใจของเด็กสาวด้วย

ความหนักใจ ไม่ใช่ไม่ยอมรับ แต่ถ้าเขารับปาก จะยิ่งเป็นการกลั่นแกล้งซ้ำเติมเด็กสาวหนักขึ้น หล่อนจะรู้สึกอย่างไร จะเจ็บปวดเสียใจและผิดหวังในตัวเขาขนาดไหน เป็นสิ่งที่อิทธิแทบไม่กล้าคิด

เขาไม่ยอมทำ ไม่ยอมทำได้ชื่อว่าเป็นคนเลว แต่ทุกคนล้วนมีความจำเป็นแตกต่างกัน และตัวเขาเองก็ไม่มีทางเลือก แม้สวนสนุุกของเพื่อนรักจะมีค่า แต่รีสอร์ทปรายรักแห่งนี้ก็เปรียบได้กับชีวิตของเขาเช่นกัน เขาไม่มีสมบัติฟัสถานอะไรจะให้ลูกชายมากนักนอกจากรีสอร์ทแห่งนี้เพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเขาจะเสียมันไปไม่ได้เป็นอันขาด เขาจึงจำต้องกัดฟันหักหลังคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘เพื่อนรัก’ รวมทั้งแสดงละครฉากนี้ให้จบๆ ไปเสียที

“ก็...ได้” อิทธิจำใจพยักหน้ารับอย่างช่วยไม่ได้

เพียงเท่านั้นคนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจเยี่ยมร้ายด้วยความยินดี ขณะที่คนมองกลับทำทำอิหลักอิเหลือเหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ได้แต่ลอบถอนใจอีกครั้ง แล้วจึงคืนสติยืมผิดเพื่อนกลับไป

“สบายใจขึ้นบ้างแล้วหรือยัง” อรรถนพถามยิ้มๆ หลังจากพาชมพูนิชฐ์ออกมาเดินเล่นริมชายหาดที่ทอดตัวยาวออกไปเบื้องหน้าได้สักพัก

“หายเครียดเป็นปลิดทิ้งเลยละคะ” หญิงสาวบอกเสียงสดใส พร้อมทั้งหันไปสบตาพี่ชายผู้คอยเป็นห่วงเป็นใยน้องสาวนอกไส้คนนี้อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็เมื่อก่อนหรือตอนนี้ ไม่ว่าจะเป็เวลาไหน ไม่ว่าจะเธอจะทำอะไร อรรถนพมักจะมาปรากฏตัวอยู่ใกล้ๆ คอยปกป้อง ปลอดภัย เป็นกำลังใจ และให้ไออุ่นแก่กันอยู่เสมอ ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยทุกครั้งเหมือนในเวลานี้

ชายหนุ่มคงจะรู้ว่าเธอกำลังไม่สบายใจเรื่องที่เขา นำความลำบากมาให้ครอบครัวเขา จึงพาเธอไปรับประทานอาหารทะเลรสเลิศที่ร้านใกล้ๆ จวบจนเวลาล่วงเลยไปเกือบสองทุ่ม เขาจึงพาเธอมาเดินเล่นริมทะเลต่อ

เพื่อให้คลายความกังวลที่ติดอยู่ในใจ

แต่จนแล้วจนรอดชมพูนินซ์ก็ยังไม่รู้สึกสะดุดใจเท่าที่แปลกๆ ของอิทธิ
อยู่ดี เธอจึงบอกคนข้างกายเสียงอ่อยว่า

“แต่ยังไง... นิดก็ยังไม่อดเกรงใจคุณลุงกับพี่นพไม่ได้ค่ะ ถ้านิดรู้ว่า
คุณลุงมีเรื่องเครียดอยู่ก่อนละก็ นิดคงไม่กล้ามารบกวนถึงนี่เน”

“เด็กโง่” อรรถนพเอ่ยอย่างเอ็นดู ยกมือขี้ผมแล้วโยกศีรษะทวยไป
มาเบาๆ ก่อนจะบอกเสียงนุ่มว่า “คิดมากไปได้ สิ่งที่เราขอให้พี่ช่วยไม่ได้
ยากเย็นแสนเข็ญอะไรสักหน่อย เออ... ถ้านิดมาแบมือขอเงินพี่สักร้อยล้าน
พันล้านสิว่าไปอย่าง ถึงตอนนั้นพี่คงจะหน้ามืดเป็นลมล้มพับไปเลยก็ได้”

ท้ายประโยคชายหนุ่มพยายามพูดติดตลกหวังเรียกเสียงหัวเราะ
จากหญิงสาว แล้วก็ได้ผล ชมพูนินซ์หันมามองกว้างให้เขาด้วยความซาบซึ้ง
เพียงเท่านี้ก็สามรถสร้างความชุ่มชื่นให้หัวใจเขาได้แล้ว อรรถนพจึงอยาก
จะยืดช่วงเวลาที่ๆ ที่บรรยากาศเป็นใจเช่นนี้ออกไปอีกสักนิด เขาเลย
ชักชวนหญิงสาวให้ไปนั่งเล่นรับลมริมทะเลด้วยกัน

หญิงสาวพยักหน้ารับ และกำลังจะเดินตามชายหนุ่มไป แต่จู่ๆ
ชายสูงวัยคนหนึ่งก็เดินมาหยุดตัวลงนั่งตรงหน้าด้วยท่าทางอ่อนระโหย
โรยแรง พร้อมทั้งวิงวอนหน้าซีดปากสั่น

“พ่อหนุ่ม... แม่หนู... ช่วยลุงหน่อยได้ไหม ลุงเหมือนจะเป็นลม”

อรรถนพซึ่งแขนขายาวกว่าริบกุลีจอก้าวพรวดเดียวเข้าไปนั่งของๆ
ประครองร่างที่เหนื่อยหอบของชายชราทันที แล้วจึงหันมาสั่งชมพูนินซ์ว่า

“นิดไปเรียกรถรับจ้างมาที พี่จะพาคนป่วยไปส่งโรงพยาบาล”

“ได้ค่ะ” หญิงสาวรับคำ เตรียมจะวิ่งข้ามถนนไปยังคิวจอดรถรับส่ง
ผู้โดยสาร แต่คนป่วยกลับร้องห้ามเสียงหลง

“ไม่ต้องหรอกแม่หนู แค่ช่วยไปซื้อยามยาหอมให้ลุงสักหน่อย
ก็พอแล้ว”

“ซื้อยามทานเองแล้วจะหายได้ยังไงล่ะคะ หนูว่าคุณลุงไปโรงพยาบาล

ดีกว่านะคะ”

“นั่นสิครับคุณลุง เดี่ยวผมพาไปเอง ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่าย นะครับ เดี่ยวผมออกให้” อรรถนพเสริมอย่างเป็นทางการ

“อើย...ไม่ต้องหอรอกพ่อหนุ่ม ลุงเป็นของลุงแบบนี้ประจำนั่นแหละ แค่นี้ได้กินยาสักชนิดก็หายแล้ว เชื้อลุงเถอะ”

ชมพูนิชฐ์มองตาอีกฝ่ายด้วยความงุนงง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป เพราะเกรงจะเป็นการบรักรับรำคนป่วย เธอจึงหันไปบอกอรรถนพที่ยังประคอง ชายชราว่า

“ก็ได้ค่ะ งั้นเดี๋ยวนัดวิ่งไปซื้อยามาให้เอง”

“ไม่ต้องหอรอกนิต” อรรถนพรีบแย้ง พยุงคนป่วยให้ค่อยๆ ลุกเดิน ไปนั่งที่เก้าอี้หินใต้ต้นไม้ แล้วจึงหันมากล่าวทิ้งท้ายก่อนจะเร่งเดินจากไปว่า “นิตอยู่ดูแลคุณลุงทางนี้แหละ เดี่ยวพี่รีบไปรีบกลับ”